

Δεκαπενθήμερο Εικονογραφημένο Περιοδικό, για αγόρια και κορίτσια.

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ

70000

Προσωρινά Γραφεία Μεγ. 'Αλεξάνδρου 6β	Συνδρομαί	Ετησία δρχ. 50.000 'Εξαμήνιος » 30000 Τρίμηνος » 20000	'Εκδίδεται εκάστην 5ην και 20ην κάθε μηνός.	Τιμή φύλλου δραχ. 5000
--	-----------	--	--	---------------------------

ΓΙΑΓΙΑ! Γιαγιά! Πές μας ένα παραμύθακι, είπαν με ίκετευτική, κλαψιάρικη φωνή τρία παιδάκια μέχρις ότ'ωά έτών.
—'Ελα γιαγιάκά σε παρακαλούμε πές μας ένα παραμύθι. Και χθές τ'ό βράδυ δέν μάς είπες, συνέχισε ένα από τ'ά τρία μικρά.
—Καλά, καλά! μ'ην φωνάζετε έτσι θά σ'ας π'ώ!
Κι' ένω τ'ά μικρά έπερναν τ'ό καθ' ένα μιά κατάλληλη θέσι, ή καλή γιαγιά πέρνοντα τ'ό πλεκτό της άρχισε:

—Κάποτε καλά μου παιδιά ήταν ένας...
—Βασιληάς! συνεπλήρωσε θριαμβευτικά ό μικρότερος.
—'Οχι! όχι! δέν ήταν βασιληάς, είπε ή γιαγιά. Σήμερα δέν θά σ'ας π'ω παραμύθι με βασιληάδες, δράκους, βασιλοπούλες και βασιλόπουλα. Θά σ'ας π'ω μιάν άληθινή ιστορία πού έγινε όταν έγώ ήμουν μικρό κοριτσάκι σαν και σ'ας. Μου έκανε από τότε έντύποισι γιαυτό και δέν την ξέχασα. Σωπάστε λοιπόν τώρα και μ'ην με ξαναδιακόψετε για να προφθάσω να σ'ας την διηγηθ'ω δλόκληρη πρίν σ'ας φωνάξει ή μητέρα για να φάτε και να κοιμηθ'ητε.
Και ή γιαγιά ξανάρχισε, ένω έξω, στην άρχή λίγο-λίγο και κατόπιν περισσότερο, άρχισε να πέφτη τ'ό χιόνι, όπου σε λίγο είχε σκεπάσει όλο τ'ό χωριό με τ'ό άσπρο του πέπλου πού έκανε μιά ζωηρή αντίθεση άπέναντι από τόν καταύμαρο ουράνο.

—'Ολ' αυτά έγιναν ένα παγωμένο βράδυ τού Δεκέμβρη, παραμονές Χριστουγέννων σ' ένα μικρό απόμειρο χωριό τής Μάκεδονίας.
'Από τ'ό απόγευμα τής Ίθιας μέρας, όταν σχόλασε τ'ό μικρό σχολείο

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΑ ΞΕΝΑ
του ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ

λείο του χωριού ένα πλήθος από παιδιά ξεχ'ώθηκε και διασκορπίστηκε γύρ' άπ' αυτό. 'Ηταν όλα εύχαρηστημένα γιατί ήταν ή τελευταία μέρα του σχολείου και από την έπομ-

Μιά εικόνα από τη συνέχεια του μυθιστορημάτος μας, «Ταξίδι στο κέντρον τής γής», πού θά δημοσιευθ'η στο διάστημα τού 1944.

νη θά κάναν διακοπές μέχρι τ' 'Αγιαντιού. Τρία μικρά παιδάκια, δυό αγόρια κ' ένα κορίτσι, τής Ίθιας ηλικίας σχεδόν και τ'ά τρία, προχωρούσαν σκυφτά, κουλουριασμένα στα μάλλινα παλτά τους, τ'ό ένα κοντά στο άλλο και γρήγορα, ένω ή καιπάνα τής έκκλησίας κτυπούσε χαρμόсуνα καλώντας τούς πιστούς ά προσευχηθ'οιν και να χαρούν για την γέννησι του Χριστού πού θά γινόταν. Τά τρία παιδάκια άφου περπάτησαν λίγο στρίβοντας άνάμεσα σε άλλα σπίτια έφθασαν σ' ένα περιμαντρωμένο, μικρό, καθαρό και χαριτωμένο σπιτάκι, πού άσφαλ'ω ό κήπος πού είχε γύρω του θά τ'ό πρόσφερε άρκετά χρήσιμα πράγματα, και μ'ηκαν μέσα όπου έκανε ένα μεγάλο τζάκι πού θερμαινε όλο τ'ό δωμάτιο, μπροστά στο όποιο είχε ξαπλώσει μιά καλοθρεμένη γάτα πού μουρμούριζε από εύχαρηστοί.
Τά τρία παιδάκια πού μ'ηκαν στο σπίτι άφου καλησπέρησαν τούς δικούς έβγαλαν τ'ά βαρεία ρούχα τους και κάθισαν να έκτελέσουν τ'ά καθήκοντα πού τούς είχαν βάλει άπ' τ'ό σχολείο. 'Όταν δέ τελείωσαν, παρακάλεσαν, όπως είδαμε, την γιαγιά τους να τούς διηγηθ'η ένα παραμύθι.

Κι' εκείνη τελειώνοντας την μπλούζα πού έπλεκε ξανάρχισε μετά την διακοπή πού είχε κάνει...
...Πρίν από πολλά χρόνια λοιπόν, όταν ακόμα τ'ό χωριό μας είχε πολύ λιγώτερα σπίτια άπ' ότι έχει σήμερα, ζούσε κοντά στη ρεματιά μιά καλή και άπλοϊκή γυναικόβλα με τ'ό άνδρα της πού ήταν μωλώνας και με τ'ά δυό παιδιά της τόν Μή-

του και τον Νίκο. Ο Μήτσος ένα παιδί γεροδεμένο, εργατικό και μυαλωμένο καλλιεργούσε τα λίγα χωράφια που είχαν. Ο Νίκος όμως δεν ήταν τόσο απλοϊκός όπως οι γονείς του και ο αδελφός του. Αυτός φιλοδοξούσε πλούτη και μεγαλεία, φιλοδοξούσε μακρινά ταξίδια και διαμονές σε πρωτεύουσες και άλλες διάσημες πόλεις όλων των χωρών, φιλοδοξούσε ν' ακουστή τ' όνομά του και άλλα πολλά.

Δέν του έκανε καμιά αίσθηση ή αμωφία το χωριό ή ο καθαρός αέρας, τ' κελλαϊδήματα των πουλιών τα άρώματα των ανθών, ή οικγενειακή ένωση και αγάπη. Ολ' αυτά όμως τ' έβλεπε τιποτένια μπροστά στα πλούτη, τα πολυτελή αμάξια, τα σπίτια και τα όφθονα χρήματα των μεγαλουπόλεων. "Αχ! άμυαλος, ό άπερίσκεπτος, νόμιζε πως σ' αυτά τα μέρη ύπήρχε ή εύτυχία. Πολλές φορές έλεγε στους δικούς του τις σκέψεις του άλλ' σ' αυτοί τον περιγελοούσαν και τον απέτρεπαν.

Αλλά που ν' άκουσε αυτός. Η ιδέα της ξενιτειάς του είχε ριζωθή μέχρι τα βάθη της ψυχής του και δεν ύπήρχε πιά κανένας τρόπος για να του τήν ξεριζώση. Και μιά μέρα μιά καταραμένη μέρα ξέσπασε τελειωτικά τó κακό. Μ' ένα μικρό κπύγο στον ώμο έφυγε κρυφά και γρήγορα χωρίς να ξέρη καλά-καλά κι αυτός που πάει.

Τά πουλιά γύρω του φτερούγιζαν και τραγουδούσαν ένδωγελαστός πρόβαλε πίσ' άπ' τó βουνό ό ήλιος. Τό άεράκι φυσούσε άπαλά και με τή δροσερή πνοή του χάρ' έδευε τά μαλλιά του Νίκου. Η πάχνη διαλυόταν στις πρώτες θερμές και χρυσές άχτίδες του ήλιου και τά λουλούδια ξυπνούσαν άνοιγοντας τά πέταλά τους, ξυπνούσαν επίσης και τά διάφορα έντομα μουρμουρίζοντας. Και όλ' αυτό ήταν σαν να του μιλούσαν, σαν να τον απέτρεπαν και αυτό άπό του να φύγη. Αλλά ή ψυχή του Νίκου ούτε τάβλεπε όλ' αυτά ούτε τ' άκουε, γιατί άλλες σκέψεις τον είχαν γεμίσει και δεν τον άφηναν να ένδιαφεύθη για τίποτ' άλλο. Τί τον ένδιέφεραν όλ' αυτά, έφόσον αυτός προχωρούσε προς τήν εύτυχία καθώς νόμιζε, ένω δυστυχώς, αντίθέτως άφινε πίσώ του τήν άληθινή εύτυχία προχωρώντας τυφλωμένος ψυχικά προς τήν δυστυχία, τήν άνέχεια, τήν πείνα και τήν τελεία καταστροφή.

Έφτασε στην Άθή-

νας ένα βροχερό και συννεφιασμένο άπόγευμα, ύστερ' άπό ταλαιπωρίες πολλών ήμερών. Άφοδ βρήκε και νοίκιασ' ένα δωμάτιο άρχισε να ψάχνη για δουλειά. Πέρασαν δυό μέρες χωρίς να καταφέρει τίποτα, κι άλλες δυό, κι άλλες δυό, μιά βδομάδα, δεκαπέντε μέρες, αλλά τίποτα. Τά χρήματα που είχε φτάναν στο τέλος. Έν τέλει κατάφερε ύστερ' άπό πολλούς κόπους κι' έγινε... σερβιτόρος. Έτσι πέρασ' ένας μήνας ακόμα, όταν μιά μέρα τó κατάστημα που έργαζόταν έπιασε φωτιά. Μόλις κατάφερε να σωθή, έμεινε πάλι χωρίς δουλειά.

Άπό τότε πέρασαν πέντε χρόνια. Σ' αυτό τó μεταξύ του έτυχαν πολλά άτυχήματα, και άλλαξε πολλών ειδών δουλειές. Είχε όμως άδυνατίσει πάρα πολύ και ήταν πάντοτε μελαγχολικός. Που ό άλλοτε Νίκος που ήταν ζωηρός και χαρούμενος, παχύς και ροδοκόκκινος. Τώρα είχε κιτρινίσει, τά μαλλιά του είχαν άραιώσει και πολλές άσπρες τρίχες είχαν φυτρώσει στους κροτάφους του άν και ήταν ακόμη μόλις είκοσι δυό έτών. Και τó μόνο του κέρδος όλων αυτών των έτών ήταν μερικά

χιλιάρικα, μερικά χαρτιά.

Αλλά δυστυχώς ό Νίκος δεν άρκέστηκε μόνομέχρις εδώ. Έκρινε καλό διι ήταν καιρός ν' άρχιση τά ταξίδια του.

Κι' έτσι μιά μέρα μπάρκαρε στον Πειραιά για τήν Άμερική... Όσο που να βρή δουλειά και τει έόδεψε σχεδόν όλα του τά χρήματα. Έμεινε έπτά δλόκληρα χρόνια στην Άμερική δουλεύοντας σκληρά και χύνοντας πολύ ιδρώτα, αλλά χωρίς να έχει ως κέρδος τίποτα τó άξιο. Είχε άρχισι πιά να κουράζεται και ν' άπογοιτεύεται. Που είναι τ' αμάξια τά σπίτια και τά χρήματα που όνειρευόταν; Που είναι τά πλούτη και τά μεγαλεία; Που είναι τά τόσα που φαντάστηκε και που όνειρεύτηκε ν' άποκτήση! "Αχ! τί δυστυχία, δεν ήταν παρά ένας άσημαντός ύπηρέτης που ό καθ' ένας τον έσπρωχνε, τον έβριζε και τον κλωτσούσε ακόμα, δεν ήταν παρά ένας άσημος ύπηρέτης που ζούσε μέσα σε μιά τρώγλη της χειροτέρας σουοικίας άνήλια και άκάθαρτη.

Μιά μέρα χειμωνιάτικη του Δεκέμβρη σκοτεινή, θλιμμένη και βροχερή ό Νίκος καθισμένος σε μιά μισοσπασμένη καρέκλα μέσα στην στενόχωρη και βρωμερή κάμαρά του, μπροστά στο μικρό, σαν φυλακής παράθυρο, άπ' τó όποιο δεν έβλεπε παρά μόνο τά πόδια των περαστικών, ένω άπό παντού στάζαν και τρέχαν νερά μέσ' τó δωμάτιο, θυμήθηκε όλ' αυτά που πέρασε τις δυστυχίες, τις φτώχες, τούς κόπους τούς έξευτελισμούς, τις άρρώστιες και τó τόσα άλλα κακά άποτελέσματα, που έπαθε με τó να φύγη άπ' τó χωριό του και τά παρέβαλλε με τήν ήσυχη και ξένοιαστη και γεμάτη εύτυχία ζωή του χωριού του. Σκέφθηκε και τούς δικούς του, που τούς είχε ξεχάσει εδώ και δώδεκα χρόνια και πολλά ακόμα άλλα μέχρι που νύχτωσε.

Σκέφθηκε μετάνιωσε, και έκλαψε. Μετάνιωσε και έκλαψε πολύ και πικρά και ημερωθήκε κλαίγοντας. Τέλος άφοδ ήσύχασε κάθισε κι' έγραψε έναγράμμα στους δικούς του ζητώντας συγγνώμη άναγνωρίζοντας τó σφάλμα του και ύποσχόμενος πως θα έπιστρέψη στο χωριό του τó γρηγορότερο.

Είχε φθάσει σε ήλικία τριάντα έτών, φαινόταν όμως περισσότερο άπό πενήντα γιατί ήταν πολύ άχρός, τά μαλλιά του είχαν γίνει ψαρά, τó πρόσωπό του είχε ριτι-

δώσει και φανέρωνε πόνο, λύπη και κούρασι μαζί και βάδιζε πάντοτε σκυφτός. Άπό καιρό δε είχε άρχισι να βήχη πολύ. Μιά πολύ φριχτή ιδέα έρχόταν συνεχώς στο μυαλό του, άλλ' αυτός προσπαθούσε πάντοτε να τήν άπομακρύνη, άλλωστε δεν του περισευαν και χρήματα για να πάη σε γιατρό. Σε λίγο καιρό όμως τó κακό προχώρησε δεν μπορούσε πιά να κρυφθή ήταν... φθισικός. Γι' αυτόν τον λόγο τον διώξαν κι' άπ' τή δουλειά του κι' έμεινε στους πέντε δρόμους. Έν τώ μεταξύ έλαβα άπάντησι στο γράμμα του. Του άπαντούσε ένας συχωριανός του και του έγραφε διι μόλις αυτός έφυγε πέθανε άπ' τή λύπη της ή μητέρα του, ό δε αδελφός του Μήτσος παντρεύτηκε και του μνηνοσεδτιούτε ήθελε νατόν ξαναδησά μάτια του. Τί δυστυχία! Πάντως αυτός έτοιμάστηκε για να φύγη άπ' τήν Άμερική και να γυρίση στην Έλλάδα. Κάποιος φίλος του του χάρισε μερικά χρήματα με τά όποια μπάρκαρε κακήν κακώς για τήν Άθήνα. Ήταν παραμονές Χριστουγέννων.

Ο γιατρός του πλοίου που τον κύτταξε είπε πως δεν έχει σωμό άπ' τήν άρρώστεια. Ήταν πιά ό μισός μέσ' τόν τάφο. Πόσο πικρά είχε μετανοιώσει και πόσο όμως άργά!

Δυό άγγελούδια

Στόν Διονυσάκη και Μιχαλάκη Σβορώνο

Άργόγερε ό ήλιος στη δύση του ναχέλικα, σκορπίζοντας τριγύρω ρόδα και μενεξέδες, όταν άνοιξατε τά ματάκια σας στης ζωής τó φώς, και μ' ένα κλάμμα μάς άναγγείλατε τήν ύπαρξή σας τήν αγαπημένη.

Σάν άλυκα τριαντάφυλα τά προσωπάκια σας, τράβηξαν τó γεμάτο λατρεία και στοργή βλέμμα μας, και ή ψυχή μας λαχτάρισε άπό άγάπη για σάς.

Μέσα στον κόσμο των λουλουδιών, ήρθατε και σεις, λατρευτά άγγελούδια, εύαίσθητ' άνθάκια, για να σκορπίσετε γύρω σας της όμορφιάς τήν λάμψη.

Κι' ένω ό ήλιος άργόγερε και τó σούρουπο μενεξεδένιο κατέβαινε, ένας κόσμος όνειρων κι' έλπίδων γλυκών γεννήθηκε παίρνοντας ζωή άπό τήν δική σας.

Αύγουστος 1938

Καίτη Σ. Σβορώνου

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ο σταθμός ό σιδηροδρομικός, είναι κάτω στη μιά άκρη (άριστερά) και τó τραίνο άπάνω, στην άλλη (δεξιά). Στην μέση δε ό δίσκος περιστροφής. Όταν φτάση εκεί ό σιδηροδρόμος, προς ποιά διεύθυνση πρέπει και ποιδόν δρόμο ν' ακολουθήση για να φτάση στον σταθμό; Βοηθήστε τον και σεις για να φτάση εγκαίρως και να μοιράση κάτι Χριστουγεννιάτικα δώρα, που μεταφέρει.

του δάνεισε, τά χρήματα που ήταν Έλληνες κι' αυτός και γύριζε μαζί του στην Έλλάδα.

Κι' έτσι τελειώνοντας ή γιαγιά είπε στα παιδιά, άφοδ έβγαλε τó μαντήλι της και σκούπισε τά δακρυσμένα της μάτια.

— Παιδιά μου άν θέλετε ναχέτε τήν εύχή μου να μην ξενητευθητε ποτέ άπ' τήν πατρίδα σας.

— Ποτέ, ποτέ! γιαγιάκα, φώναξαν και τά τρία συγκινημένα και φοβόμενα μαζί.

Και όταν έπιβεβαίωσι στα λόγια τους φύσηξε κείνη τή στιγμή ένα δυνατός άέρας που σφυρίζοντας κτύπησε τó παραθυρόφυλλα με κρότο μέσα στην σιγαλιά της νύχτας ένω άπό μακριά κάποιος σκύλος ούρλιασε πένθιμα.

Τά παιδιά τρομαγμένα περιτριγύρισαν τή γιαγιά τους σά να ζητούσαν να τά προστατέψη.

— Μην φοβάστε καλά μου παιδιά πηγαίνετε τώρα στη μαμά σας να σας βάλη να φάτε τó φαγητό σας και να κοιμηθήτε ναρς, γιατί αύριο είναι Χριστούγεννα και πρέπει πρώι πρώι να πάτε στην εκκλησία.

Τά παιδιά χωρίς να πούν λέξι καληνύχτησαν τή γιαγιά τους και κατενθουσιασμένα πήγαν για τó βραδυνό φαγητό τους.

Ιωάννης Καμπανάκης

Χριστούγεννα

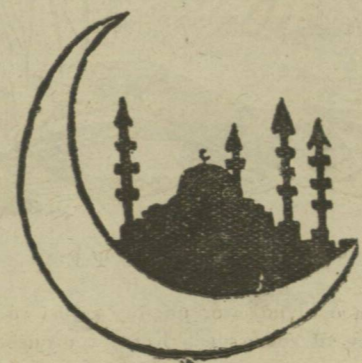
Χριστός γεννάται! Ώσαννά φάλλουν βοσκοί κι' Άγγελοι. Στη φάτνη ή Παναγιά γεννά τó Γυιό που ό Θεός μάς στέλει!

"Άλλαξε πρόσωπο ή γη. Μερεύει τούς κακούς ή Άγάπη. Κάθε καλοδ Αύτός πηγή! "Εσβυσ' ή βία του Σατράπη!

Και σεις παιδιά, σ' Αύτόν πιστά, φυλάξτε τά διδόμενά Του! Μόνη εύτυχία λαχταριστή να σας φυλάγη ή Δεξιά του!

Αιθέραρχος

«Ευθύμων Νειάτων»

ΥΠΟ

ΕΝΤΥΧΙΑΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ

2.- ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟ

(Συνέχεια απ' το προηγ. και τέλος)

11ον Έμενε μόνος του και δεν άφηνε κανένα να τον πλησιάσει. Είχε ένα ιδιαίτερο τρόπο να κλείνεται μέσα στον δικό του κόσμο και να θεωρή από εκεί τα προσφιλή στεράτου ακόμη πρόσωπα σαν να μην ύπήρχαν. Τό ψάρεμα ήταν ή πιδ καλή του άπασχόλησις. Τό ίδιο συνέβαινε και με τό τέννις. Καθόταν ώρες δλόκληρες σιωπηλός και κολλούσε γραμματόσημα. Προτιμούσε τη μοναξιά, και πάντοτε ένα σύννεφο μελαγχολίας σκέπαζε τό πρόσωπό του. Τό κοριτσάκι του ή Γκλόρια, μόλις κατόρθωνε να του άποσπάσει ένα χαμόγελο. "Άρχισε να έχη δυνατούς πονοκεφάλους οι όποιοί τον έκαναν πτώμα, και έπειτα από κάθε κρίση πονοκεφάλου γινόταν μελαγχολικώτερος και νευρικώτερος. Κάποτε του έζήτησαν να άφιση σ' ένα όρισμένο μέρος 50.000 δολάρια. "Αν δεν άφινε εκεί τά χρήματα θά σκότωναν αυτόν και όλοις τούς δικούς του.

Σέ παρόμοιες περιστάσεις ό Καρούζο δεν έδινε σημασία στις εναντίον της ζωής του άπειλές, άλλ' όταν ήταν για τή ζωή των δικών του, γινόταν έξαλλος από τήν άγωνία του. "Αν δεν έζησε κανείς μ' ένα μεγάλο καλλιτέχνη δεν μπορεί να καταλάβη πόσο λίγη εύτυχία ύπάρχει στην έπιτυχία και στη φήμη "Η δόξα έξαγοράζεται με πολύ βαρύ τίμημα, και προκαλεί τόσο ζηλοφθονία, μιση και κακία άπαιτεί από τόν καλλιτέχνη τόσο φυσική και ήθικη προσπάθεια ώστε ελικρινά προτιμά κανείς μιά ζωή με μικρότερη φήμη και περισσότερη εύτυχία. Χρειάζεται κάποιον υπεράνθρωπη ζωτικότητα για να περνά κανείς με άπάθεια τις καθημερινές αυτές άπειλές.

Ό Καρούζο δεν ήταν σε θέση να μένη άπαθής. Προσβαλλόταν μυστηριωδώς στο σκοτάδι από δυνάμεις τις όποιες δεν αντίλαμπανόταν, γιατί ή άκεφια και ή νευρικότητα δεν είναι έχθροί που μπορεί κανείς να τούς πολεμήση στα φανερά. Χρειάζεται αίσιοδοξία, ύπομονή, και πίστις για να τούς νικήση λίγο κατ' όλιγο. Σ' αυτή τήν έποχή ήρθε ό μαέστρος Φουτσίτο και ό Καρούζο άρχισε να μελετά τόν « Άνδρέα Σενιέ»

Τ Ε Λ Ο Σ

Έδω τελειώνουν μερικά από τά επεισόδια του Καρούζο. Έχει όμως πολλά ακόμα, ένδιαφέροντα κι' εύχάρια. Σκεφθήκαμε λοιπόν ότι δε θάταν σωστό να σας στερηώσωμε και τά υπόλοιπα. Γι' αυτό δεν γράψαμε περί του θανάτου, ώστε να μπορέσουμε πριν άπ' αυτό τό δραματικό επεισόδιο να σας παρουσιάσωμε και όσα άλλα ύπολείπονται περί της ζωής του. Έπειδή όμως, δυστυχώς, δεν προφθάσαμε φέτος, λόγω της συμπτώσεως των τελευταίων τευχών της «Εφημεριδούλας μας» να δημοσιεύσωμε και τά υπόλοιπα, κι' επειδή θά ήταν κρίμα να τά πεσοκόψωμε και να σας τό δώσωμε περιληπτικά, σκεφθήκαμε ν' αρχίσωμε πάλι από τό έρχόμενο τη δημοσίευσις επεισοδίων της ζωής του Καρούζο άπασχολώντας σας σε λίγα τεύχη ακόμα με τόν μοναδικό του κόσμο αυτόν τραγουδιστή.

Ένα κάθε φορά

Τ Α Π Ρ Ο Κ Ο Ψ Ε

— Μεγάλε Βεζύση ό αιχμάλωτός μας δεν έννοει να μιλήση. — Τί νάμια άν δεν τά καταφέρω! Κόμμε του άμέσως... τη γλώσσα!

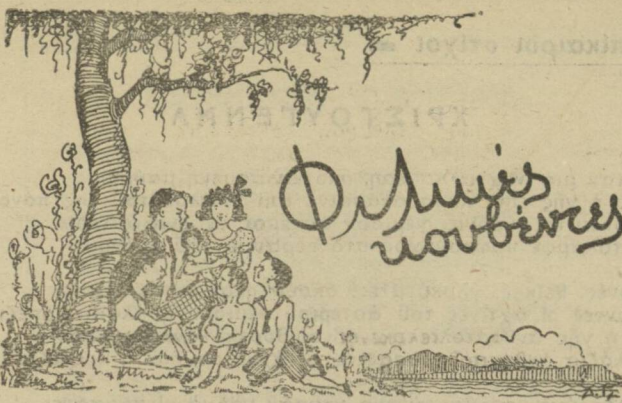

(Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος)

10ον Γι' αυτό χρειάζεται φροντίδα όπως οι κρέμες είναι έγγυημένης παρασκευής, με ύλικά έντελώς φρέσκα. Μετά από τήν έπαλειψη της κρέμας μπορείτε να μεταχειρισθήτε λίγη πούδρα. Υπάρχουν πούδρες ριζιού για τό πρόσωπο, για τόν λαιμό, τούς ώμους, και τά μπράτσα, πολλών έργοστασίων. Πολλές από αυτές είναι, επικίνδυνες. Χρειάζεται αίσιοτη, έκλογη, και σε πολλές περιπτώσεις, όφειλωμε να ύποδείξωμε, κατά προίμιοι, μιά πολύ ψιλή, ή όποια μετά τήν έπαλειψη της κρέμας, θά προσδώση τις ύπηρεσίες από τις πιδ φημισμένες πούδρες με μιά σπουδαία έπιρροή, θά βοηθήση να εξαλειφθουν φυσικώς ή ρυτίδες. "Η κυρία που φοβάται τις ρυτίδες, και δεν ύπάρχει κυρία που να μη τις φοβάται θά κατορθώση να τις πολεμήση προληπτικώς ή δι' Ιατρικής θεραπείας με θερμά ρεύματα άέρος, που είναι ειδικότης μερικών, ή με ένα μασσάζ που μπορεί να έκτελη καθεμιά μόνη της. Τό μασσάζ του προσώπου ίδιως όταν γίνεται με τά δάκτυλα, άλειμένα με καλή κρέμα ή βαζελίνη. Θά γίνεται σε όλο τό πρόσωπο κατά μικρούς κύκλους. Μόλις μιά ρυτίδα φανεί, άμέσως μασσάζ, ως πού να εξαλειφθή. Τό μέτωπο θέλει κατώθυνη από τά κάτω προς τά επάνω, κατόπι τόν κύκλο των ματιών φεύγοντας από τό μάτι και πηγάζοντας προς τό αυτί Προσεκτικό και έλαφρό μασσάζ στη μύτη. Τά δάκτυλα πρέπει να γλυστρούν μαλακά, από πάνω προς τά κάτω, έπειτα έλαφρά ξανανέβαινουν προς τό ρίζα της μύτης, για να ξανσκατεύουν σφιγγοντας αυτήν άπαλά. Και τό αυτί θέλει λίγο έλαφρά. Τά μάγουλα επίσης με προσοχή. Τό επάνω χείλος θέλει μασσάζ με ένα δάκτυλο. Τό πηγούνι

Φίλοι μου,

ΚΑΙ φέτος πρέπει να μάς έρθουν οι Μάγοι οι βασιλιάδες που πριν από χίλια ένιακόσια σ' άπαντα τρία χρόνια ξεκίνησαν για τό προσκύνημα του θείου βρέφους. Ταξίδεψαν τότε, μ' οδηγό τους τ' άστέρι και με τη βεβαίωση στα στήθια τους πως έρχονται ν' αντικρύσουν τήν καθαρή αλήθεια. Ό νέος βασιλιάς, ό τρανός άρχοντας της γής και τ' ουρανού έπρεπε να γεννιόταν!.. Και προχωρούσαν ό ένας από τόν άλλον, ντυμένοι με δαμασκηνά, με ψηλά σαρίκια, άπάνω της γκαμήλες τους. Θάλεγε πως γλυστρούσαν λαθραία άπ' τό σκοτάδι του τότε κόσμου που τούς κρατάγε δέμοιους... Και βαστούσαν στα χέρια τους δώρα. Πόσα δώρα για τό μικρό Χριστό! Ό μικρός Ίησους γεννήθηκε σε

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

μιά φάτνη ανάμεσα σ' ένα βωδι και σ' ένα γαϊδουράκι. "Όμως στην είσοδο της σπηλιάς, μιά σειρά άπ' άγγέλους, όμορφους και άκτινοβόλους του παραδείσου, άνεβοκατέβαιναν τήν άέρινη σκαλωσιά, και δοξολογούσαν με τις χιλιάδες άρμονίες τους τό νεογέννητο βασιλιά, τόν αγαπημένο γιό του θεού. Και προχωρούν οι Μάγοι τήν εύλαβική πορεία τους. Άκολουθούν οι συνοδείες των καβαλλάρηδων, κι' όλων τά βλέμματα είναι δεμένα στη γραμμή που δείχνει τ' άστρο. Και ξάφνου τ' άστέρι σταματά. Μόχι πάνω άπ' τό παραμυθένιο παλάτι του κραταίου βασιλιά, άλλα στην κορυφή μιας φτωχικής φάτνης των ζώων. Κι' ύστερα χάθηκε άπ' τόν φωτισμένο όρίζοντα τ' ουρανού θόλου. Νά χάθηκε για πάντα άραγε; για μήπως και ξεπροβάλει πάλι μιά λαμπρή μέρα; Φίλοι μου, τόσο χρόνια αλήθεια πέρασαν. Πόσοι λαοί και πόσες φορές δε γιόρτασαν τήν έπέτειο αυτή. Οι βιβλικοί βέβαια Μάγοι με τις έπιβλητικές φυσιογνωμίες της παλιάς Άνατολής, πέρασαν στην αιωνιότητα. Κ' ήταν βασιληάδες της έποχής τους με τρανή έπίγεια δύναμη και μ' άφάνταστα άγάθα. Κι' όμως ξεκίνησαν άπ' τά παλάτια τους για να διαβούν κάμπους, βουνά, λαγκάδια κι' άγριες έρημιές, μόνο και μόνο για να καταθέσουν στον υπερκόσμιό τους βασιληά τόν ταπεινό φόρο της ύποταγής τους. Μά πάλι και σήμερα ζούν ανάμεσα στους λαούς οι Μεγάλοι. Κι' έχουν τ' άμύθητα πλούτη τους και τήν τρανή τή δύναμη. Μ' αυτό σαν θελήσουν να κάνουν πολλούς κόπους άρκει μόνο να τό θελήσουν. Ό Ίησους σήμερα αντιπροσωπεύεται άπό ναν έλόακαιρο κόσμο δυστυχισμένων και πονεμένων ανθρώπων. Πόσα παιδάκια γυμνά και ξευπλήτα, με τήν όδύνη χαραγμένη στις μορφές τους, πεινασμένα κι' άρρωστα περιμένουν... Άσφαλώς οι Μεγάλοι άρχοντες

της έποχής μας ποτέ δε θά νοιώσαν τέτοια εύτυχία άπ' αυτή που άσφαλώς θά δοκιμάσουν κάνοντας μερικές φτωχές καρδούλες να γιορτάσουν μες τήν πιδ δυνατή συγκίνηση της χαράς. Τί εύγνωμοσύνη που θά τούς άγκαλιάσει!.. "Ας γίνουν λοιπόν οι νέοι Μάγοι. Κι' όλοι άνάλογα με τις δυνάμεις τους άς χαρίσουν ένα μικρό ποσοστό από τήν εύτυχία τους. Τά χαμόγελα που θάνήσουν στα πονεμένα χείλια των παιδιών θάνα τά Ίδια στην εικόνα με τη λατρεία του μικρού Χριστού μας πουδίζει στους Μάγους που τ' άπέθεσαν στο πλάνι του τά έγκόσμια αγαθά τους... Κι' έσείς μικροί μου φίλοι, ένώστε μαζί με τούς μεγάλους τις προσευχές σας, Ίσως τις δικές σας να τις δεχτεί πότερο ό Θεός και να χαρίσει πιά στο φουρτουνασμένο πλανήτη μας τήν ειρήνη! Εσείς άθως ψυχές όλων των παιδιών του κόσμου δώστε τό θησαυρό της καρδιάς σας για τάμα στο Μεγαλόδυναμο πως αύριο θά γενήτε οι άνθρωποι που τόσο πόθησε... Σας χαιρετώ με άγάπη ό φίλος σας Χρήστος Κουλούρης

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Πώς θάθελα να ξαναγύριζαν τά [χρόνια] και να γινόμεν πάλι μικρό παιδί! Μέσα σε ξεγνοιασιά να ζούσα αιώνια και τίποτα να με σκότιζε πολύ. Πόση σε κείνη τή ζωή μαγεία πόσο άθωα ή ζωή κυλά και με τί όνειρα κοιμάσαι θεία και πώς τά βλέπεις όλα φωτεινά... "Ας μόραγε τέτοια ζωή να μην [περάση] κι' άν είμαστε για πάντοτε παιδιά γιατί ό καιρός τά όνειρα θά σκιάσει κι' όλοι μας θά σβύσουν ό πόθοι πια! Γρηγ. Βέρλης

Σά μύθος

Τί άμυαλο παιδί κι' ό κακομοίρης ό Γιαννάκης που τότε χάσαμε προχθές! Δεν ξέρω πως το κατέβηκε να σπάσει ένα γυκι τ' άψηλου φωταγωγού. Τό κακό, εύκολο εΐτανε, τόκανε. Μά δε σκέφτηκε πως ή Ίδια πέτρα θάπεφε κάτω ξανά και θά σκίζε τό μικρό του τό κεφαλάκι στα δύο. Κώστας Άγαπητίδης

Νάνι, Νάνι

Είναι νύκτα Χριστουγέννων, ο ουρανός είναι κατάντα μαυρός, αλλά πιά μαύρη είναι η ψυχή της μάνας που πεινασμένη ναυορίζει το μωρό της στην παγωμένη από το κρύο αγκαλιά της.

«Έξω ό βορράς παγερός σφυρίζει δαιμονισμένα και περνώντας από τις ανοιγμένες χαρμαμάδες του τοίχου κάνει τήνχλωμη φλόγα του καντηλιού να τρεμοσβύνη σαν να κρμώνη και αυτή. Το μωρό κοιμισμένο πιά έχει γύρει το κατάξανθο κεφαλάκι του στο στήθος της μάνας και χαμογελαδέυχισμένο στην όπτασία κάποιου ονειρίου.

Κυττάζοντάς το με τρυφερότητα ή μητέρα του, το βάζει στην φτωχική κουνίτσα του έξακολουθώντας το μονότονο τραγουδί της. «Νάνι, νάνι...» Σιγά σιγά το τραγούδι σβύνει στα πανιασμένα χείλια της μάνας που ναυορισμένη από το ίδιο της ναυούρισμα κοιμήθηκε και αυτή ενώ από μακριά ή καμπάνες κτυπούσαν χαρμόσυνα για τη γέννησι του Χριστού

Αρτανιάν

Ο Βράχος

Αιώνες τώρα κείται στης θάλασσας τα βάθη χειμώνες άγριους πέρασε μ' ακόμα δεν έχάθη.

Τρυγύρω του τα κύματα που σπούνε με μανία δλάφριστο του κάνουνε στεφάνι! Τι έρημια!

Όλίγα φύκια βρίσκονται έδω και κει σπαρμένα κι' ως πέρα στον όρίζοντα δεν βλέπεις πλοίο κανένα.

Περνούν τα χρόνια αγύριστα ό βράχος δεν πεθαίνει σαν της αιωνιότητας μνημείο πάντα μένει.

Σκλάβος

Επίκαιροι στίχοι

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ήταν μια νύχτα παγερή, σκοτεινιασμένη μαύρη, που ή γής την πίκρα άνάσαινε του άγιατρευτού της πόνου, ξάφνου τα ούράνια γέμισαν άστέρια, κι' ένα άστέρι φωτόλαμψε πρωτόγνωρο στο πέρασμα του χρόνου.

Φωνές, θεϊκές, γλυκύτερες, άκούστηκαν κι' ως νάταν κόρντες όι άχτίνες του άστεριού γέμισεν ή πλάση άρπέζια, κι' ή γής άνθοστολίστηκε κι' όι βράχοι λουλουδίσαν γαλάζια άνθάκια, χρυσαφιά, κι' άχνά ρουδιά ή κρεμέζια!

Χριστούγεννα! χαρούμενα χτυπάν γοργά όι καμπάνες, και των ανθρώπων όι ψυχές γιομίζουν καλωσύνη, θαρρείς όι άπόκοσμες φωνές σταλάζουν στη ψυχή μας, κάποιου άλλου κόσμου άπικραντου μιάν ύπέρτατη γαλήνη.

Κι' όσοι πολύ πονέσανε, την ώρα που χτυπάνε τρικυμιστά τα σήμαντρα, βιάζονται για να φτάσουν στην έκκλησιά, που εύλαβικά κυττώντας το Χριστό μας θά βρούν τη θεία δύναμι τον πόνο να ξεχάσουν.

Γιάννης Φλιάσιος

Οι Λαγοί

Πολεμούσανε μια μέρα όι λαγοί με άητους και πετούσαν στον άέρα πέτρες, χώματα σωρούς.

Άποκάμανε στο τέλος όι καυμένοι όι λαγοί και ζητούσαν συμμαχία σ'άλεπουδες όι καλοί.

«Θά σάς δίναμε βοήθεια» είπαν τότε εις αυτούς «Άν δεν είχατε λαγοί μου αντίπαλους άητους».

(Μύθος)

Έρρολ Φλύν

Η άπάντησις του Πληγωμένου Άετου στον διαγωνισμό ζωγραφικής. (τρίτο βραβείο)

Παραμονή πρωτοχρονιάς

Ήρθε ό χειμώνας μαζί μ' αυτόν ήρθαν και όι χαρούμενες γιορτές. Άλιγες ώρες του Δεκέμβρη μας μένουν.

Σέ λίγο θά έρθη ό καινούργιος χρόνος με την άσπρη κάπα του. Στο δρόμο του ύπάρχει μια έξαιρετική κίνηση, και όι διαβάτες φορτωμένοι με πακέτα προχωρούν γρήγορα για να κλειστούν στα ζεστάτους σπίτια...

Όι βιτρίνες των μαγαζιών στολίστηκαν και ίδίως εκείνα που έχουν είδη παιδικά, έχουν τους περισσότερους θαυμαστές. Όι μικροί με τις παγωμένες κόκκινες μυτίτσες δεν ξεκολλούνε από το τζάμι της φωώμενης βιτρίνας.

Άλλοι πάλι άπ' αυτούς με το μικρό γαντοφορεμένο δακτυλάκι, δείχνουν την μεγάλη καθ κλα που κάθεται θριαμβευτικά στην γωνία της βιτρίνας και άλλοι τον μεγάλο σιδηρόδρομο που κάνει τον γύρο έμπρός άπ' όλα τα παιχνίδια. Πόσες άλήθεια, παιδικές ψυχές την ήμέρα αυτή είναι χαρούμενες και εύτυχισμένες! Μά και πόσες πάλι πλακωμένες με την μιζέρια και την φτώχεια είναι δυστυχισμένες!

Παραμονή Πρωτοχρονιάς... Είναι ή ήμέρα που πρέπει όλοι να σκεπτόμαστε με συμπόνια τον άρρωστο, τον φτωχό, και τον πονεμένο.

Αιθέραρχος «Ευθύμων Νειάτων»

Θθινοπωριάτικη εικόνα

Στον φίλο Χρήστα Κουλούρη

Άφηνιασμένα άλογα πούσπασαν χαλινάρια τα σύννεφα στον ουρανό τα βλέπω—πώς πονώ— μέσ' άπ' τον έρμο κήπο μου άπ' τα γυμνά κλωνάρια.

Χιονονυφάδες πέφτουνε σιγά, δειλά, τάνάρια τα φύλλα τα κιτρινωπά, π' άγέρας τα χτυπά λίγα λουλούδια ακόμα ζούν στερνά άπομεινάρια.

Για ξένες χώρες πιά θερμές φεύγουν τρά χελιδόνια μά όμως για το γυρισμό μας έχουνε χαιρετισμό μ' άνοιξι χαρούμενη μ' άνοιξι αιώνια

Γιάννης Κλεώπας

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ πρωτοχρονιάς. Στο μεγάλο δρόμο, μυρμίκιαζε το πλήθος. Μια χλαλοή χιλιοχηρη, γιομάτη άντιθέσεις, ύψωνοταν, λές και φοβέρα ή καταφρόνια, πρός κάτι άνωτερο και άγνωστο, λές και δοξολογία για ύμνος.

Πρόσωπα γελαστά, πάνω σε μάζα συμπαγή, άπ' άνθρώπινα σώματα, που σάλευε κι' όλο στο ίδιο μέρος λές και βρίσκονταν. Ήχοι, σ' όλες τις κλίμακες, σε συμφωνία τρελλή, που κι' ό πιά μεγάλος μουσουργός, δέ θά μπορούσε να συλλάβει. Χρώματα, σε συνθέσεις, που κι' ή φύση θά δειλιούσε να τις φτάσει

Κι' όλα γελοούσαν. Άκόμα κι' ή μέρα, μέσ' στο ξεφρένιασμα του κόσμου, φαίνονταν πιά λαμπρή. Μά τέτοιες μέρες, που ό άνθρωπος ξεχνά το Γολγοθά της ύπαρξής του, περνούνε γρήγορα. Ό ήλιος, λές και δέ μπορεί να βλέπει τον κόσμο έξω άπ' το δρόμο της ρουτίνας και δίνει τη θέση του γοργά στο σύντροφό του. Το φεγγάρι.

Αυτή την ώρα, που όι σκιές μεγαλώνουν και τα χρώματα σκουραίνουν, στη φτωχογειτονιά, πούναι κοντά στο μεγάλο δρόμο, τη μακρυσηνή χλαλοή, την ξεπερνούσε ό καθυστερημένος ήχος κάποιου τρίγωνου κι' όι κουρασμένες φωνές τριών παιδιών.

«... Άγιο-Βασίλης έρχεται...» τρεμούλιαζε το τραγουδί τους.

Ευπόλυτα, με ρούχα, πού, ίσως το χέρι κάποιου σπλαχνικού θα τάχε δώσει, άφοδ ήταν πιά για πέταμα, γυρίζαν και στη γειτονιά τους «να τα πούν». Για το καλό του χρόνου.

Νύχτα, ξεκίνησαν να πάν στα πλουσιόσπιτα, για να μαζέψουν λίγα χρήματα. Ποιός ξέρει; Ίσως κατ' άφηναν να πάρουν κάποιο παιχνιδάκι, που θά τους έκανε να νοιώσουν τη μεγάλη μέρα που όλος ό κόσμος χαιρέται. Τη μέρα των παιδιών. Και φαίνεται πως όι κόποι τους ανταμοίφτηκαν καλά. Ό πιά μικρός, που κράταγε στα χείρια του ένα ωραίο καρναβάκι, έλεγε πως έβάρυνε πολύ. Τάχα να ήταν των ανθρώπων τα σπλαχνικά αισθήματα, για τα χιλιομέτρα ποδχαν ξεκάθαρα χαράζει το διάβα τους, πάνω σ' άχρό του προσωπάκι;

—Πρέπει να πάμε άπ' του Κωστάκη, είπαν κι' όι τρείς.

Είχαν σταθεί μπροστά σε μια μοναχική καμαρούλα, χτισμένη με πηλιό και πού τα μόνα άνοιγμά της ήταν, μια σανιδόπορτα και μια άρπά στα κεραμίδια.

—Ή μητέρα μου, λέει πως δεν

πρέπει να ρχόμαστε δω, έκανε ό μεγάλος. Ή άρρώστεια του είναι πολύ κακή.

Κοντοστάθηκαν έξ' άπ' την πόρτα δισταζόντας για μια στιγμή. Έπειτα μια φωνή άκούστηκε από μέσα, στο χτύπημά τους.

—Ποιός είναι;

—Στο άνοιγμα ξεπήδησε μια θολή δέση από φως κι' είδαν τη μητέρα τον Κωστάκη να τους λέει.

—Περάστε. Όλη μέρα σας περιμενε. Και είναι τόσο ήσυχο σήμερα το χρυσό μου!

Επίκαιροι στίχοι

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Γεννήθηκε ό Χριστός, θεοσταλμένος, γαλήνιος στη μορφή άνθρωπο μοιάζει, το στόμα του λαλιά γλυκειά χαράζει, κι' ό λόγος του φωτοβολά ό γραμμένος.

Λαοί περνούν και θά περνούν αιώνια, κι' εύλαβικά θά γένουν το κεφάλι, στο Βρέφος! που σαν ήλιος ξεπροβάλλει άνέσπερος στης ζήσης μας τα χρόνια.

Χριστέ, που ζεις στον κάθε λογισμό μας, κι' είναι ή μορφή σου άγιο σύμβολό μας, Ικέτης μας γενού στο θείο σου πατέρα!

Τιμή για Σε και δόξα! Κι' αν μια μέρα, βλαστήμησε πονώντας ή ψυχή μας, συγγνώμη σου ζητούμε μονοχοι μας...

Γιάννης Φλιάσιος

πρέπει να ρχόμαστε δω, έκανε ό μεγάλος. Ή άρρώστεια του είναι πολύ κακή.

Κοντοστάθηκαν έξ' άπ' την πόρτα δισταζόντας για μια στιγμή. Έπειτα μια φωνή άκούστηκε από μέσα, στο χτύπημά τους.

—Ποιός είναι;

—Στο άνοιγμα ξεπήδησε μια θολή δέση από φως κι' είδαν τη μητέρα τον Κωστάκη να τους λέει.

—Περάστε. Όλη μέρα σας περιμενε. Και είναι τόσο ήσυχο σήμερα το χρυσό μου!

Άλήθεια! Μια χλωμή γαλήνησπεφάνων τ' ωραίο προσωπάκι του μικρού άρρωστου, κι' άνανακλούσε σ' όλο το χώρο γύρω, με το φως του λυχναριού.

Άστραψ' ή χαρά στα μάτια του, σαν είδε τους φίλους του να μπαίνουν. Μά ή προσπάθειά του ν' άνασκημαθεί, κατάληξε σ' έν άγριο βήχα, που τον παράλησε και τον άνάγκασε πάλι να ξεπλώσει. Ή φοβερή άρρώστεια!...

—Ό γιατρός είπε να μη κουνίσαι καθόλου, τον μάλωσε ή μητέρα του.

Τα τρία παιδιά στάθηκαν δισταχτικά δίπλα στην πόρτα.

—Δέ θά μείνουμε, έκανε πάλι ό μεγάλος. Λείπουμε άπ' το πρωί και πρέπει να πηγαίνουμε.

—Ναι! Ήρθαμε μόνο για να πούμε χρόνια πολλά, είπαν κι' ό άλλοι. Είχε ήσυχάσει λίγο. Το βλέμμα του πλανήθηκε με κρυφό παράπονο στους φίλους του. Γιατί να μη μπορεί κι' αυτός να βγει στο δρόμο, ενά τα πής;

—Τί ωραίο καράβι! έκδηλώθηκε.

Πάνω στην ώρα, άνοιξε κι' ή πόρτα. Το φως του λυχναριού τρεμούλιασε στον άέρα της. Ένας άντρας νέος, που ή ζωή στο πέρασμά της

είχε άφίσει βαθεία, πάνω του, τα σημάδια της, φάνηκε στο άνοιγμα. Είθε τα παιδιά κι' ή άκρη των χελιδών του ζάρωσε σ' ένα χαμόγελο, που λέε κι' ή πίκρα κόμπωσε κι' έμοιαζε γρόμπος σαν τις στάλες της βροχής, πριν πέσουν άπ' το σύρμα. Ήτανε ό πατέρας του. Άνθρωπος μεροκαματιάρης, που κέρδιζε τίμια, με τα ίδια του τα χείρια, το ψωμί του. Θύμα κι' αυτός, τρείς μήνες τώρα, του σκλάβου που σκλαβώνει. Της μηχανής.

Χωρίς δουλειά, χωρίς λεφτά, και το παιδί του το κρεβάτι, από τη φοβερή άρρώστεια.

—Ό γιατρός, είπε πως πρέπει να πάρουμε όπωσδήποτε αυτές τις ένεσεις, έκανε ή γυναίκα του και τούδειξε μια συνταγή.

Τό βλέμμα του έμεινε κενό. Σαν κάτι να δραματιζόνταν. Άντι γι' άπάντηση, το στεγνωμένα χείρια του βυγίκαν από τις τσέπες του παντελονιού τραβόντας μαζί και το ύφασμα.

Γέλασε ένα γέλιο, που άνθρωπινο κανονικό δέ θά γελοούσανε ποτέ.

Έπειτα τίποτα.

Σιγή ξεπλώθηκε στην κάμαρα κι' έμοιαζε σάμπως νάτανε κάτι τέτιο κι' έπιανε όλο το χώρο. Βάραινε άβάσταγα στα στήθια των παιδιών.

—Εμει; θά φύγουμε. Καληνύχτα σας και περαστικά σου Κωστάκη. Τα Φώτα, νάσαι καλά. Θά «τά πούμε» μαζί. Και κίνησαν να φύγουν.

—Ξεχάσατε το βαποράκι, άκούστηκε άσθενικά ή φωνή του άρρωστου.

Μια γρήγορη ματιά άλλάχτηκε άνάμεσα στα τρία παιδιά.

—Όχι, είπ' ό μικρότερος, Τ' άφίσαμε για σένα.

Τό θολό φως του λυχναριού έκανά γυλλίσει κάτι στα μάτια του Κωστάκη. Ένα δάκρυ. Άπό τα βάθη της ψυχής του κύλησε για να πη «εύχαριστώ» στους καλούς φίλους. Ήξερε καλά πόσοι κόποι και πόσες λαχτήρες ήταν κλεισμένες μέσα κει.

—Θά κάνω μ' αυτό ένα μεγάλο ταξίδι, γέλασε σ' νάταν βέβαιος γι' αυτό πούλεγε.

Την άλλη μέρα μια καμπάνα άφισε για λίγο να σκορπίσουν άργά, θλιμένα όι χτύποι της.

Ήταν για τον Κωστάκη. Είχε φύγει για το μεγάλο ταξίδι που προμάντεψε.

Όι φίλοι του τον ξεπροβόδισαν στην τελευταία του κατοικία, την ώρα που όι σκιές μεγαλώνουν και τα χρώματα σκουραίνουν.

—Δεν πρέπει να κλάψουμε, ψιθύρισε ό μικρός. Θυμάστε στο βιβλίο ένα ποιήμα;

«...τέτοιαν ώρα όι ψυχές δίψουνε [και πάνε

(Συνέχεια απ' το προηγούμεν.)

16ον — "Επαιξα τη ζωή μου μέσ' στα δλα. Αποφασισμένος να γλυτώσω όπως όπως, προσπάθησα να παλλαγώ απ' τα δεσμά μου. Ήταν όμως αδύνατο. Με είχαν δέσει τόσο γερά, ώστε κι' ένας ξένος ακόμα αν έρχόταν να με λύση, θα παιδευόταν πολύ ώπου να το κατορθώση. "Αρχισα λοιπόν τότε προσπαθώ να ξεριζώσω το δέντρο.

—Τό δέντρο! —Δέν υπήρχε άλλη λύσις. —Και μπορούσες; —Ευτυχώς δέν ήταν τόσο μεγάλο και χοντρό. "Όπως αποδείχτηκε μάλιστα αργότερα, ήταν από τα δέντρα εκείνα των οποίων οι ρίζες δέν είνε πολύ βαθειά χωμένες στη γη. Κι' έτσι, αφού τό κούνησα πολλές φορές μ' όλη τη δύναμη που μου άφηναν τα δεμένα χέρια και πόδια μου, έκανα και την τελευταία απόπειρα. Με μιά υπερένταση των δυνάμεών μου άκουμπάω τα πόδια μου χάμου όσο μπόρεσα μακρότερα, και σπρώχνω. Ήταν η τελευταία άπεγνωσμένη προσπάθειά μου και πέτυχε. "Ακούστηκε ένα έλαφρό τρίξιμο και βρέθηκα χάμου μαζί με τό δέντρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ'

Άγρία συμπλοκή και δραπέτευσις.

"Ο γέρος άκουε με θαυμασμό και άγωνία τη διήγηση του Τόμ. —Αυτό που κατάφερες βρέ παιδί μου είνε υπεράνθρωπο! είνε. —Στην άπελπισία του κανείς κάνει πολλά, άπάντησε με μετριοφροσύνη ό νέος. —Καλά, Κι' ό Τίγρης; Δέν έβλεπε από μακριά τί γινόταν; —Πώς δέν έβλεπε. —"Ε λοιπόν; Δέν έτρεξε με τους συντρόφους του; —Και βέβαια έτρεξε. Άλλά έδώ συμβαίνει τό έξησι: Πρώτα πρώτα όπως κατάλαβα αργότερα, ό Τίγρης φαίνεται ότι έπαθε κάποια σύγχιση και γιαυτό δέν ξεκίνησε άμέσως. "Ισως διότι ακόμα περιμενε την έκρηξη, ίσως και διότι με τό πείσιμο του δέντρου, χωρίς κρότο, να παραξενεύτηκε, και χασομέρησε λίγο. —"Ισως και να φοβόταν προσέθεσε ό Ροντρίγος. | Τί να φοβόταν. Έμένα ποδμου να δεμένος;

στης λησμονιάς την κρουσταλλένια [βρύση...]

Και τό δάκρυ, ποδχε άνέβει ως τις κόχες των ματιών τους, κώλησε κόμπος απ' τό λαιμό και καταστάλαξε βαρύ μέσ' τις καρδιές τους.

—"Αντίο καλέ μας Κωστάκη. Δε θα σε ξεχάσουμε ποτέ.

12)12)43 Ηλίας Αναγνωστόπουλος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

υπό Α. ΚΙΤΙΚ

—"Οχι. "Ισως να φοβήθηκε να πλησιάση μήπως γίνει η έκρηξις και σκοτωθή. —Δέν είνε παράξενο.

—Λοιπόν... —"Εν τώ μεταξύ λοιπόν, εξακολουθήσε ό Τόμ, μόλις είδα πως κατόρθωσα να ξεριζώσω τό δέντρο και να πέσω μαζί μ'αυτό χάμου, άρχισα να προσπαθώ να λυθώ ή τουλάχιστο να ξελασκάρω κάπως τό σκoinί. Δέ ήταν πιά και τόσο δύσκολο αυτό αφού τό δέντρο είχε αποσπασθή απ τη γη και ή μιά άκρη του ήταν ελεύθερη. Και πράγματι σιγά σιγά σπρόχωνντας με τό πόδι μου τά κατάφερα επί τέλους. Μπόρεσα να βγάλω ένα γύρω του σκoinιοϋ απ' τη ρίζα. "Αρχισα να κουνιέμαι, να κουνώ τά πόδια μου, έβγαλα και δεύτερη βόλτα του σκoinιοϋ "Υστερα και τρίτη. "Ημουν πιά σχεδόν λυμένος!

—"Ωραία! Μπράβο! φώναξε χαρούμενος ό Ροντρίγος.

—Χμ... έκανε ό Τόμ. "Ετσι χαίρουν κι' εγώ τη στιγμή εκείνη αλλά γρήγορα μου κόπηκε ή χαρά.

—Γιατί πάλι;

—Γιατί ακριβώς κεινη την ώρα ό Τίγρης με τους συντρόφους του, ξεκίνησε από άπέναντι. Τους είδα να τρέχουν με τάλογά τους.

—Φαντάζουμαι την άγωνία σου ειπε ό γέρος.

—"Αστειεύεσαι; Τους έβλεπα να τρέχουν και λογάριζα ποση ώρα θάκαναν νάρθοϋν. Πόσο θάθελαν να προφτάσουν. Στο μεταξύ όμως κα-

Μιά εικόνα από τις «Ιστορίες στη θαματούπολη» που θ' άρχιση στο επόμενο τεϋχος.

τόρθωσα να έλευθερώσω και τό δεξι μου χέρι. "Αρχισα τότε γρήγορα να λύνομαι και σε λίγα λεπτά ήμουν ελεύθερος. Και ήταν καιρός αλήθεια. "Ο Τίγρης με τους συντρόφους του φάνηκε στο βάθος της χαράδρας που άνέβαινε. Τι νακάμα τότε; Να φύγω; Να τρέξω με τά πόδια; Θά ήταν τρέλλα. Πώς να μπόρεσω να ξεφύγω χωρίς έλλογο, χωρίς δπλο άπάνω μου;

"Η κατάσταση ήταν επικίνδυνη, όταν μιά εξαφνική έμπνευσις που μου ήρθε μ' έσωσε.

Κεινη τη στιγμή σκέφτηκα πως θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω τά δυο φυσίγγια της δυναμίτιδος που είχαν δέσει στο στήθος μου. "Απ' την ταραχή μου τάχα ξεχάσει.

Και άστραπιασίως τά βγάξω, τά εϋλώνω από πάνω μου.

Είχαν λίγο φυτίλι ακόμα που τους είχε μείνει και σκέφτηκα να τους βάλω φωτιά.

Πώς όμως; Σπύρτα δέν είχα άπάνω μου. Οι συμμορίτες με είχαν γυμνώσει κυριολεκτικώς. Μου τάχαν πάρει όλα.

Κι' εκεί που κοιτάξα γύρω μου άπελπισμένος, πέφτουν τα μάτια μου στη γη όπου φαινόταν λίγος καπνός.

"Ηταν τά ξερά χόρτα που είχαν πάρει φωτιά όταν καϊόταν τό φυτίλι Σ' ένα σημείο μάλιστα κρατούσαν ακόμα μερικές φλογισες. Δέν ήταν λοιπόν καιρό χωρίζω τά φυσίγγια, ξεκολλάω τό ένω απ' τό άλλο, και σκύβω, πλησιάζω τό φυτίλι στη φωτιά και τό άνάβω.

—Οι συμμορίτες; ρώτησε ό γέρος.

—Είχαν άνέβει κι' έτρεχαν κοντά μου.

—Λοιπόν;

—Τινάζω τότε τό πρώτο φυσίγγι κατά πάνω του.

—Μπράβο! φώναξε ό Ροντρίγος. Μπράβο Τόμ!

—"Ενας τρομερός κρότος άκούστηκε άμέσως και μέσα στον καπνό και στη σκόνη είδα άλογα κι' ανθρώπους να τινάζονται στον άέρα.

Μέσα στον καπνό ξεχώριζα κεφάλια άλόγων και χέρια και πόδια ανθρώπινα να τινάζονται ψηλά.

"Ηταν φρικαλέο τό θέαμα!

"Ηταν μιά πραγματική καταστροφή. "Ενθουσιασμένος απ' την άπρόοπτη νικη μου, έτοιμαζόμου να βάλω φωτιά και στο δεύτερο φυσίγγι, όποτε άξαφνα βλέπω να προβάλλη μέσα απ' τους καπνούς ό Τίγρης...

Μαύρος, άπαίσιος, τρομερός!

"Όπλισμένος ως τά δόντια, φρικαλέος στην όψη μαυρισμένος και σκoinισμένος απ' τους καπνούς και τη σκόνη, έρχόταν κατά πάνω μου.

"Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Δίγω ακόμα αν δέν πρόφθαινα ήμουν χαμένος.

"Επρεπε να ριξώ και τό δεύτερο φυσίγγι. "Απ' την ταραχή μου μάλιστα παρ' όλιγο να τό κρατήσω στα χέρια μου όποτε άναμμένο καθώς ήταν, θάσκαζε και θα με σκότώνε.

Γρήγορος λοιπόν, τό τινάζω άπάνω του.

Μιά τρομερή έκρηξη έπηκολούθησε που σκέπασε τά πάντα μπρός στα μάτια μου.

—Αυτή ήταν σωστή μάχη! ψιθύρισε ό Ροντρίγος με θαυμασμό.

—Πραγματικώς.

—Κι' έπειτα;

—"Εγώ, έννοείται, δέν περίμενα να δω τί θα γίνη. Άμέσως ώρμησα να φύγω.

Κατά καλή μου δέ τύχη βρήκα κι' ένα άλλο, που στη φασαρία είχε φαίνεται ριξει χάμου τον καταβλήρη του κι' έτρεχε τρομαγμένο.

Πηδάω άπάνω του και φύγω. "Όταν γιά μιά στιγμή γύρισα πίσω μου είδα στο μέρος που έγιναν οι έκρηξεις συντρίμια άλόγων κι' ανθρώπων.

—"Ο Τίγρης; Τι έγινε;

—Δέν ξέρω. "Ισως να σκοτώθηκε κι' αυτός ίσως να πληγώθηκε.

—Κάτι θάπαθε για να μη σε κυνηγήση.

—"Ασφαλώς. Τό περίεργο όμως είναι—εξακολουθήσε ό Τόμ—ότι απ' τάνελπισια βρήκα και τάλογο μου!

"Ο Φτεροπόδης μου τρομαγμένος φαίνεται απ' τους δαιμονισμένους κρότους που έκαναν τά φυσίγγια της δυναμίτιδος κι' οι πιστολιές που έρριχναν οι συμμορίτες, έσπασε τό σκoinί του κι' έτρεχε δώθε κειθε σαν τό ψάρι που χάνει τά νερά του Καταλαβαίνεις τη χαρά μου άμα τον είδα.

Και παρ' όλον ότι κινδύνευα να χασομερήσω και να ξαναπιαστώ, προτίμησα να τον κυνηγήσω κι' άμα τον έφτασα, πηδάω απ' τό άλογο που ήμουν, στον αγαπημένο μου Φτεροπόδη και φεύγω. "Όταν βρέθηκα πάνω στο αγαπημένο μου άλλο γέρο, ήμουν σίγουρος πιά πως δέν είχα φόβο. "Ημουν βέβαιος πως είχα σωθή.

—Και σώθηκες πράγματι.

—"Αφοϋ με βλέπεις...

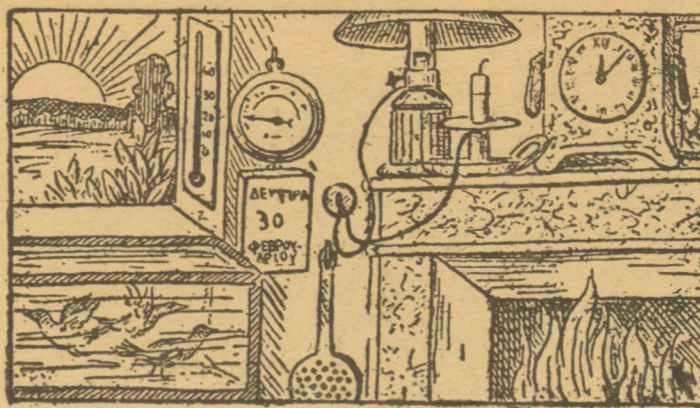
ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Σ' αυτό τό σημείο άφίνουμε τον Τόμ-Μιξ νικητή του Μαύρου Τίγρη γιά δεύτερη φορά, κάνοντάς του όλόκληρη πανωλεθρία. Και τώρα προετοιμάζεται με τη βοήθεια του γέρο Ροντρίγου να εκδικηθή τον άδικο θάνατο του πατέρα του. Άλλά πως θα σκοτώση τον Μαρτινέζ αφού ένδιαφέρεται για την κόρη του τόσσ;

"Απάντησε σ' αυτά τά έρωτήματα θα βρήτε στα τρία ύπολειπόμενα μέρη του μυθιστορήματος που θ' άρχιση να δημοσιεύεται πάλι από τό έρχόμενο τεϋχος του νέου χρόνου με τον τίτλο:

ΔΙΨΩΝΤΑΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Τά λάθη του ζωγράφου

"Ο ζωγράφος που έφτιαξε αυτή την εικόνα έκανε έπίτηδες λάθη για να τά βρήτε οεις περνώντας λίγη ώρα ευχάριστα. Για δοκιμάστε! Να δοϋμε πόσα θα βρήτε;

Πρώτο βραβείο διαγων. διηγήματος

"Ανοιξις

Είναι άνοιξις, και βρίσκομαι στην έξοχή!

"Ο κάμπος άπλώνεται μπροστά μου σαν παχύ καταπράσινο χαλί, ματωμένο από τις τις παπαρούνες.

Τά ποικιλόχρημα άγριολούλουδα πλαισιώνουν τό θαυμάσιο αυτό χαλί, και ένα ρυακι κυλά πιδ κει τά γάργαρα νερά του, μ' ένα λικνιστικό μούρμουρο. "Ο άέρας γύρω άναδίδει χίλιες μυρωδιές.

Μέσα απ' τό σκοτεινό δάσος φθάνει ως τ' αυτιά μου μιά θεία, μιά ούράνια μελωδία.

Είναι οι βασιλείς του τραγουδιού. "Ισως και να τους γνωρίζετε Τά όνόματά τους; "Αηδόνι, κότσυφας, βάλια, γαλιάντρα, καρδερίνα, και ένα σωρό άλλα, που συναγωνίζονται για τον καλλίτερο σκοπό.

Ξάφνου, από τό αντίθετο μέρος άκούγεται μιά άλλη γλυκειά μουσική, που συνοδευσμένη από τά χαρούμενα γαυγίσματα ενός σκύλλου, έρχεται να συμπληρώση την έξαισία όμορφιά της φύσεως. Είναι ό βοσκόσ! Καθισμένος κάτω από ένα πλατάνι, παίζει την γλυκειά του φλογέρα, με τέχνη άφθαστη, τέχνη σπουδασμένο μουσικού.

Πιδ πέρα, τά προβατάκια, βόσκουν χαρούμενα, και ό ήχος των κουδουνιών τους φθάνει ως πέρα, μακριά, στα ψηλά βουνά που είναι ακόμα χιονισμένα, και σπάει τον πάγο της σιωπής τους.

Στέκομαι σαν μαγεμμένη. Δέν έχω τί να πρωτοθαυμάσω, Τέτοια φύσι, δέν θα μπορούσε να την ύμνηση ποτέ, κανένας ποιητής έσπεξίας, γιατί ή άνοιξις είναι σπάταλη στα δώρα της. Τά σκορπά άφειδώς. Και κατορθώνει να κάνη κάτι, που δέν μπορεί να τό συλλάβησέ με δλη την αϊγλη

νά άμφιβάλλω για τις όμορφίες της άνοιξιας, όταν ένα βράδυ σχίστηκε ό πέπλος του μυστηρίου. Σε μιά οικγενεική συγκέντρωσι που είχαμε πάει, παρευρίσκοτο και ή Άεσπoinίς καθηγήτρια, ή όποία όμιλοσε διαρκώς για τό συνηθισμένο της ζήτημα. Και τότε σε μιά στιγμή ένας γρηαιός κύριος έγύρισε και μου ειπε: —"Η καϋμένη ή δεσποινίς, έχει προσωπικές διαφορές με την άνοιξιν. "Αριθμό 60 Ματούς.

Τότε μόνο κατάλαβα, αυτό, που τόσο καιρό με βασάλιζε.

"Ο ήλιος δϋει. "Ο νεαρός βοσκόσ, όδηγει τά προβατάκια του προς την στήνη. Τά πουλιά, σταματοϋν λίγο-λίγο τό τραγουδι τους, για να κουρνιασουν στις φωλιές τους. Τό πρώοιο γρασίδι του κάμπου, έχει πάρει ένα χρυσαφι χρώμα, και τά άγριολούλουδα έχουν γύρει τό κεφαλάκι τους. Σε λίγο, άπόλυτη ήσυχία άπλώνεται. Μόνο τό μούρμουρο του ρυακιοϋ άκούγεται ακόμα. Κι' εγώ παίρνω σιγά-σιγά τό δρόμο του γυρισμοϋ...

Κάλτσα του Διαβόλου

Πέμπτο βραβείο διαγων. διηγήματος

"Ανοιξις

Τό άηδόνι εκεί ψηλά, στο κλαδι ένός δένδρου, τραγουδά τό καλώς ώρισεσ στην άνοιξη.

Τά χελιδόνια έρχονται απ' τις μακρινές χώρες για να ξαναβρουνε τη παλιά τους φωλιά. Τά δέντρα ντύθηκαν πράσινα, τά λουλούδια ποικιλόχρωμα. Και νάτην, ήρθε. "Εφερε μαζί της τη μυρωμένη άδρα, τά γλυκά άπογεύματα, τό ξανά-νειωμα...

Και τό κϋμα στην άμμουδιά και τ' άγέρι που σφυρίζει άνάμεσα απ' τά πεύκα, όλα φωνάζουν: "Ηρθε ή άνοιξις!

Ζεις της Δωδώνης

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΗΣ "ΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑΣ ΜΑΣ,"

ΠΑΝΕ χρόνια πολλά τώρα, πριν αρχίσει ο πόλεμος, πού μαζί με τις άλλες μου προφητείες προείδα ότι πρόκειται να ανατείλει στο 1943 ένα μεγάλο άστρο, ένα άστρο λαμπρό σαν τον ήλιο, ένα άστρο πού θα στεκόταν ψηλότερα απ' όλα τ' άλλα.

Όταν είδα λοιπόν την έπαληθευση της προφητείας μου και την ανύψωση αυτού του μεγάλου, λαμπρού και αλιώνιου άστρου, συγκινήθηκα πολύ και μη σ'ας φανή παράξενο αν σ'ας πω ότι έκλαψα, δάκρυσα δηλαδή, (γιατί πρέπει να ξέρετε ότι κι' οι γέροι κλαίνε και δακρύζουν, εύκολώτερα μάλιστα κι' από τα παιδιά), όταν «ή Εφημεριδούλα μας» ή Ίδια, με παρεκάλεσε να την βοηθήσω να ανυψωθή να προοδεύη και να μεγαλώση περισσότερο και να προχωρήση τον άνωμαλο, σκοτεινό κι' άνηφορικό της δρόμο.

Μπορούσα να άρνηθω; Όχι βέβαια! Όταν είδα μάλιστα ότι έχει κι' άλλους συνεργάτες στην ηλικία μου. Και δέχθηκα!

Αλλά εγώ τί μπορώ να προσφέρω; Τί άλλο παρά τις προφητείες μου για το μέλλον!

Αυτές λοιπόν θα σ'ας πω τώρα για να μάθετε «τα νέα του 1944» και αυτά θα σ'ας λέω κάθε τέλος του χρόνου για τον έρχόμενο.

Τώρα λοιπόν θα σ'ας προμαντεύσω «τί θα σ'ας δώση «ή Εφημεριδούλα μας» στο διάστημα του 1944». Προσέξτε καλά!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Στο διάστημα του 1944 «ή Εφημεριδούλα μας» θα δημοσιεύση πολλά μυθιστορήματα.

Τ' άστρο δυστυχώς δεν μου λένε καθαρά για όλα. Εγώ όμως θα σ'ας πω όσα περισσότερα απ' αυτά μπορώ να δώ.

Απ' το έρχόμενο τεύχος πάντως, το πρώτο του νέου χρόνου και του δεύτερου τόμου, δύο είναι τα μυθιστορήματα πού θ' αρχίσουν να δημοσιεύονται. Το πρώτο έχει τον τίτλο ΔΙΨΩΝΤΑΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗ, του όσσου των συγγραφέων μυθιστορημάτων περιπετειών Λόρες Κήτιγκ, με ήρωα της υποθέσεως τον περίφημο, κοσμοαγάπητο και πολύ γνωστό μας Τόμ Μίξ. Το μυθιστόρημα αυτό είναι ή συνέχεια αυτού πού δημοσιεύεται με τον τίτλο «Τόμ Μίξ ό άσύλληπτος». Άλλά φέτος (1943) δημοσιεύθηκε φέτοςμόνο τό πρώτο μέρος με τίτλο τον ήρωα της υποθέσεως, πού μπορεί να πη κανείς ότι ήταν

ένας πρόλογος για τα τρία μέρη πού υπολείπονται άκόμη και τα όποια θα δημοσιευτούν και θα τελειώσουν μέσα στο 1944. Άπό το έρχόμενο τεύχος λοιπόν μπαίνει το μυθιστόρημά μας στο ούσιωδέστερο σημείο του με τον καθ' αυτό τίτλο του, εκεί πού ό περιβόητος Τόμ Μίξ άφού μάζεψε κάθε πληροφορία πού του χρειαζόταν, όπλισθηκε κατάλληλα και, νικώντας κάθε έχθρό, προχωρεί με θάρρος και αυτοπεποίθηση να τιμωρήση όπως πρέπει τους δολοφόνους του πατέρα του. Προχωρεί ΔΙΨΩΝΤΑΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗ.

Στο έρχόμενο τεύχος θα δημοσιευθή όλη ή περίληψις του πρώτου μέρους του μυθιστορήματος, πού δημοσιεύθηκε στο 1943.

Έτσι όσοι πάρουν για πρώτη φορά την «Εφημεριδούλα μας» θα μπορέσουν να παρακολουθήσουν το μυθιστόρημα απ' την αρχή.

Όλοι οι άναγνώστες θα βρουν όλα τα γνωστά, από φέτος, πρόσωπα, στις νέες σελίδες πού θα δημοσιευθούν, γεμάτες από τις άσύγκριτες και τόσο έλκυστικές περιπέτειες του Τόμ Μίξ.

Κάθε φορά θα μπαίνουν από τρεις όλόκληρες σελίδες και κάθε φορά επίσης θα δημοσιεύεται από μία καλλιτεχνική εικόνα, φτιαγμένη από γνωστό και έγκριτο σκιτσογράφο, ό όποιος φτιάχνει σκίτσα και σέ πολλά μεγάλα περιοδικά και ό όποιος έχει φτιάξει και όλα τα άλλα σκίτσα πού θα έχη το κάθε τεύχος της «Εφημεριδούλας μας» από δω και πέρα.

Επιμένει όμως να παραμένη όπως και φέτος κρυμμένος πίσω απ' το ψευδώνυμο «Ζέφυρος».

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ είναι το δεύτερο μυθιστόρημα πού θ' αρχίση να δημοσιεύεται από το έρχόμενο τεύχος, του μάγου συγγραφέως Ίουλιού Βέρν. Είναι βέβαια το Ίδιο το φετινό μυθιστόρημα, ή συνέχεια του δηλαδή. Κι αυτό, όπως και του πρώτου, δημοσιεύθηκε το πρώτο μέρος πού ήταν σαν πρόλογος της όλης υποθέσεως, ή όποια τώρα μόλις αρχίζει.

Τα τρία υπολείποντα όμως μέρη απ' αυτό το μυθιστόρημα, είναι άμέτρητες φορές περισσότερο ενδιαφέροντα από το φετινό πρώτο μέρος, γιατί αρχίζει πιά το καθ' αυτό ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ και τα επεισόδια πού έκτυλίσσονται σε βάθη χιλιόμετρων όλόκληρων κάτω απ' τη φλούδα της γής και τραβήζουν την προσή και την περιέργεια και του πιό δύσκολου άναγνώστη. Κι' απ' αυτό θα δημοσιεύονται κάθε φορά δύο όλόκληρες σελίδες με μία έκλεκτή εικόνα από το κείμενο.

Στο έρχόμενο θα δημοσιευθή και ο' αυτό ή περίληψις του πρώτου

μέρους.

Η συνέχεια αυτού του μυθιστορήματος θα σ'ας συναρπάση όλους -ες άνεξαιρέτως έκαστο τοίς έκαστό.

Για άλλα μυθιστορήματα δεν ξέρω, σήμερα τουλάχιστον να σ'ας πω τίποτα συγκεκριμένο.

Πάντως θα δημοσιευθούν τουλάχιστον άλλα δύο στο διάστημα του 1944.

Εν' απ' αυτά ήταν να αρχίση από το έρχόμενο. Ειπώθηκάν γι' αυτό ειδικά και μερικά λόγια στην «Έκπληξη» του προηγούμενου τεύχους. Άλλά δυστυχώς δεν έχει τελειώσει ή μετάφρασις του από τα Γαλλικά. Κατά πάσαν πιθανότητα όμως θ' αρχίση από το Πάσχα. Τον τίτλο θα τον μάθετε άργότερα. Όσο για «τό μουσικό του Βίλεμ Στόριτς» και «Λουμίνης, ό φίλος του Πιπίνου» πού άνήγγειλε ή Ίδια «ή Εφημεριδούλα μας» στο πρώτο τεύχος αν θυμάστε (5-2-43) δεν θα δημοσιευθούν στο τεύχος γιατί το μόν πρώτο ξεεδόθη πριν λίγο καιρό σε βιβλίο, το άλλο δέ, έπειδή δεν είναι και τόσο ενδιαφέρον άποκλείεται κι' αυτό.

Για τον «Εύθυμο Μαχαραγιά» του Έρρίκου Νουσάν και «Τ' άπομνημη ύμματα ενός μαθητού» του Άνδρέα Λώρη, για τα όποια έγραψε στο Ίδιο τεύχος δεν ξέρω να σ'ας πω τίποτα πω σίγουρα να ή όχι.

Όσο για τις «Περιπέτειες του Τάρζαν» και τα «Μίκυ-Μάους» ίσως αρχίσουν απ' το Πάσχα μαζί με το τρίτο μυθιστόρημα πού έτοιμάζεται.

Στις συνέχειες των μυθιστορημάτων κάθε φορά θα μπαίνει μπροστά μία σύνδεσι με τα προηγούμενα. Στο σημερινό τεύχος δημοσιεύονται μερικές εικόνες από τα δύο μυθιστορήματα πού θ' αρχίσουν από το έρχόμενο τεύχος.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στο 1944 θα δημοσιευθούν πολλά διηγήματα.

Και πρώτα-πρώτα τα περιπετειώδη. Να και μερικοί απ' αυτά τίτλοι πού θα δημοσιευθούν. Στο έρχόμενο τεύχος θα δημοσιευθή ή έκδίκησις του Ζύπ. Ύστερα θ' ακολουθήσουν Ήκι' άλλα πολλά μερικά απ' τα όποια είναι τα έξης: Στη χώρα των άνθρωποφάγων, ή μουμια πού πέταξε, ποιόν λόγο είχε ό «σέριφ», το τραγικό δόλημμα, ό τάφος με τους θησαυρούς, κτλ. κτλ. κτλ.

Τα περισσότερα απ' αυτά είναι αυτότελη και σέ δύο συνέχειες. Έκτός όμως από τα «περιπετειώδη διηγήματα» θα δημοσιευθούν και πολλά διδακτικά και έγκυκλοπαδικά διηγήματα, όλα έκλεκτά, πρώτοτυπα, διαλεκτά κι' εύχάριστα.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Άπό το έρχόμενο τεύχος θ' αρχί-

σουν και οι από τόσον καιρό προαναγγελθείσες Ιστορίες απ' τη Θαυματοπούλη έκλεκτές, πικάντικες και διασκεδαστικές μεταφρασμένες με έπιμέλεια από τ' Αγγλικά από τον συνεργάτη μας κ. Χρήστο Ν. Κουλούρη. Προσεχώς επίσης θ' αρχίσουν οι εύθυμες αυτοβιογραφίες ζώων. Σύγχρονα με τις «...αυτόβιογραφίες...» θ' αρχίσουν και οι Ιστορίες των άψύχων. Και τα δύο πιθανόν κατά το Πάσχα. Θα σ'ας διασκεδάσουν μορφώνοντάς σας συγχρόνως.

Επίσης πολλά έκλεκτά παραμύθια από τη στήλη της Γιαγιάς κατάλληλα να εύχαριστήσουν μικρούς και μεγάλους.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Άπό το έρχόμενο τεύχος θα εγκαινιάσω με μία άλλη σειρά. Μία πρωτοτυπία πού θα ενδιαφέρει και θα εύχαριστήση μικρούς και μεγάλους. Δηλαδή, για να έξηγομαι: Σε κάθε τεύχος θα ύπάρχη μία ειδική σελίδα όπου κάθε φορά θα δημοσιεύεται ένα αυτότελες διήγημα και από κάτω ένα ποίημα διαφόρων μεγάλων, γνωστών και έγκριτων λογοτεχνών και ποιητών της Ελλάδας μας. Όπως π.χ. των κ. κ. Σ. Μυριβίλη, Π. Χάρη, Σ. Μπολέτση, Σ. Μελά, Π. Παλαιολόγου, Α. Τερζάκη, Λ. Ξανθοῦ, Γ. Ξενοπούλου, Δ. Παπαδήμα, Ν. Λαπαθιώτη, Σ. Δάφνη, Α. Τροπαιάτη, Γ. Φλιάσιου, Γ. Ίωαννίδη, Α. Σκουτερόπουλου, Θ. Ποταμιανού, Ν. Χ. Μπουφίδη, Δ. Ψαθά, Στάμ. Στάμ., Μ. Βαϊάνου, Β. Ράτα, Α. Μαγγανάρη και πολλών άλλων. Α. Ταρσούλη, Γ. Ταρσούλη, Λ. Ίακωβίδου-Πατρικίου, Ν. Ραϊση, κτλ. κτλ. Κάθε άλλο στόλισμα γι' αυτή τη σελίδα περιτεύει. Τα παραπάνω όνόματα βεβαιώνουν την επιτυχία της.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Στις σελίδες του παιδικού θεάτρου θ' απολαύσετε, κυριολεκτικά, με την ψυχή σας πολλές κωμωδίες και δραματάκια, εύχάριστα και μορφωτικά, τα περισσότερα αυτοτελή και γραμμένα από την κ. Νίνα Ραϊση, την έκλεκτή, τακτική μας συνεργάτιδα. Στο έρχόμενο θ' αρχίση δημοσιεύουμε ένα της δραματάκι με τον τίτλο 'Ο Σπουργίτης πού θα κρατήση σέ λίγες συνέχειες.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Και ό «Θεατράκι μας» προβλέπω ότι οι άναγνώστα δεν θα τ' άφίσουν να μείνη πίσω.

Στη σελίδα της «Μουσικής» θα παραλάσουν βιογραφίες αυτότελείς επί το πλείστον και άσύγκριτα πιό ενδιαφέρουσες απ' τις φετινές. Γραμ-

μένες πάντα από την κ. Εύτυχια Καμπανάκη. Στο έρχόμενο τεύχος θα δημοσιευθούν μερικά άκόμα έπισόδια από την ζωή του περιφήμου Καρούζο.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Άπό το έρχόμενο τεύχος θ' αρχίση κι' ένα πολύ ενδιαφέρον ρεπορτάζ γραμμένο από τον διευθυντή της «Εφημεριδούλας μας» κ. Ίωάννη Καμπανάκη. Δηλαδή κάθε φορά θα μπαίνει και μία άπάντησις απ' αυτές πού περιουτέλεξε ό κ. Ι. Κ. απ' όλους τους λογοτέχνες μας στο έρώτημα πού τους έδωσε. «Μία άνάμνησις των παιδικών χρόνων».

Θα δημοσιεύονται επίσης κάθε τόσο στο τεύχος γραμμένες από τον Ίδιο, στη θέση πού είχαν φέτος οι «σελίδες του ήμερολογίου μου» μία άλλη σειρά με το τίτλο Μαθητικές Άναμνήσεις. Ό Ίδιος επίσης κάθε τόσο σέ άλλη ειδική σελίδα θα δημοσιεύη διηγήματά του, όπως αυτό πού δημοσιεύεται σήμερα.

ΚΥΝΗΓΗΤΙΚΑ

Με τον τίτλο Το καρνέ του κυνηγοῦ, θα ύπάρχη σέ κάθε τεύχος ειδική στήλη, όπου θα βρίσκετε κάθε φορά διάφορες κυνηγητικές Ιστορίες παράξενα από τη ζωή ζώων και πουλιών, διαφόρους θρύλους κι' ανέκδοτα γύρω απ' αυτά, συμβουλές και διηγήματα κυνηγητικά κι' ένα σωρό άλλα πράγματα γραμμένα από τον κ. Άνδρέα Καφούρο.

Α Ρ Θ Ρ Α

Πρός το παρόν από το έρχόμενο θα ύπάρχη σέ κάθε τεύχος από ένα άρθρο γύρω από την καθημερινή ζωή και κίνησι, με τον γενικό τίτλο: έμεις έσείς κι' οι... άλλοι γραμμένο από το κύριο Νικόλαον Καμπανάκη με το ψευδώνυμο Νίκος Άθηναίος. Άργότερα όμως θα γράφεται κι' άλλο άρθρο σέ άλλης φύσεως θέματα.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΤΥΠΟΙ

Κι' αυτοί πρόκειται να είναι δύο ίσως δέ και περισσότεροι. Άλλο προς το παρόν ύπάρχη μόνον ένας με όλο του το συνεργείο, την παρέα του δηλαδή. Είναι ό Πιπίνος ό κουτολέλεκας πού θα σ'ας κάνει κάθε φορά να γελάτε τόσο όσο δεν σ'ας έκανε τίποτ' άλλο μέχρι τώρα. Δεν έχει καμιά σχέση με τον άρκετά γνωστό Πιπίνο, τον ξύλινο, με την μακρά μύτη. Αυτός είναι άνωθρος με σάρκα και όστά, ή μάλλον μόνο με όστά. Τέλος τις λεπτομέρειες θα τις δθη μόνον σας. Ό δεύτερος εύθυμος τύπος έτοιμάζεται και δεν θ' άργήση κι' αυ-

τός να κάνει την εμφάνισή του. 'Ο «Πελοπίδας» ό φετινός, καταργείται. 'Ο Πιπίνος πού θ' αρχίση απ' το έρχόμενο τεύχος

γράφεται από τον κ. Άλέξανδρο Γκέρτσο.

Την πρώτη του ξεκαρδιστική περιπέτεια θ' απολαύσετε στο έρχόμενο τεύχος.

ΚΙΝΗΣΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Αυτόν τον τίτλο θα έχη ή στήλη στην όποια σέ κάθε τεύχος θα γράφετε κάθε τί από την κίνησι των σχολείων, παιδικών συσσιτίων, έκδρομών, εορτών και κάθε άλλου από δεκαπενθημέρου σέ δεκαπενθημέρο. Θάνα μια στήλη χρήσιμη κι' ενδιαφέρουσα για όλους.

Θ' αρχίση μόλις κατορθωθή ή ένημέρωσις του φύλλου.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Σέ κάθε τεύχος απ' το έρχόμενο και σέ ώρισμένη σελίδα θα προσφέρη ή «Εφημεριδούλα μας» στους άναγνώστες της από μια εικόνα έξαιρετικού ενδιαφέροντος. Προς το παρόν επί σειρά τευχών θα δημοσιεύεται μία εικόνα παρμένη από τις καλλίτερες σκηνές των έξαιρετικών, μοναδικών και τόσο γνωστών «Μίκυ-Μάους» του Ντίσνεϋ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Έκτός όμως των όσων είπα, σέ κάθε τεύχος της «Εφημεριδούλας μας» θα ύπάρχουν: συνεργασίες άναγνωστών, οι όποιες θα δημοσιεύονται ως έξης, οι δημοσιεύσιμες βέβαια.

Τα πολύ πεζά καλαθά μπαίνουν σέ δύο στήλες στο σαλόني του τεύχους (στις δύο μεσαιές σελίδες δηλαδή) με ένα μόνιμο τίτλο.

Η μόν πρώτη θάχη τον γενικό τίτλο: Ιστορίες της ζωής, ή δεύτερη δέ, Σαν παραμύθι.

Κι' οι δύο, με ανάλογα-άντίστιχα σκίτσα και καλό περιεχόμενο θα όμορφαίνουν το τεύχος.

Τα καλλίτερα ποιήματα δέ, θα διασκορπίζονται μέσα στο όλον του τεύχους.

Οι υπόλοιπες συνεργασίες πούρονται δεύτερες θα δημοσιεύονται όπως πρώτα στη «Σελιδούλα μας» Έκτός από τις συνεργασίες των άναγνωστών σέ κάθε τεύχος θα ύπάρχουν: Έξυπνα και κουτά, Τηλέγραφος, Μεταξύ μας, Άλληλο-γραφία, Σπαζοκεφαλιές (πνευματικές άσκήσεις), Νέα και περιέργια, Χρήσιμες συμβουλές, Εύθυμες Ιστορίες, Μαγικές εικόνες, Διάφορα παιγνίδια, Λαβύρινθοι και χίλια δύο άλλα πράγματα.

Επίσης από το έρχόμενο τεύχος γίνεται ή έξη πρωτοτυπία. Θα δημοσιεύονται σέ κάθε φύλλο Μαρσεγιέζικες Ιστορίες του Όλιβ και του Μάρτυ των δύο γνωστών μαρσεγιέζων ψευτών.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ 1944

Συνδρομές

Για ένα χρόνο: Δρχ. 240.000
> έξη μήνες: > 120.000
> τρίς > 60.000

Το κάθε τεύχος (καινούργιο ή παλιό) δρχ. 10.000.

Ιδιαίτερος όμως το ερχόμενο θα κοστίζει 25.000 θάχη τριάντα-δυο σελίδες καιθ' αντιστοιχιά του μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο. Θα κυκλοφορήσει δε στα τέλη του δεύτερου. Όσο για την ύλη του σάς τάπα

Η Έγκριση κάθε ψευδώνυμου νέου ή ανανέωση παλιού δρχ. 5.000.

Άγγελίες Τηλεγράφου

Με απλά γράμματα: Δρχ. 300 ή λέξεις, με παχέα 400, με κεφαλαία 500, ό χωριστός στίχος δρχ. 1000.

Όσο μικρή κι' αν είναι μία άγγελία κοστίζει δρχ. 5.000 και προπληρώνεται.

Άλληλογραφία

Δικαίωμα απάντησεως δρχ. 8.000.

Το κάθε γράμμα μόνο τρεις συνηγοασίες επιτρέπεται να περιέχει, αν είναι περισσότερες δεν λαμβάνονται ύπ' όψιν εκτός αν είναι διπλό το δικαίωμα.

Οι συνεργασίες πρέπει απαραίτητως να είναι γραμμένες από τη μία μεριά του φύλλου, με μέλανι, καλλιγραφημένες, καθαρογραμμένες, ορθογραφημένες, κτλ. Η κάθε συνεργασία πρέπει να είναι σε ιδιαίτερο χαρτί. Τα ίδια και για τα γράμματα και τις άγγελίες.

Όποιοι δεν συμφωνώνεται με τα παραπάνω δεν θα παίρνουν απάντησι.

Όλ' αυτά γίνονται για να στέλνι ό καθ' ένας μόνο ότι είναι αναγκαίον ώστε να μη χάνεται χώρος για απαντήσεις άσκοπες.

Το ζήτημα του γραψίματος γίνεται και για διευκόλυνση της Έφημεριδούλας μας και για να συνηθίζουν όλοι να γράφουν όπως πρέπει.

Όσο για το ζήτημα της αύξησεως των τιμών, το απαιτεί ή κατάσταση, γιατί με όλ' αυτά που θα σάς προσφέρη ή Έφημεριδούλα μας απ' το ερχόμενο δημιουργήθηκαν πολλά, καινούργια και μεγάλα έξοδα. Βοηθήστε λοιπόν και σεις (χωρίς παρεξήγησι) για να μπορέση να ανταπεξέλθι.

ΤΟ ΚΥΡΙΟΤΕΡΟ!...

«Η Έφημεριδούλα μας» απ' το ερχόμενο τεύχος θα εκδίδεται χρωματιστή.

Επίσης κάθε τόσο θα βγαίνουν πάλι πανηγυρικά τεύχη όπως το ερχόμενο που θα είναι υπερπανηγυρικό. Κι' όλ' αυτά μόνον με δέκα χιλιάδες δρχ.

Μέχρι το Πάσχα δέ, πιθανόν «ή Έφημεριδούλα μας» να γίνη δεκαήμερη και δεκαεξασέλιδη.

Πώς σάς φάνηκαν λοιπόν οι προφητείες μου; Καλές άοφαλώς! Υπέροχες! Θαυμάσιες!

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

123.—Τά περιεχόμενα που βρίσκονται στη μέση του τεύχους (τέσσερις σελίδες) θα ι' αφαιρέσετε απ' αυτή τη θέση και θα τά βάλετε μπρός απ' όλα τά τεύχη.

124.—Τώρα που έτοιμάστηκε ό τόμος, μπορεί όποιος θέλει, να τον φέρη στα γραφεία για να δεθι χροσόδετος.

125.—Στό σημερινό τεύχος δημοσιεύθηκαν τ' αποτελέσματα των τριών τελευταίων διαγωνισμών. Τά βραβευμένα σκίτσα, ποιήματα και διηγήματα δημοσιεύονται στο παρόν τεύχος.

Κι' έτσι παρ' όλο που το τεύχος κυκλοφορεί μέσ' την καρδιά του χειμώνα, περιέχει άνοιξιάτα κομμάτια.

Καλλίτερα όμως γιατί διαβάζοντας περι άνοιξεως αισθανόμαστε

Και ποδ είστε άκόμα. Να ξέρετε πόσα και πόσα σκέπτεται να σάς κάνη «ή Έφημεριδούλα μας» άμα γράψετε ό καθ' ένας σας τους πέντε νέους συνδρομητάς που σάς ζήτησε στο προηγούμενο τεύχος. Έμπρός λοιπόν! Όλ' αυτά σάς τάκανε ή Έφημεριδούλα μας για να σάς εύχαριστήση εξαντλώντας κάθε τι δυνατόν, ύλικό και πνευματικό, κατασυντρίβοντας τόσα εμπόδια από τά άπειρα που υπάρχουν. Βοηθήστε την λοιπόν και σεις να σπάση και τά υπόλοιπα. Γιατί άφου έκανε τόσα και τόσα προτού την βοηθήσετε, φαντασθήτε τί θα γίνη μετά!

ΚΑΖΑΜΙΑΣ

Μιά δεύτερη εικόνα από το μυθιστόρημα: «Ταξίδι στο κέντρον της Γης» που άρχίζει από το ερχόμενο τεύχος.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ

την άνοιξη πιο κοντά μας στις παγωμένες αυτές μέρες που περνούμε. 126.—Διαβάστε όλοι ες απαραίτητως τον Καζαμία της Έφημεριδούλας μας».

127.—Κάθε βιβλίο, περιοδικό και ότι δήποτε άλλο έντυπο λαμβάνομε από δώ και στο έξησ σε δύο αντίτυπα, θα τό αναγγέλλομε από ειδική στήλη.

128.—Έπειδή το πρώτο τεύχος εξαντλήθηκε και χρειάζεται όμως για τη συμπλήρωσι τόνων ή διευθύνσι της Έφημεριδούλας μας» αγοράζει με την τιμή των 10.000 δρχ. πρώτα τεύχη. Αν είναι κανείς και δέν τό χρειάζεται άς τό φέρει στα γραφεία.

129.—Παρακαλούνται οι κ.κ. συνδρομητάι όπως δώσουν τό συμπλήρωμα της φειτηής τους συνδρομής πρός 50.000 δρχ. ανάλογα με όσα πλήρωσε ό καθ' ένας τους.

Επίσης άς ανανεώσουν την συνδρομή τους για τό 1944 και τά ψευδώνυμά τους τό γρηγορώτερο.

Όσοι δε όφείλουν και τίποτ' άλλα χρήματα από άγγελίες ή άλλο τι άς κανονίσουν τά μικρά τους χρέη πριν αυτά χάσουν έντελως την αξία τους.

130.—Στό 14ο τεύχος, στο παραμύθι «Βωϊδοκέφαλος» έγινε ένα άξιοσημείωτο τυπογραφικό λάθος. Δηλαδή τό παρ' όμοι είναι της Γεωργίας Ταρσούλη όπως ύπογράφεται στο τέλος κι' όχι της Αθηνάς Ταρσούλη που μπήκε στο μέσον των δύο σελίδων στην άρχή κατά λάθος.

Φοίβος

Τρίτο βραβείο διαγων. ποιήματος —

Άνοιξη

Καλώς τηνε την άνοιξη τη ροδοφορεμένη σα νύφη χρυσόστολη, σα νύφη ξωτική. Καλώς τη, που μάς έρχεται χύνοντας μυστηριώδη, κάποια χαρά στην άμοιρη ψυχή μας μυστική.

Νυφούλα γλυκοθώρητη, νυφούλα φοβισμένη, σάν από κάποια πρώιμη σέψιν νεανική που ξεγελώντας την ψυχή, κρυφά κρυφά φανεβαίνει στα χείλη της κι' άνείπωτη σιγοπεθαίνει εκεί.

Καλώς τηνε την άνοιξη. Καλώς τη, που μάς φέρνει την άρραβώνα της χαράς, στα δάκτυλα του πόνου, και τον άνθό στις λεμονιάς τά μαρμαμένα κλώνια,

Και μάς ραντίζει βάλσαμο την ώρα που πεθαίνει μέσα μας άρωσος ή χαρά στην άγκαλιά του χρόνου, που μάς σκορπάει σα χειμωνιά στην κεφαλή μας χιόνια.

Μούρας

(Συνέχεια απ' τό προηγούμεν.)

16ον Έπίσης μερικά άρρωστημένα γαρούφαλα προσπαθούσαν να λουστούν λίγο στον ήλιο. Στη μέση του δρόμου, του όχι έμπορικού, συνάντησα τό δημόσιο νεκροταφείο, περιτριγυρισμένο μ' ένα χωματένιο τοίχο. Άρκετά ευρύχωρο.

Υστερ' από λίγα βήματα ήταν τό σπίτι του Διοικητού, σπίτι που έμοιαζε με τό Δημαρχείο του Άμβούργου, άνάκτορο τέλειο, που ούτε καν μπορούσε να παραβληθι με τίς καλύβες των Ίσλανδών.

Μεταξύ από τη μικρή λιμνη και από την πόλι βρισκόταν ή έκκλησία, κτισμένη, κατά τίς αντιλήψεις των διαμαρτυρομένων, με άσβεστώδεις πέτρες των όποιων την άσβεστοποίησε αναλαμβάνουν άνέξοδα τά ύφαι-

Άνοιξιάτικες άναμνήσεις

Τέταρτο βραβείο διαγων. διηγήματος

Θυμάμαι... τώρα που ή αύλαία των άναμνήσεων άνοίγει κι' άφίνει να περάσουν σάν κινηματογραφική ταινία τά περασμένα. Να τά περασμένα! Τά γεγονότα που ξετιλύχτηκαν σε μίαν άλλη ζωη, ζωη παιδιά. στική πλημμυρισμένη άμεριμνησία. Θυμάμαι την άνοιξη εκείνη που θα μείνη άξέχαστη για πάντα στο νοού μου... Ημουν παιδί μικρό τότε. Καθόμασταν στο άραίο χωριό μάς. Οι μέρες περνούσαν χαρούμενα κι' έγώ ζούσα σάν άπλός βοσκός κοντά στ' άθωα προβατάκια και στο κρυστάλινο νερό ενός ριακίου.

Μόνο στο μικρό χωριουδάκι μας μου φάνηκαν ροδοχρυσόμενες οι άνοιξιάτικες σύγες! Μόνο σ' αυτό μπόρεσα να αισθανθω τη φύση! Μόνο σ' αυτό μπόρεσα να καταλάβω πώς είμουνα έντελως έλεύθερος!

Έτρεχα πάνω στο άνοιξιάτικο καταπράσινο χαλι για ν' αντικρύσω γι' άλλη μιά φορά τά κάτασπρα σπιτάκια που τό ένα μακρυνά απ' τ' άλλο, έμοιαζαν με νησάκια πλεούμενα στον άφρο μάς καταπράσινης θάλασσας.

Κι' όταν κουρασμένος ξάπλωνα στο όροσερό χορτάρι, λουλουδία και χόρτα άγγιζαν στο κορμί μου λές κι' ήθελαν να ρουφήσουν, την κούραση. Τά τζιτζίκια έρχόντουσαν και κάθονταν στα κλωνιά των δέντρων και σιγοτραγουδούσαν λές, για μένα τά καλλη της άνοιξης. Οι πεταλούδες έρχόντουσαν και κάθονταν ίσια, σωστοί άπάχηδες.

Και τά βράδια όταν τ' άστρα τρεμόσβυναν σα διαμάντια στο φώς ενός τρεμάμενου κεριού, στο μαβίο φόντο τ' ουρανού, με ναούριζε γλυκά ό παραπονήρικός σκοπός μιάς φλογέρας που τον συνόδευε τό μακρυνό κουδούνισμα των προβάτων...

Πληγωμένος Άστός

σται. Σ' ένα γειτονικό ύψωμα διέκρινα την Έθουική Σχολή, όπου, καθώς άργότερα έμαθα απ' αυτόν που μάς φιλοξενούσε, διδάσκονται τέσσερις γλώσσες, ή δανική, από τίς όποιες, ντροπή μου, δέν ήξερα ούτε λέξι. Θα ήμουν ό τελευταίος από τους σαράντα μαθητές της και άνάξιός να κοιμηθώ μαζί μ' αυτός στα με διπλά διαμερίσματα εκείνα έρμάρια, όπου και οι πιο λεπτεπίλετοι θά πνιγόντουσαν από την πρώτη νύκτα.

Μέσα σε τρεις ώρες θα περνούσα όχι μόνο την πόλι αλλά και τά περίχωρά της. Η νενική της θεά ήταν περίεργη, μαλαγχολική, χωρίς δένδρα, χωρίς άλλη βλάστησι. Παντού ή ζωηρή θεά των ήφαιστειωδών βράχων. Οι καλύβες των Ίσλανδών είναι κατασκευασμένες από χώμα και πυάνθρακα, και οι τοίχοι τους κλείνουν πρός τό έσωτερικό, τόσο ώστε μοιάζουν με στέγες που άκουμπούν στο έδαφος. Αυτές οι στέγες δέ, γίνονται πραγματικές πεδιάδες παραγωγής. Γιατί χωρίς στην ζέση του σπιτιού τά χόρτα αναπτύσσονται άρκετά καλά άπάνω τους.

Αυτά τά θερίζουν καιά την εποχή του θερισμού, γιατί αν δέν γινόταν αυτό, τά ζώα θα βόσκαν πάνω σ' αυτά τά καταπράσινα σπία.

Κατά τό διάστημα της έκδρομής μου συνάντησα πολύ λίγους κατοί-

Μιά εικόνα από τό μυθιστόρημα: «Διψώντας έκδίκηση» που θ' άρχιση να δημοσιεύεται εις τό ερχόμενο τεύχος.

κους, Γυρίζοντας δέ, από τον έμπορικό δρόμο είδα ένα μελάλο μέρος απ' αυτός να άπασχολήται στο να ξεραίνη, ν' αλατίζη και να σπιβάζη τίς μουρουνες *) τό κυριώτερο είδος της έξαγωγής. Οι άνδρες φαίνονται ρωμάλαιοι, το είδους έλείνου των ξανθών Γερμανών με τό σκεπτικό βλέμμα, οι όποιοι νομίζουν τον

εαυτό τους λίγο έξω της ανθρωπότητας, άτιχείς έξόριστοι, καταδικασμένοι σ' εκείνη την παγωμένη γη, τους όποιους ή φύσις θα έπρεπε να μεταβάλη σε Έσκιμώους, άφου τους καταδίκασε να ζήσουν σ' αυτήν την άκρη του πολιτικού κύκλου.

Άδικο προσπάθησα να διακρίνω στο πρόσωπό τους μειδιάμα. Πότε-πότε τύχαινε να γελασουν αλλά από άκουσία σύσπασι των μυών, ποτέ όμως δέν μειδιούσαν.

Τά ρούχα τους άπετελούντο από ένα χονδροειδή χιτώνα από μαύρο μαλλί, τό γνωστό στις Σκανδιναυικές χώρες με τό όνομα «βαντμέλ», από ένα πλατύγυρο καπέλλο, από πανταλόνι χοντρό με μιά κόκκινη γραμμή στο πλάι και από ένα κομμάτι δέρματος διπλωμένο, αντί για παπούτσια.

Οι γυναίκες, με πρόσωπο μαλαγχολικό και ύπομονετικό, άσκητα ώροσίου, αλλά χωρίς έκφρασι, φορούσαν «περιστήθιο» και μιά φούστα από «βαντμέλ» σκουτείνου χρώματος.

Οι άνύπαντρες βάζαν στα πλεγμένα τους μαλλιά έναν σκοθρο σκούφο πλεκτόν, οι δέ παντρεμένες τυλίγαν τό κεφάλι τους μ' ένα χρωματιστό μαντήλι, με μικρό λοφισκό στο κέντρον από άσπρο ύφασμα.

Υστερ' απ' αυτόν τον καλό περίπατο, όταν γύρισα στο σπίτι του κ. Φρίντριξον, ό θεός μου βρισκόταν εκεί μαζί με τον φιλοξενούντα μας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΣ

Υστερ' απ' αυτήν την αναλυτική περιγραφή που έγινε στο διάστημα του 1943 στο πρώτο μέρος του μυθιστορηματός μας άρχίζει πια από τό ερχόμενο τό συνταρακτικό «Ταξίδι στο κέντρον της γης» με μιά περίληψη όλιγόλογη του πρώτου μέρους για κείνους που θα πάρουν την Έφημεριδούλα μας» για πρώτη φορά.

Συγκλονιστικές περιπέτειες θα διαδεχθούν ή μιά την άλλη σε λίγο μέσα στα σπλάχνα της γης, και γι' αυτό σάς συμβουλεύομε να μη μείνη ούτε ένας που να μην άρχιση από τό ερχόμενο να διαβαζη αυτό τό άριστούργημα του άθάνατου Ίουλίου Βέρν. «Ταξίδι στο κέντρον της Γης».

*) Κύτταξε την εικόνα του προηγούμενου τεύχους.

Δεύτερο βραβείο διαγων. διηγήματος

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

ΑΝΟΙΞΗ. 'Η φύσις γιορτάζει τό-
σο πρόσφορα τόσο διαφορετικά
από κάθε άλλη εποχή. Μήνες
ολόκληρους δουλεύει για να φτιάξει
τά στολίδια που θα φορέσει τότε
και για να ετοιμάσει τα δώρα που
θα προσφέρει στους επισκέπτες της.

—Γιάσος Γιώργω, μου λέει.
—Καλώς τόν Κώστα.
—Βραδυά σήμερα, ε; Τι λές πάμε
καμμάι έκδρομη, αβριο, μεθαβριο;
—...Νά σου πώ αυτό σκέπτομαι
κι' έγώ.

—Τήν Τετάρτη φεύγει τό τραίνο
για τήν Χαλκίδα, πάμε;
—Σύμφωνοι!
Κι' έτσι αποφασίστηκε να κάνουμε
μιά έκδρομη για να μπορέσουμε να
θαυμάσουμε και εμείς τά μεγαλεία
της άνοιξεως.

Οι μέρες περνοῦσαν. Με άνυπο-
μονησία περιμένα τήν ήμέρα της
άνοιξεως. Τέλος έφθασε. Ξυπνήσα-
με πρωί, τά πράγματά μας τά εί-
χαμε ετοιμάσει από βραδύς, πήρα-
με τόν σιδηρόδρομο και χωθήκαμε
στό πρώτο βαγόνι της 3ης θέσεως,
δίπλα στην άτμομηχανή... Σ' όλη
τήν διαδρομή όπως ήταν φυσικό
κάναμε τρέλλες· ούτε στιγμή δέν
μείναμε ήσυχοι, σκαρφαλώναμε
στά σίδηρα του βαγονιού, βγάσαμε
τά κεφάλια μας έξω άπ' τό παράθυρο
και κουνούσαμε τά μαντήλια μας,
ένώ τά μαλλιά μας τά άνέμιζε
ό ζεστός άέρας που έρχόταν μαζί με
φιλή σκόνη από κάρβουνα. Μπαίναμε
μέσα στό καμαρίνι που βρισκόταν
στην γωνιά του βαγονιού και στρί-
βαμε τά τιμόνια και άλλα πολλά.
Τέλος φθάσαμε στη Χαλκίδα· ή δια-
δρομή μας είχε κουράσει κυριολε-
κτικά, έν τούτοις κάναμε ύπομονή
και άφου περπατήσαμε λίγο βρήκα-
με κάτι πεδία και ξεπλωθήκαμε λι-
γάκι.

—Κατεβαίνουμε κάτω μου λέει
ό Κώστας·
—Όπως θές του λέω.

Πιασμένοι σφιχτά από κάτι κά-
κελα που είχανε για τούς μηχανι-
κούς, προχωρήσαμε και φτάσαμε
σ' ένα μεγάλο στύλο, ασφαλώς ύ-
βάσταγμα της γέφυρας. Από κάτω
ή θάλασσα κυλούσε με γρηγοράδα
και βουή, νομίζει πως σιάνταν ό-
λόκληρα δάση. Κοιτούσαμε κάτω τά
νερά, όταν ό φίλος μου μου είπε
έξαφνα.

—«Ε, παλεύουμε;»
Δέχτηκα για να μή φανώ δειλός,
στην αρχή με φοβέριζε πως θα με
έριχνε μέσα γιατί με έσπρωξε
έως τό χείλος του βράχου και
έναν δέν
έφερνα αντίστασι θα έπεφτα, για
μιά στιγμή έβαλα όλη μου τή δύνα-
μι να του κάνω τό ίδιο, τόν έφερα
σχεδόν ως τό χείλος του βράχου,
όσο αντίστασι έφερνε αυτός τόσο
έγώ τόν έσπρωχνα. 'Ο ίδρώτας
έ-
τρεχε κι' από τούς δυό μας ποτάμι.

Φτάνει φώναζε και ξαναφώναζε
κι' έξαφνα... 'Ο φίλος μου έχασε
τήν ισορροπία του και...οι δυό αρχίσα-
με να κατακυλάμε προς τήν θάλασ-
σα. Έκείνη τή στιγμή τό κεφάλι
μου κτύπησε σ' ένα σκληρό πράγμα
'Ανοιξα τά μάτια μου και έμεινα
σαν άπολιθωμένος. Τ' άστρα έλαμ-
παν στον ουρανό με μιά ξεχωριστή
λάμψη κι' έγώ βρισκόμουν κάτω από
τήν πολυθρόνα, τί φρίκη, αλλά και
τί χαρά ε;

Υστερα όταν έπεφτα να κοιμηθώ
κατάκοπος, έφερναπρός στιγμήν
δλα
όσα είχα δει προτήτερα σ' όνειρο.
Αισθάνθηκα τότε μέσα μου μιά
ανα-
τριχίλλα σκεπτόμενος πως αν ήταν
άληθεια κι' έπεφτα στα μανιασμένα
νερά ΐσως... Ίσως να μην ξανάβγαι-
να. Τι παιχνίδια που κάνει άλήθεια ή
τύχη και στον ύπνο άκόμα!

Γεώργιος Α. Στίνης
(Χαλάνδρι)

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

'Ο δάσκαλος.— Έγώ τρώγω,
σὺ τρώγεις, αυτός τρώγει, ήμείς
τρώγομεν, σείς τρώγετε, αυτοί τρώ-
γουν. Πέστο και σὺ Λουκά.

'Ο Λουκάς.— Όλοι τρώγουν.

Πυθία

«Ευθύμων Νειάτων»

Τέταρτο βραβείο διαγων. ποιήματος

Στόν έρχομό της άνοιξεως

Λίγο και πρόφτασε ή Κυρά
μέ τά δμορφα παιδιά της,
τούς γιούς της, τούς λεβεντονιούς
και νά, τό μήνυμά της:
Τά χελιδόνια τόφεραν,
πέρσ, μακριά άπ' τά ξένα
που με τήν δμορφή ήτανε
Κυρά ξενητεμένα.

Τόν τόπο που βασίλισσα,
θαρθή να κατοικήση,
τόν έχει μ' όλοπράσινα
βελούδινα στολίσει
χαλιά ό Φλεβάρης, κι' άνθια
τά κλαδιά είναι φορτωμένα
που τά στρωθούν στο διάβα της,
στό χώμα φυτρωμένα.

Τό ρυάκι, τώρα στην όχτιά,
βρέχει δμορφα λουλούδια,
τά δένδρα άλάζουνε χορδές
για πι' δμορφα τραγούδια
(τις άλλες τις έπέταξαν,
που μοιρολόγια λένε
και σ' άγριου άνέμου φύσημα
τις άκουγες να κλαίνε).

Όλα τήν περιμένουμε
και να, σε λίγο φτάνει.
Ν' άράξει τό καρβί της
στ' άπάνεμο λιμάνι.
Τήν περιμένουν τά πουλιά
ν' άρχίσουν τά τραγούδια.
Κι' είν' μεθυσμέν' άπ' τάρωμα
που χύνουν τά λουλούδια.

Τήν περιμένο δλόχαρος
κι' έγώ, που θα μου φέρη
τήν άνοιξη μέσ' στην καρδιά,
λουλούδια στο πανέρι,
που θα μου φέρη της χαράς
χαμόγελο στα χείλη,
και θα με πάει στην έξοχη
στην δμορφή μου φίλη.

Αιθέραρχος

J. W. Goethe

Νυχτερινό

Σὺ που είσαι άπ' τούς θεούς,
και τούς πόνους ήσυχάζεις.
Κι' όποιοι κρόταφους φατούς
έχει άπλά τόν ξεκουράζεις.

—Αχ, με λύγισεν ή δόνη!
πρός τί τόσοι πόνοι πλήθη;
φτάσε ειρήνη,
νά γλυκάνης μου τά στήθη.

Μετάφρασις:
Λουκά Π. Λιναρά

Δεύτερο βραβείο διαγων. ποιήματος

Άνοιξις

Έφυγε ό χειμώνας έφυγε
χαρείτε, τραγουδείστε
κι' ή Άνοιξις μας έρχεται
χαρείτε, μά που είστε;

Που είστε, που χαθήκατε;
που είστε τρυπωμένοι;
Έφυγε ό χειμώνας πιά
μην είστε φοβισμένοι.

Έλατε έφυγε ό βοριάς
έφυγαν και τά χιόνια
έλατε κι' έφτασαν ξανά
τά ώραία χελιδόνια.

Η άνοιξις μας έρχετε
λουλούδια στολισμένη
να τήν καλωσώρισωμαι
αυτή μας περιμένει.

Τά κρύα και τά σύννεφα
που ήταν τόσο μαύρα
φύγαν και έφισαν έδω
τή δροσερή τήν αύρα.

Και στα βουνά πρασίτισαν
δλα τά κλώνια πάλι
κι' ή φύσις είναι δμορφή
είναι γεμάτη κάλλη.

Λάσπες, βροχές και άστραπές
μπομπουνητά κι' άντάρες
δέν τάχει πιά ό τόπος μας
είναι γεμάτος χάρες.

Έχει πουλιά που κελαϊδούν
με μιά ήπερίσια γλύκα
έχει και φρούτα ώριμα
κεράσια, μήλα, σβκα.

Έχει επίσης κεί ψηλά
εις τό βουνό επάνω
γρασιδι καταπράσινο
πρόβατα και τσοπάνο.

Κι' ένώ τά πρόβατ' αγαθά
βόσκουνε στο χορτάρι
παίζει φλογέρα ό βοσκός
με γλύκα και με χάρη.

Και στο λιμάνι κάτω εκεί
που τά κατ' άράζουν
δέν έχει φουρτουνιάσματα
που τά κατόρτια σπάζουν.

Η θάλασσα είν' ήσυχη
και με βελούδο μοιάζει
και ό άέρας απαλός
τίποτα δέν πειράζει

Ό ήλιος είν' όλόλαμπρος
και δλα τά ζεσταίνει
και ή γιαγιά ήλιάζεται
κι' έπαψε να ύφαινη.

Τά σύννεφα ταξίδεψαν
σε άλλους τόπους τώρα
κι' ό ουρανός είν' γαλανός
κάθε ήμέρας ώρα.

Έλατε λοιπόν φίλοι μου
δνοιξη να χαροῦμαι
και τόν καιρό ως μη χάνωμε
δε θα τόν ξαναβροῦμε.

Πειραχτήρι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
= ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ =

1. ΞΕΣΠΙΑΘΜΑΤΟΣ

Προκηρύχθηκε στην 32η σελίδα του
τρίτου τεύχους.

Πιο κάτω αναφέρονται οι κατά αριθ-
μητική ποσότητα έγγράφοντες περισσο-
τέρους συνδρομητάς.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like Μυστικός Άστυνόμος Χ-9, Τρύπιος Ντενεκός, Ξανθός Φοίβος, Πειραχτήρι, Χιονάτη, Χαρούμενος, Βασίλισσα τών Κρίνων, Γκλιάτι Όλυμπία, Τορπίλας, Αιθέραρχος, Σκλάβος, Καμπαρτινιάκις, Σάιμον Τέμπλαρ, Θρόλος, Άρτανιάν, Παναγιωτοπούλου Στάσα, Γιαννέσκου Κίρκη, Κάψη Τασία, Άμίητος, Πετροπούλου Εὐγενία, Γιαννέσκου Δῶρος, Μάγισσα του 20ου αιώνος, Γαλάζια Μάτια, Αεροπορίνα, Έλγχαντούρ, Νυχτοκόρακας, Κάλτσα του Διαβόλου, Άγνωστος Έπλότης, Μαῦρο Διαμάντι, Νικηφόρος, Προυσαεύς.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like Θεοδῶρου Μαρία και Λέλα, Βοβολίνης Ντίνος, Νινόν Άρξου, Πληγωμένος Άετός, Άνεμοστρόβιλος, Γιός του Άραράτ, Τζογιές, Μαθίας Σάντορφ, Δόν Έρρίκος, Ξωτικός, Άετιδούς τών Θαλασσών, Βασίλισσα τών Άγρίων.

Ό Μυστικός Άστυνόμος Χ-9 κι
ό Τρύπιος Ντενεκός βγαίνουν πρώτοι
με ίση ποσότητα συνδρομητών. Κορυ-
φαίος, πρώτος όλων δηλαδή, άνεκη-
ρύχθηκε, άφου έπεσε κληρος, ό Μυ-
στικός Άστυνόμος Χ-9 κατά σειρά
δέ, όπως γράψαμε παραπάνω, έρχονται
όλοι οι άλλοι.

Ό Μυστικός Άστυνόμος Χ-9
(κορυφαίος) μπορεί να στείλη τή φωτο-
γραφία του να δημοσιευθῆ στο τεῦχος.
Ός δῶρο θα πάρη τό επίτιμο λεξικό
του Έλευθερουδάκη.

Οι δέ Τρύπιος Ντενεκός, Ξανθός
Φοίβος, και Πειραχτήρι μπορούν να
στείλουν προς δημοσίευσιν τήν φωτο-
γραφία τους. Για βραβεο δέ, θα πά-
ρουν, και' έκλογή τους, ό καθ' ένας
ένα όποιοδήποτε βιβλίο από τήν παιδι-
κή βιβλιοθήκη Έλευθερουδάκη, Δημη-
τράκου και Σιδέρη (σειρά Ίουλίου Βέρν)

Επίσης οι: Χιονάτη, Χαρούμενος,
Βασίλισσα τών Κρίνων, Τορπίλας,
Γκλιάτι Όλυμπία, Αιθέραρχος και
Σκλάβος μπορούν να στείλουν κι' αυ-
τοί τήν φωτογραφία τους. Τους όποιοί-
πουσ, ευχαριστούμε θερμότατα.

Και τώρα βάλτε τά δυνατά σας για
τό 1944.

2. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ "Η ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Αυτός πάλι ως γνωστόν προκηρύχθη-
κε στο 6ο τεῦχος.

Στη σελίδα 69. Με θέμα «ή άνοιξη»
Και σήμερα δημοσιεύουμε τ' αποτελέ-
σματα ύστερ' από αρκετές άναβολές.

Δέν ξερομε αν δυσκόλεψε τό θέμα ή
κανένας άλλος λόγος αλλά παντός δέν
έστειλαν όσοι περιμέναμε.

Δέν είναι όμως και λίγοι. Πολλοί
περισσότεροι δέ άπ' όσους έλαβαν μέ-
ρος, στους διαγωνισμούς «λύσεως και
συνθέσεως πνευματικῶν άσκήσεων».
Αυτοί που έλαβαν μέρος είναι οι εξής:
Πληγωμένος Άετός, Κάλτσα του
Διοβόλου, Τρύπιος Ντενεκός. Κα-
πετάν Φασαρίας, Πειραχτήρι, Τόμ
Πλεφαίρ, Μούρλας, Αιθέραρχος.
Ζεύς της Δωδώνης, Γιός του Άρα-
ράτ, Μυστικός Άστυνόμος Χ-9,
Γαλάζια Μάτια, Έλγχαντούρ, Νι-
κηφόρος, Χρυσόπτερος Άετός
και Στίνης Α Γεώργιος. Οι
όποιοι όμως διαιρούνται σε δυό μέρη.
Τό μὲν πρώτο περιλαμβάνει όσους
έστειλαν διήγημα και τό δεύτερο όσους
έστειλαν ποιήμα.

Στό πρώτο μέρος συγκαταλέγονται
οι: Κάλτσα του Διαβόλου, Πληγω-
μένος Άετός, Ζεύς της Δωδώνης,
Γιός του Άραράτ, Τρύπιος Ντενε-
κός και Στίνης Γεώργιος.

Στό δεύτερο οι: Καπετάν Φασα-
ρίας, Πειραχτήρι, Τόμ Πλεφαίρ,

Η άπάντησι του Τρύπιου Ντε-
νεκέ στον διαγων. Ζωγραφικής

Μούρλας, Μυστικός Αστυνόμος Χ-9, Αιθέραρχος, Γαλάζια Μάτια, Νικηφόρος, Έλγκαντούρ και Χρυσόπτερος Αετός.

Από τα διηγήματα το καλύτερο είναι της Κάλτσας του Διαβόλου καθώς και μόνοι σας μπορείτε να ββαιωθήτε διαβάζοντας το στο σημερινό φύλλο.

Την πρώτη θεσηδεδίχθηκε ο Γεώργιος Α. Στίνης και θα την έπερνε αν δεν έφευγε λίγο από το θέμα του γράφοντας για την άνοιξη μόνο λίγα προλογικά λόγια. Πολύ καλό πάντως το κομμάτι του κι' ενδιαφέρον.

Δημοσιεύεται, όπως και όλα τ' άλλα βραβευμένα, στο σημερινό τεύχος. Τρίτο έχετε το διήγημα που έγραψε ο Γιός του Αραράτ και θα μπορούσε κι' αυτό να διεκδικήσει την πρώτη θέση αλλά βλέπετε έχει πάρει λίγο άλλοιωτικό δρόμο. Ύστερα έχετε του Πληγωμένου Αετού. Πολύ καλογραμμένο αλλά δεν έχει τί ζωγράφα και το ενδιαφέρον των τριών πρώτων.

Πέμπτο βραβείο διαγων. ποιήματος

Άνοιξεις

Μικρό πουλάκι κάθισε σε άνθιστο κλωνάρι και κάτι έκλεάδισε με ζηλεμένη χάρη.

Παντοῦ πρασίνισεν ή γη. εφότρωσε χορτάρι ή μαργαρίτα ή λευκή άνοιξη με καμάρι.

Από τα δένδρα δροσερά πετάχτηκαν φυλλάκια και στ' άνθισμένα των κλαδιά πετούβνε τα πουλάκια

Ηρεμά στέκουν τα νερά σαν άπονεκρωμένα και καϊκάκια πιό έκει ψαρεύουν άραγμένα.

Τα καταπράσινα φυτά την άχθη πρασινίζουν κι' άντανακλούν μέσ' στα νερά που ώραια χρωματίζουν.

Κι' ενώ ο ήλιος λαμπερός πληοιάζει προς την δύση, με την φλογέρα ο βοσκός του ψάλλει πριν νά σβύση.

Μικρό πουλάκι κάθισε σε άνθιστο κλωνάρι και κάτι έκλεάδισε με ζηλεμένη χάρη.

Χρυσόπτερος Αετός

Η άπάντησι του 'Ιππότη με το Ρόδο, στον διαγ. Ζωγραφικής

Πάντως την τέταρτη θέση την έχει επαξίως.

Και τέλος είναι το διήγημα του Δία της Δωδώνης το οποίο δεν είναι διήγημα, αλλά μόνο μερικώς καλογραμμένες και σωστές ιδέες. σκέψεις, ή αναμνήσεις μπορεί να πη κοιείς της άνοιξης. Διήγημα όμως δεν υπάρχει. Αν υπήρχε όμως θα ήταν κι' αυτό τόσο καλογραμμένο που θάταν πρώτο ασφαλώς. Μία άπάντησις που μένει ακόμα από τον Τρύπιο Ντένεκέ έχει πολλά κενά κι' ελλείψεις γι' αυτό και άπορίπτεται δυστυχώς.

Από τα ποιήματα πρώτο έρχεται του Τόμ Πλεφαίρ προσεκτικά γραμμένο από κάθε άποψι, αξιο κάθε έπεινου. Δεύτερο έρχεται αυτό που έγραψε το Πειραχτήρι που περιέχει στα τόσα του τετραστιχα κάθε τι σχετιικό με την άνοιξη. Ύστερα κατά σειρά έρχεται του Μούρλα. Κατόπιν του Αιθέραρχου και τέλος του Χρυσόπτερου Αετού.

Τών ύπολοίπων άπερριφθήσαν. Ές σημειωθή πάντως όπως και στα διηγήματα και στα ποιήματα, σχεδόν σ' όλα, είναι οι άπαραίτητες διορθώσεις.

Όλοι οι βραβευμένοι μπορούν να στείλουν προς δημοσιεύσιν στο τεύχος της «Εφημεριδούλας μας» την φωτογραφία τους. Το δώρο των τριών χιλιάδων που ύποσχεθήκαμε στην προκήρυξη του διαγωνισμού συμψηφίζετε με τη δημοσίευσι της εικόνας του καθ' ενός. Έχετε υπ' όψιν σας δε ότι ή κάθε φωτογραφία για να γίνη κλισέ και να τυπωθή στο φύλλο θα κοστίση πάνω από τριάντα χιλιάδες δραχμές. Άλλωστε τί δώρο θα μπορούσαμε να σάς κάνωμε με τό ποσόν των τριών χιλιάδων; Τίποτα βέβαια! Γιαυτό έγινε αυτή ή λύσις.

Τους συμετάσχοντας εύχριστούμε.

3. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Σ' αυτόν τον διαγωνισμό, που προκηρύχθηκε στην σελίδα 184 του 12ου τεύχους, με θέμα μία οποιαδήποτε σκηνή από το μυθιστόρημά μας «Τόμ Πυθία «Ευθύμων Νειάτων»

Μις ο 'Ασύλληπτος» έλαβαν μέρος ακόμα πιό λίγοι.

Δηλαδή πρώτος μεν έρχεστε ο Τρύπιος Ντένεκς που έχει φτιάσει το καλύτερο άπ' όλα τ' άλλα σκίτσα.

Λεύτερος είναι ο Μυστικός Αστυνόμος Χ-9 το σκίτσο του ό ποιου δεν ύστερει και πολύ από του Τρύπιου Ντένεκέ. Με τη διαφορά ότι ή σκηνή που ζωγράφισε δεν είναι από το μέχρι τώρα δημοσιευμένο κείμενο του μυθιστορήματος. Πολύ καλό πάντως κι' αυτό.

Ύστερα έρχεστε ο Πληγωμένος Αετός που για τη μικρή του ηλικία είναι αρκετά καλό και δημοσιεύσιμο το σκίτσο του, παρά τις αρκετές ελλείψεις που έχει.

Και τελευταίος είναι ο 'Ιππότης με το ρόδο το σκίτσο του όποιου είναι καλούτσικο και για τη δική του ηλικία (είναι δεν είναι δώδεκα έτων και μικρότερος άπ' όλους τους άλλους διαγώνιζόμενους) εγκρίνετε και δημοσιεύεται ύστερ' από μικρή διόρθωση που του κάναμε, όπως και στον Πληγωμένο Αετό.

Έλαβαν μέρος και οι Έλγκαντούρ, Γαλάζια Μάτια, Πειραχτήρι, και Νικηφόρος των όποιων όμως τα σχέδια άπορριπτόνται έχοντας πολλές ελλείψεις. Οι τέσσερις βραβευμένοι μπορούν άμα θέλουν να στείλουν τη φωτογραφία τους να δημοσιευτή σε προσεχές τεύχος μαζί με όλους τους άλλους βραβευμένους.

Η διορία παραλαβής των δώρων και άποστολής των φωτογραφιών λήγει στο τέλος του Μαρτίου. Και τώρα ετοιμαστήτε για μεγάλους διαγωνισμούς που θα προκηρυχθούν στον νέο χρόνο.

Ο Τάκης Ζητά και εύχεται και στον Θεό προσεύχεται.

Το φίλο μας τον Τάκη, τ' αδέλφια [του τα άλλα

το βρήκανε επάνω σε μία μεγάλη [σκάλα

—Τι έχεις; τον ρωτούν με φόβο κι' [άπορία.

Κι' άπ' τον μικρόν άκούνη την δι- [καιολογία.

Εις τον Θεόν πωδαι ψηλά την προ- [σευχήμου κάνω

και για ν' άκούση πιό καλά, άνε- [βηκα έδω πάνω.

ΠΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΣΟΥ

Ο ποδηλάτης στο χωριατόπουλο. —Ποῦ πηγαίνουν αυτοί οι δρόμοι παιδί μου;

—Ο ένας πηγαίνει σπίτι μου, κι' ο άλλος τραβάει όλοισια.

Πυθία «Ευθύμων Νειάτων»

Η άνοιξις =

—Πρώτο βραβείο διαγων. ποιήματος

Έφθασε πάλ' ή άνοιξις στα πράσινα ντυμένη κι' ώμορφοστολισμένη.

Έστόλισε με τάνθη της τούς κάμλους, τις ραχοϋλες και τις ψηλές κορφοϋλες.

Ηλθε, φέρνοντας πίσω της γλυκόλαλα άηδόνια

τζιτζικες, χελιδόνια

Και γέμισε την πλάσι μας από πουλιών τραγούδια

και ώμορφα λουλούδια.

Τώρα τ' άηδόνι κελαϊδά επάνω στο κλαρί

μ' άκούραστη φωνή.

Και τ' άεράκι δροσερό σκορπίζει μυρωδιές

και θυμαριού εωδιές.

Έφτιασε και στην έξοχή δλους και λει να πάμε

να παίξουμε να φάμε.

Ανθάκια να μαζέψουμε, και ώμορφα λουλούδια

με γέλια, με τραγούδια.

Τόμ Πλεφαίρ

= Η άνοιξις

Τρίτο βραβείο διαγων. διηγήματος—

Στο καλάτι του γερο-Χρόνου ύπάρχει μεγάλη κίνηση. Υπηρέτες πηγαίνόφρονται πόρτες άνοιγοκλείνουν. Μεγάλη άναστάτωση βασιλεύει. Ο Χειμώνας στο διαμέρισμά του κόβει βόλτες στεναχωρημένος. Οι ύπηρετες του είναι σιωπηλοί, παντοῦ είναι μισοκόνεινα. Κάθε τόσο ο θαλαμηπόλος του, ό γερο Βορηάς περνά βουίζοντας και σφυρίζοντας. Γιατί είναι ή μέρα που θα δώση τον θρόνο του στην Άνοιξη.

Τι μεγάλη αντίθεση που έχει με ένα άπ' άλλα διαμερίσματα... Ένώ στο διαμέρισμα του Χειμώνα βασιλεύει ή λύπη, στο διαμέρισμα της βασιλοπούλας Άνοιξης βασιλεύει ή χαρά και ή εύτυχία. Έκει οι ύπηρετριές τρέχουν ποιά να πρωτοσολίστη την βασιλοπούλα που θ' άνέβη στο θρόνο... Τα λουλούδια μαζεμένα σε μία γωνία συνοδεύουν τα πουλάκια στο τραγούδι τους που πάνω στα μεγάλα άνθισμένα δέντρα της άμυγδαλιάς τραγουδούν για να εύχαριστήσουν την ώμορφη βασιλοπούλα.

Ο γερο-Χρόνος στο διαμέρισμά του πηγαίνόφρονται και σκέπτεται πως αν και κάθε χρόνο γίνεται αυτή ή τελετή πάντα την περιμένουν όλοι με λαχτάρα...

Ξαφνικά άκούονται τραγούδια και γέλια και ήχοι από όργανα... Είναι οι άνθρωποι που έρχονται να τιήσουν την νέα βασίλισσα που είναι εύχάριστη σε όλους... Όλη ή οικογένειά του του γερο Χρόνου βγαίνει στο μπαλκόνι του παλατιού και βλέπει τον λαό που χαρούμενος και γελαστός έρχεται να χειροκροτήσει την πανάφρια νύφη την Άνοιξη...

Ο γερο-Χρόνος είναι πολύ συγκινημένος...

—Παιδί μου να έχης την εύχή μου, μπέροσε μόνον να πη και χάθηκε μέσα άπ' τις μεγάλες τρίφυλλες πόρτες του μπαλκονιού...

Γιός του Αραράτ

Άγαπητοί μου,

Στην «Εφημεριδούλα μας» είναι καθημερινό και συνηθισμένο να λαβαίνη γράμματα με συγχαρητήρια. Έν' από τα πολλά όμως, πιό τελευταία, είναι αξιο παρατηρήσεως. Δημοσιεύω παρακάτω λίγ' από τα καλά του λόγια:

«...Όσον άφορά τη νέα άδηση της τιμής της «Εφημεριδούλας μας» τη βρισκω πάρα πολύ δικαιολογημένη. Τούναντίον μάλιστα πρέπει να τη βοηθήσωμε έμεις ώστε να γίνη τουλάχιστον 10ήμερον περιοδικό, με πλουσιώτερη ύλη, έγχρωμες εικόνες κ.τ.λ.

Γι' αυτό έμεις ως συνδρομητές και συνεργάτες της πρέπει να τη βοηθήσωμε με όλα μας τα δυνατά μέσα. Π. χ. με την έγγραφη νέων συνδρομητών, με τη δημιουργία κινήσεως κ.τ.λ., κ.τ.λ. Έξ' άλλου πιστεύω ακράδαντα ότι σύντομα ή «Εφημεριδούλα μας» θα έπιβληθή των άλλων περιοδικών του είδους της διότι συγκεντρώνει την πλουσιώτερη ύλη και τις καλλίτερες εικόνες σε άφθονία και τα δυό. Γι' αυτό δεν πρέπει να παραπονούμεθα νομίζω για την δήθεν υπερβολική αύξησι των τιμών της, αλλά να την βοηθήσωμε έμεις ύφιστάμενοι αυτές τις μικρές θυσίες που μας ζητά...»

Τόν συγχαίρω και τόν εύχριστώ τον συνδρομητήναυτόν της «Εφημεριδούλας μας» καθώς και όσους άλλους είπαν κι' έκαναν τα ίδια.

Πιστεύω δε πως κι' οι ύπόλοιποι θα έχουν τις ίδιες ιδέες και θα κάνουν τα ίδια έργα.

Και τώρα σάς χαιρετώ με άγάπη για να σας ξαναβρω στο 1944.

Εύχομαι καλά Χριστούγεννα, αν και τόσο άργά, κι' εύτυχισμένο τον νέο χρόνο.

Χρυσόπτερε Αετέ, οι δυό συνεργασίες σου «Ιανουάριος» και ο «Καινούργιος χρόνος» πολύ καλές. Έγκρίνονται και θα δημοσιευθούν στο άλλο τεύχος.

Αιθέραρχε, το ποιήμα σου «Γενάρης» και το πεζό, το «Πρώτοχρονιατικό» εγκρίνονται και θα δημοσιευθούν στην ώρα τους.

Αθω, ή πρώτη σου συνεργασία «Ζητώντας την Εύτυχία» εγκρίνεται και θα δημοσιευθή μετά τις γιορτές.

Ο καλόγερος και το πτηνό, όμως έχει δημοσιευθή όχι και σε λίγα βιβλία μέχρι τώρα.

Όσο για την άργοπορία της δημοσιεύσεως των συνεργατών σου, είναι επειδή στέλνεις μεγάλα κομμάτια. Ένώ βέβαια όσοι στέλνουν μικρότερα, δημοσιεύονται πιό γρήγορα, π. χ. ο Άρτανιάν και έσσοι άλλοι. Συμμορφώσου λοιπόν και σύ.

Άρτανιάν, τα «Άγαπημένα μάτια» δεν θα δημοσιευθούν γιατί το περιεχόμενό τους είναι ακατάλληλο. Πάντως είναι πολύ ώραίο ποίημα και είσαι γι' αυτό αξιο συγχαρητήριων.

Βασίλειε Πανούση και Άπόστολε Γκότσε, έλαβα 20.000 δρχ. από τον καθ' ένα σας για τη συνδρομή του 1943. Σας χρεώνω 30.000 δρχ. τα ύπόλοιπα. Παρακαλώ να τα στείλετε το γρηγορότερο. Όσο για τη συνδρομή του 1944 διαβάστε το τιμολόγιο και κανονίστε.

Τουσουλίη Τάκη, ή πρώτη σου συνεργασία που έλαβα με τον τίτλο «Όταν δε σε θέλει» είναι πολύ καλή. Άλλά δυστυχώς πάρα πολύ μεγάλη. Έγκρίνεται με την επιφύλαξη όμως ότι θα δημοσιευθή όποτε περισέψη χώρος.

Οι ύπόλοιποι θα πάρουν άπάντηση στο έρχόμενο τεύχος.

Ας έχετε δε υπ' όψιν σας ότι από το έρχόμενου το δικαίωμα άπαντήσεως είναι δρχ. 5.000. Επίσης από τη μία μεριά του φύλλου, με μελάνα, καθορογραμμένα, όρθογραφημένα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Και τώρα σάς χαιρετώ με άγάπη για να σας ξαναβρω στο 1944.

Με άγάπη Γρηά Γατα

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Οι άγγελίες προπληρώνονται.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ

Με απλά γράμματα δρχ. 300 ή λέξις... 400... 500... 1000

464.—'Αρχησα αλλά ήρθα.

Πρίγκηψ της Ουαλλίας

465.—Ξανθό 'Ιππότη, μη χαιρέσαι, πλησιάζει το τέλος σου.

Πρίγκηψ της Ουαλλίας

466.—Σινεάκ, βάλε κινένα καλό μύκη μάστιγος.

Πρίγκηψ της Ουαλλίας

467.—Εισερχόμενος εις την κίνησι της 'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους-ες. Και συγχρόνως αποκαλύπτω τον Λιθέραρχο, είναι ο Λουκάς Κορέσης.

"Αν μπορείς αποκαλύψε με.

Μικρός Ντέτεκτιβ

468.—Λιθέραρχε, μη μου πολυθυμώσεις για την αποκαλύψη σου, αλλά αυτό το ξκανα για να σου αποδείξω τί αξίζει δ...

Μικρός Ντέτεκτιβ

469.—Εισερχομένη εις την κίνησι της 'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλα τα κορίτσια και άλληλογραφώ.

Μεξικάνα

470.—'Επειδή αιτίος του λάθους μου είναι ο Χάρος κηρύττω πόλεμο κατά του κάτω κόσμου και ύπόσχομαι μέχρι του επομένου τεύχους να τους αποκαλύψω όλους πλην του Νεκρού που τον απεκαλύψαν.

Ξανθός 'Ιππότης

471.—Εισερχόμενος εις την κίνησι της 'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους-ες και ύπόσχομαι πρωτοφανεί δηάσαι γιατί είμαι δ...

Τσιγγάνος

472.—Τσιγγάνα, θά ήθελα να σε γνωρίσω, αν τό επιθυμείς κι' εσύ αυτό άπάντησέ μου.

Τσιγγάνος

473.—Τσιγγάνα, θά φάς τα φασόλια του Φασόλα

Δύο Ντέτεκτιβ

474.—Τσιγγάνα, τό βιολί σου σκούφιασε.

Δύο Ντέτεκτιβ

475.—Τσιγγάνα, παραδόσου στους

Δύο Ντέτεκτιβ

476.—Ζοχάδα, Παραδόσου άνευ δρών στους Δύο Ντέτεκτιβ

477.—Μπαίνοντας στην κίνησι της 'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους-ες και σάς προειδοποιώ να με φοβάσε γιατί είμαι ή...

Μήδεια

478.—'Εφημεριδούλα, προκηρύσσω διαγωνισμό κινηματογραφικών άστερών.

Θά βραβευθώ, αυτός που θά στείλη τις 3 καλλίτερες φωτογραφίες, με δυό βιβλία. Συμετοχή δρχ. 1000.

Στείλτε όλοι. Μάρτα Μπουφαλά, Κεφαλληνίας 19. Διά...

Μήδεια

479.—Γκρορ... Γκρορ... Γκρορ... Βουλώστε τ' αυτιά σας γιατί έφτασε ή

Ροκάνα

480.—Εισερχόμενη εις την 'Εφημεριδούλα μας» χαιρετώ όλους-ες και ζητώ άλληλογραφία.

Ροκάνα

481.—Γκρορ... 'Υπναρά ξύπνα! Δέν μ' άκούεις; Είμαι ή...

Ροκάνα

482.—Λωποδύτη Φάντασμα, πρόσεξα θά σου κάνω μεγάλη χαλάστρα γιατί είμαι ή...

Ροκάνα

483.—Πρωτομπαίνοντας στην κίνησι της 'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους-ες, ιδιαιτέρως τον Ντέτεκτιβ«Χ»

'Ερρολ Φλιν

484.—Σινεάκ Φαίνεσαι πως είσαι παλληκάρι. 'Εμπρός λοιπόν.

Σου έκσφενδονίζω τον πρώτο μου βώλο. Που σε πέτυχε; Γιατί άκούω τις φωνές σου. Και που είσαι ακόμα!.. Θά σε κάνω να φωνάξεις: 'Αμάν!

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Χ-9

'Η άπάντησι στον διαγωνισμό Ζωγραφικής του Μυστικού 'Αστυνομίου Χ-9 (βραβείο δεύτερο)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

47.—Γρίφος.

α) 'Α, Γαλλία, ά, γαλή ά, γή, ναι τέι, ά, γούρι, Δάμ, 'Ελλη. β) Φίλιππε, δεί, 'Αννα, λήθη, άνη-κον, ώμη, άνευ, σ' Εύβοιαν, (Νά διαβαστούν)

Σκλάβος

48.—Λογοπαγνιο.

—Ποιοί άνθρωποι άγαπούν περισσότερο τ' άλογα;

Τρόπιος Ντενεκές

49.—Φωνηεντόλειον.

ρ—τ—μλν

Πληγωμένος 'Αετός

50.—'Ομοιοσύμφωνο φωνηεντόλειον

Βρν=Γάλλος μυθιστοριογράφος Βρν=Πόλις της 'Ιταλίας Βρν=Μεγάλο νησί. Βρν=Γάλλος ζωγράφος

Τόμ-Πλεφαίρ

Οι λύσεις των άσκήσεων του προηγούμενου και του παρόντος τεύχους βρίσκονται στην σελίδα 220.

"Ημαρτον! Συνθηκολογώ!

Πονηρό Διαβολάκι

485.—ΠΡΟΣΟΧΗ! 'Ιδρύεται Σύλλογος όνομαζόμενος «ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΖΩΗ» Που θά διοργανώνη διασκεδάσεις και γιορτές.

Πρόεδρος: ΕΜ. ΜΠΟΧΑΟΥΡΟΣ 'Αντιπρόεδρος: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΜΙΑΣ ('Αρτανιάν)

Γραμματεός: Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Ταμίας: ΣΤ. ΒΛΑΧΑΚΗΣ Δεχόμεθα ως μέλη 15 άγόρια και 15 κορίτσια.

'Απευθυνθήτε: Γεώργιον Δαμιάν. 'Οδός Θεοδοσιών 65, ή τηλεφωνήστε στο 593.464 από 11 π.μ. έως 1 μ.μ.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΖΩΗ

486.—Τζιτζίκι της ζωής, μη λές κουτομάρες, μ' αυτά που λές θέλεις να καταργήσης ένα πράγμα που γίνεται σ' όλα τα παιδικά περιοδικά και που άλλωστε αν καταργηθώ το ψευδώνυμο θά χάση την αξία του. Γιατί τί αξία θάχη τό ψευδώνυμο όταν δέν θάχη τό φόβο να μη τό μάθουν οι άλλοι. Γι' αυτό, μάθε ότι ή 'Εφημεριδούλα μας» χρειάζεται μέσ' τους άλλους τύπους της και μερικούς ν' αποκαλύπτουν. 'Εκείνους που δέν χρειάζεται είναι μερικοί σαν και σένα που καθόνται και γράφουν κατεβατά όλόκληρα χωρίς σημασία.

'Αμίμητος

487.—'Αγνωστε 'Ιππότη. Σάν Ιππότης θά ξερης να έκλέξης. Λοιπόν δέν χρειάζονται έρωτήσεις.

'Εντελβαίς

'Εγγραφήτε συνδρομηταί στην:

'Εφημεριδούλα μας» γράψτε κι' άλλους και δημιουργήστε κίνησι —

488.—Μαυραγορίτης και έκλεκτικός μπορεί να είναι ποτέ κανείς; Φαντάσου ένα 'Εντελβαίς στη μπουτουνιέρα ενός Μαυραγορίτη!.. Τί ειρωνία!

'Εντελβαίς

489.—Προυσαέα, άφου προτιμάς ν' άγωνισθής στην 'Αθήνα σου προτινά να άγωνισθής γραφοντας μια μουσική σύνθεσι στ' όνομά μου.

'Εντελβαίς

490.—'Αρσέν Λουπέν, πρόσεξε και μην πειράξεις άνυπεράσπιστα κορίτσια.

Σέρλοκ Χόλμς

491.—Ντέτεκτιβ «Χ» θέλεις να συνεργασθώμε.

Σέρλοκ Χόλμς

492.—'Αρσέν Λουπέν, σε προκαλώ.

Σέρλοκ Χόλμς

493.—Ντέτεκτιβ Χ, ό πραγματικός «Χ» αποκαλύπτει τόσους... κάθε μέρα. 'Εσύ τώρα κοντά επτά μήνες δέν αποκαλύψες ούτε μισόν. 'Αλλάξε λοιπόν γρήγορα τό ψευδώνυμο γιατί ντροπιάζεις και πραγματικό «Χ».

Τρομοκράτης

494.—Προσοχή! Εις τον Σύλλογό μας προσελήφθησαν νέα μέλη: 'Αθίς Βιολέττα, 'Εκδικητής, Πυθία και Κάλχας.

«ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ»

495.—Βασίλισσα της Ζούγκλας επάνω σε έλέφαντα ξερχεσαι κορίτσι μου ή σε καρτοάκι;

'Αρτανιάν

496.—Χιονάτη, ώραία, βήκα μια carte postale που σου μοιάζει. 'Εάν θέλεις πέρνα από τό γραφείο της 'Εφημεριδούλας μας» να την πάρης.

'Αρτανιάν

497.—Εισερχόμενος εις την κίνησι της 'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους-ες και ζητώ άλληλογραφία σας.

Χρυσόπτερος 'Αετός

«Ευθύμων Νειάτων»

498.—Προσοχή! Χαιρετώ όλους και όλες άγόρια και κορίτσια. Σάς κάνω γνωστό ότι όποιος με θίξει έστω και στο παραμικρό, ή έκδικησί μου θά είναι τρομερή γιατί είμαι δ...

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

499.—Προσοχή! Κατέρχονται ή ΠΥΘΙΑ και ό ΚΑΛΧΑΣ οι δυο μάντεις των Δελφών! Βγάζουν τ' άπλυτα στη φόρα κοριτσιών και άγοριών. 'Η ΠΥΘΙΑ προμαντεύει. Τα στραβά δέν τα χωνεύει! Και ό ΚΑΛΧΑΣ τα γνωρίζει. Σε κανέναν δέν χαρίζει! Μ' ένα ύφος άύστηρό, τα κτυπάνε στο σταυρό! Γιατί είναι και οι δυο του μαντείου των Δελφών!

ΠΥΘΙΑ ΚΑΛΧΑΣ «Ευθύμων Νειάτων»

500.—ΧΡΗΣΜΟΣ 1ος. 'Εκ του μαντείου των Δελφών έξήχη ή ό εξής χρυσός: Τρύπτε Ντενεκέ,

Σάν και σένα είναι κι' άλλοι μακαντήσδες πολλοί αλλά σ' δέν έχεις ταίρι! είσαι βλάκας με λυρί!

Πυθία-Κάλχας

501.—ΧΡΗΣΜΟΣ 2ος. Προς τό Πριγκηπόπουλο Μάς κανείς πως κατάγεσαι από μεγάλη φάρα. Μά κύττα την κατάντια σου, κι' άσε τή σαχλαμάρα!

Πυθία-Κάλχας

502.—Νά'μαι κι' εγώ μεταξύ σας! Εισέρχομαι εις την κίνησι για να δημιουργήσω σε όλους (και πρό πάντων σε όλες) σκάνδαλα. Γιατί είμαι ή...

Πέτρα του Σκανδάλου

Μια εικόνα ακόμα από τό δεύτερο μέρος του μυθιστορήματός μας:

«Ταξίδι στο κέντρον της γής» που θ' άρχιση να ιδημοσιεύεται από τό έρχόμενο τεύχος.

'Ο πρώτος τόμος της «'Εφημεριδούλας μας» συμπληρώθηκε. 'Οποιος θέλει μπορεί να φέρη στα γραφεία των τόμο του για να δεθώ.

503.—Ζητούμε άλληλογραφία από όλα τα κορίτσια ιδιαιτέρως: Τσιγγάνα, 'Ηρα του 'Ολύμπου, 'Εντελβαίς Χιονάτη, Κάλτσα του Διαβόλου, Σκίπια, Κουρσάρο, Μάγισσα του 20ου οίδωνος, κ.τ.λ. Γράψτε Θεσσαλονίκης 164, 'Αθήνα (β) Προς:

Πέτρα του Σκανδάλου Ροδομάγουλη Μεξικάνα

504.—Τρύπτε Ντενεκέ, κάνε πέρα να περάσω γιατί μπήκα στη στήλη της 'Εφημεριδούλας μας» μόνο για σένα γιατί μου έχεις καθίσει στο στομάχι για αυτό κι' εγώ άποφάσισα να σε έξολοθρεύσω σαν σπύρτο του άλατος που είμαι. Φεύγα γιατί σε λυώνω.

'Ακουαφόρτε

505.—Πρωτομπαίνοντας στην κίνησι της 'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους-ες και σάς προκαλώ να με αποκαλύψετε.

Μικρό 'Ελληνόπουλο

506.—Τόμ-Μίξ, Κα'άθεσε τό αντίτιμο του ψευδωνύμου στο δεκαπλάσιον στα γραφεία της 'Εφημεριδούλας μας» 'Αλλιώς χάθηκες...

Λωποδύτης Φάντασμα

507.—Περίεργε, πρόσεξε ή ώρα σου έφθασε πολύ γρήγορα. Οι άγαπητοί μου συνεργάτες θά σε αποκαλύψουν.

Ντέτεκτιβ «Χ»

508.—Προκαλώ όλους-ες γιατί είμαι δ...

Ντέτεκτιβ «Χ»

509.—Τρομοκράτη, αν νομίζεις ότι θά τα βάλης μαζί μου είσαι γελασμένος. Σου κηρύσσω τον πόλεμο.

Ντέτεκτιβ «Χ»

510.—Χάρβεϋ Μπέιτς και Τζιμ Χόβαρτ μαζί με την Μπέττυ Ντάλ, σάς αναθέτω την ανακάλυψη του Τρομοκράτη.

Ντέτεκτιβ «Χ»

511.—Θρακιωτάκια της 'Εφημεριδούλας μας» θέλετε να κάνωμε ένα σύλλογο; 'Απαντήστε με τον Τηλέγραφο.

Γιός του 'Αρρατ

512.—Δηλώνω ρητάς πως δέν έχω καμιά σέσι με τα «Ευθύμα Νειάτα».

'Αόρατος

ΙΔΡΥΤΑΙ ΔΕΚΑΗΜ. ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Δελτίο 80

Από τα προηγούμενα δελτία
ένεγράφησαν 130

Τρύπιος Ντενεκές 3

Μάγισσα του 20ου αιώνα 2

Χιονάτη 5

Ξανθός Φοίβος 8

Παναγιωτοπούλου Στάσα 2

Γκλιάτη Όλυμπια 4

Κάλτσα του διαβόλου 1

Αρτανιάν 1

Γαλάζια Μάτια 2

Προουσαές 1

Μυστικός Αστυνόμος Χ-9 2

Αμίμητος 3

Νικηφόρος 1

Χαρούμενος 2

Έλγκαντούρ 1

Άγνωστος Ίππότης 2

Αεροπορίνα 3

Πληρωμένη όμπρέλλα 1

Σάϊμον Τέμπλαρ 4

Ξωτικός 1

Καμπαρντινάκιας 4

Ντόναλντ 2

Σύνολον 183

513.—**Ζοχάδα** έλειπες τόσο καιρό γιατί έκανε ζέσες.

Ελεύθερη Σκλάβια

514.—**Σινεάκ** (214) Έσύ παιδί μου είσαι παραγνωρισμένο ταλέντο. Τι κάθεται εδώ. Αδικήσαι.

Ελεύθερη Σκλάβια

515.—**Άρσέν Λουπέν** (179) Έσύ είσαι νταής.

Άλεπού-Μυστήριε. Μας δείξατε την έξυπνάδα σας. Προσοχή! Περνούν οι...

Πλοίαρχος Νέμος και Λευκή Άμαζόνα

516.—Γιέ του Άραράτ την συνεργασία σου την θέλω για λύσεις άσκησεων, για αποκαλύψεις ψευδωνύμων κ. ά. Δέχεται;

Τζογιές

517.—**Ζοχάδα** νόμισες πως θα με ζοχαδιάσεις; Απατάσαι. Υπολειπόμενοι ποίος θα είσαι. Λίγο ακόμα και θα το ξεκαρβώσω.

Τζογιές

518.—**Φραγκεστάιν**, έχεις δίκιο στην 233. Όλοι αυτοί που άνεφερες είναι σαχλοί με... περικεφαλαία.

Τζογιές

519.—**Σκλάβος**=Κ. Κουλουμπής. Συρανό ντε Μπερζεράκ=Ε. Ξανθόπουλος Έγώ=Τ. Χατζηιωσήφ. Τρέμετέ με είμαι ό...

Καυρσάρας

520.—Πρωτοπαινοντας στην κίνηση της «Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ ό...

λους σας, ιδιαίτερος τον Λωποδύτη Φάντασμα.

Ίππότης ντε Γκρι

521.—**Προσοχή! Προσοχή!** Άποκαλύψεις!!!
Μελαχρινή Άμαζόνα = Δέσποινα Κυριακού.

Ίππότης ντε Γκρι

522.—**Προσοχή!** Με τό σπαθί μου έκοψα τό κεφάλι του Λωποδύτη Φάντασμα.

Λοιπόν ένα, δύο, τρία! Λωποδύτης Φάντασμα = Γεώργιος Κατρομπασάς.

Ίππότης ντε Γκρι

523.—Μπαινοντας στην κίνηση της «Εφημεριδούλας μας», ύπόσχομαι δόσιν.

ΒΑΡΩΝΟΣ ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ

524.—**ΣΥΡΑΝΟ ΝΤΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ**, σου κηρύττω πόλεμο και σε αποκαλύπτω. **ΣΥΡΑΝΟ ΝΤΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ**=Ε. Ξενοπούλος.

ΒΑΡΩΝΟΣ ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ

525.—Έρχομαι από τις Άλλεις. Χαιρετώ όλους-ες. Ιδιαίτερα την Έντελβάϊς.

Εύθυμος Τυρολέζος

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικών άσκήσεων του προηγούμενου και του σημερινού τεύχους.

42.—**Αινίγματα.**

α) πόδια χέρια δάχτυλα, νύχια. β) ή φωτιά.

43.—**Λεξιγριφος.**

Βέρν-Βέρν-η=Βέρνη

44.—**Τετράγωνο.**

Α Λ Μ Α
Ρ Α Ρ Ρ
Τ Ο Τ Μ
Α Σ Ι Α

45.—**Συλλαβόγριφος.**

Ίον-Ίον=Ίόνιον

46.—**Κλίμαξ.**

Άλς — Άρης — Αίμος — Άρητος — Αννίβας — Αίγυπτος — Άσκληπιός — Άρταξέρξης — Άριστοφάνης

47.—**Γρίφοι.**

α) Άγάλια, άγάλια γίνεται ή άγουρίδα μέλι. β) Φίλει παιδίαν άλληθριαν, οικονομίαν, εδσέβειαν.

48.—**Λογοπαίγιο.**

ΟΙ Φίλιπποι

49.—**Φωνηεντόλειπον.**

Όρα τό μέλλον

50.—**Όμοιοσύμφωνο φωνηεντόλειπο.**

ΒεΡΝ

ΒεΡΩΝ

ΒεΡΝεο

ΒεΡΝέ

ΕΓΚΡΙΘΕΝΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Η έγκρισις κάθε ψευδώνυμου δν. 5000

Σαίξπηρ ά., Κοκός ά., Κική κ., Κουκλίτσα, κ., Μπαρούτη ά., Τσίρος, ά.

526.—Έντελβάϊς, στις Άλλεις έψαχνα για να σε βρω και στην Άθήνα σε βρίσκω! Τι τύχη, ε; Τι λές;

Εύθυμος Τυρολέζος

527.—Χάρε, τί ειρωνεία αλήθεια να αποκαλυφθώμε στο ίδιο τεύχος. Είναι να γελά κανείς. Τι λές κ'εσύ;

Κάλτσα του Διαβόλου

528.—**Άμιμητε**, φαντάζομαι ότι είσαι άμμητος μόνο στις... βλακείες.

Κάλτσα του Διαβόλου

529.—**Φραγκεστάιν**, αν και είμαστε λεπτεπίλεπτες δεν τρομάζουμε τόσο εύκολα. Συμφωνούν οι άλλες δεσποινίδες; (233).

Κάλτσα του Διαβόλου

530.—**Συρανό ντε Μπερζεράκ**=**Ταρζάν**. Δεν είν' έτσι;

Βαρώνος Μυνχάουζεν

531.—**Ζούντεξ**, τώρα ξύπνησες; (237).

Βαρώνος Μυνχάουζεν

532.—Σας χαιρετώ στρατιωτικά.

Άετιδεύς των Θαλασσών

533.—**Ζοχάδα**, έχεις ειδική καρτέλα για να κάθεται; ή μήπως θέλεις να σου στείλω ειδικό μαξιλαράκι; Μπορώ να σε περιποιηθώ ιδιαίτερος γιατί είμαι ή...

Τσουκνίδα

534.—**Ραδιοτηλεγράφημα** 2ον. — **Άμιμητε**, μου φαίνεται ότι κάποιον λάκκον έχει ή φάβα. Στόπ.

Τζιτζίκι της ζωής, καλά τους τα είπες. Συμμαχούμε έμεις τό έντομα;

Σκνίπο

535.—Προσλώ **Άμιμητον**, **Χάρον**. **Κόμην Μοντεχρήστον** να πρόβουν τί την αποκαλύψιν μου.

Πιτσιρίκος **Μικρό** **Ελληνόπουλο**

536.—Τιμ-άι-τάμ. Δέχομαι ύληκόους. Όχι όμως έξημερωμένους.

Βασίλισσα των Άγριών

537.—Νά με πάλι μπροστά σας. Τρέμετε! Κουρτίητε! Γιατί φεύγοντας θα πάρω πάλι έναν από σας μαζί μου!

Τό δρεπάνι μου διαψέει για... ψευδώνυμα. Το νέο μου θύμα είναι ό **Τόμ Πλεφαίρ**, ό όποιος είναι ό **Α. Γκέρτσος**.

Άς περιμένουν κι οι άλλοι τη σειρά τους (τή σειρά σας δηλαδή).

ΚΗΤΗΣΙΑ **Παντοδύναμος** **ΧΑΡΟΣ**

Ό έορτάζων διευθυντής της «Εφημεριδούλας μας» κ. Γιάννης Καμπανάκης

□ Δεκαπενθήμερο = Εικονογραφημένο = Περιοδικό για άγόρια και κορίτσια κάθε ηλικίας □

□ Γενάρης 1944 Φλεβάρης

□ Άριθμός τεύχους 1-4 (23-26)

□ Γραφεία: Όδός Μεγάλου Άλεξάνδρου 6 β

Τ' άγρια ούρλιαχνά των σειρήνων αναγγέλλουν την έναρξη της τραγωδίας. Ο κόσμος φοβισμένος τρέχει στα καταφύγια. Μάνες κρατώντας μωρά στην αγκαλιά τους, πατέρες σέρνοντας παιδιά άπ' τ'ό χέρι, έργατες με τή φόρμα τής δουλειάς, γέροι, νέοι, αγόρια, κορίτσια. Τά καταφύγια γεμάτα! Καί περιμένουν μ' ένα συγκεχυμένο αίσθημα αγωνίας και νευρικότητας. Περνάνε έτσι μερικά λεπτά χωρίς ν' άκουσθ' τίποτα έκτός από τ'ό βουητό τ'όσων ανθρώπων που μιλάνε μεταξύ τ'ους χαμηλόφωνα. Τά πνεύματα αρχίζουν νά ήσυχάζουν με τήν έλπίδα π'ώς τίποτε κακό δέν θά συμβή, όταν άκούγεται, όταν για νά τά διαψεύση, τ'ό πρώτο αντίεσροπορικό κανόνι που τ'ό άκολουθούν κι' άλλα πολλά, περισσότερα, άπειρα. Καί σέ λίγο ένας ξεκουφαντικός κρότος κι' ένα δυνατό τράνταγμα προδίδουν τήν άρχή τής τραγωδίας. Ο Πειραιάς βομβαρδίζεται. Μά είν' άλήθεια, πραγματικά; Πόσο δύσκολα βάζει ό άνθρωπος στό μυαλό του τ'ό κακό! Ο Πειραιάς βομβαρδίζεται άληθινά! Η μιά κατόπιν τής άλλης πέφτουν οι βόμβες με τρομερό κρότο, που τόν άκολουθεί ό πάταγος τ'ων κτιρίων που πέφτουν. Η γή σείεται θλόκληρη σαν ένας δυνατός σεισμός νά τήν τραντάξη σύρριζα. Τεράστιες πυρκαγιές έχουν πιάσει σέ πολλά μέρη, γεμίζοντας τήν άτμόσφαιρα από πυκνόσ μαύρους καπνούς. Κόλαση άληθινή «πυρός και σιδήρου». Κι' όταν καμμιά στιγμή σταματάνε λίγο οι κρότοι ακούγονται σ'τους δρόμους τά βογκητά τ'ων πληγωμένων που σέρνονται στα πεζοδρόμια.

Τό θέαμα είναι φρικιαστικό! Άνθρωποι άκοωτηριασμένοι, ζ'ωα σκοτωμένα σ'τους δρόμους και κάτω άπ' τά έρείπια τά βογγητά τ'ων πληγωμένων.

Σιγά σιγά οι βόμβες σταματάνε, τά αντίεσροπορικά λιγοστεύουν κι' ύστερα από άρκετά λεπτά τής ώρας οι σειρήνες χτυπάνε «λήξη» τής τραγωδίας. Δέν είναι όμως παρά ή λήξη τ'ου πρώτου μέρους. Κι' ύστερα αρχίζει τ'ό δεύτερο: τ'ό δράμα τ'ων προσφύγων.

★

Η άσπρη νύφη τ'ου Βορρά άνοιξε πάλι τά αϊθήρια κάτασπρα φτερά της κι' άγκάλιασε τ'ό κάθε τί πάνω στή γή.

Άλήθεια, τί πυκνό χιόνι! Όλα γύρω είναι κάτασπρα, με μιά δψη άσυνείβιστη που θυμίζει πολιικά τοπία, Όλοι οι λόφοι τριγύρω στήν Άθήνα στολίστηκαν σ'τά κάτασπρά τους σά νάχουν προκηρύξει διαγωνισμό καλλονής, ένω ή Πάρνηθα με τ'ό περισσότερο χιόνι σά νά συναγωνίζεται τ'ες Άλπεις. Τά πάρκα και οι κήποι έχουν μιά δψη όνειρου που θάταν δύσκολο νά τή φανταστ'ή κι' ό καλλίτερος καλλιτέχνης. Τά δέντρα έχουν γύρει άπ' τ'ό πολύ βάρος, ένω μερικά τους

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

φυλλαράκια που κάποιο έλαφρό άεράκι τά έλευθέρωσε άπ' τ'ό χιόνι, ξεπροβάλλουν δειλά νά θαυμάσουν κι' αυτά τ'ό σπάνιο θέαμα.

Μερικά σπουργίτια πετάνε τουρτουρίζοντας έδω κι' εκεί για νά βρούνε τροφή κι' οι άνθρωποι κουκουλωμένοι σ'τά παλτά τους, τυλιγμένοι σ'τά κασκώλ, με τά χέρια σ' τις τσέπες πάνε σ' τις δουλειές τους.

Τά παιδιά πανηγυρίζουν! Άρχισαν κιάλας νά ξεπροβάλλουν σ'τους δρόμους, παίζοντας μπαλλίεσ, ένω άλλα ταμπουρωμένα σ' τις ταράτσες βομβαρδίζουν με όμοβροντίες τ'ους περαστικούς. Άλλοι άπ' αυτούς γελούν, άλλοι θυμώνουνε και οι πιό ζωηροί φτιάχνουν κι' αυτοί μπάλλες και κάνουν άντεπίθεση.

Ντυμένος καλά, βγαίνω κι' έγώ νά άπολαύσω τ'ό θέαμα. Δέν έχω προχωρήσει ούτε έκατό βήματα και με υποδέχονται οι πρώτες μπαλλίεσ. Προχωρώ άτάραχος χωρίς νά επιταχύνω τ'ό βήμα. Οι μπάλλες σκάνε γύρω μου χωρίς καμμιά νά με πετύχουν. Κι' όσο οι... έχθροί μου βλέπουν τήν άποτυχία τους, τόσο λυσσάνε και πληθαίνουν τ'ες μπαλλίεσ.

Πάρα κάτω, κάποιοσ που είχε τήν έμπνευσι νά πάρη μαζί τήν όμπρέλλα του, τρέχει νά γλυτώση άπ' τ'ες μπαλλίεσ που πέφτουν τριγύρω του σά βροχή. Μιά μεγάλη μπάλλα όμως τ'ου τήν πετυχαίνει και τήν κουρελιάζει.

Ένας νέος και μιά νέα κάνουν τήν έμφάνισή τους από μιά γωνία ντυμένοι με ρούχα τ'ου σ'κι. Κι' άθελα με κάνουν νά νοσταλγήσω τά ώραία ποσολεμικά χρόνια, που σαν τέτοιες μέρες κάθε πλαγιά τής Πάρ-

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ.

Είναι ή χαρά μικρών και μεγάλων
...και μ'πιο ευχαρίστη
ΑΠΡΕΧΟΛΗΣΙ

νηθας άντηχούσε άπ' τ'ες φωνές τ'ων φυσιολατρών.

★

«Ο Φλεβάρης κι' άν φλεβίση καλοκαίρι θά μυρίση!». Πόσο σωστές είν' άλήθεια οι παροιμίεσ, τ'ό δημιούργημα αυτό τ'ου λαού, που τ'ες περισσότερες φορές περικλείει τόσο σοφά λόγια! «Ο Φλεβάρης κι' άν φλεβίση καλοκαίρι θά μυρίση!» Μήπως δέν είν' άλήθεια π'ώς ό Φλεβάρης μπαίνοντας φέρνει μαζί του και κάτι άπ' τήν άνοιξη; Κάτι που άν μ'ας ρώταγε κανείς θά δυσκολευόμαστε νά τ'ό καθορίσουμε, γιατί άληθινά δέν είναι τίποτα τ'ό συγκεκριμένο, ο'υτε άνθισμένα δέντρα ο'υτε ζέστεσ, ο'υτε πολλέσ λιακάδεσ. Τό αντίθετο μάλιστα, πολλέσ φορέσ ό Φλεβάρης κάνει και κακοκαιρίεσ και κρύα.

Κάτι όμως που μ'ας λέει π'ώς ή άνοιξη πλησιάζει. Κάτι που μ'ας κάνει πιό ζωηρούσ, πιό ευδιάθετουσ, πιό χαρούμενουσ. Άποζητ'άμε τ'ό ύπαιθρο, τόν καθαρόν άέρα, τή γαλάζια θάλασσα, τόν αναπράσινο κάμπο. «Οτι ζητούσ χμε τ'ό χειμώνα, τ'ώρα τ'ό σκεπτόμαστε μ' άδιαφορία.

Λέσ π'ώς κάτι έχει αλλάξει άπ' τ'ό είναι μας, κάποια μεταβολή έχει γίνει σ'τά όργανά μας.

Είναι κι' αυτό έσο άπ' τ'ά τόσα άνεξηγήτα έργα τής φύσεωσ. Άπ' αυτά που μ'ας κάνουν νά γεμίζουμε θαυμασμό για τ'ό μεγαλείο της.

★

Άπόκρησ χωρίς μασκαράδεσ!... Είναι δυνατό;

Ίσωσ για άλλη έποχή όχι για σήμερα όμως ναί! Άπόκρησ χωρίς μασκαράδεσ!... Γιατί; Μήπως είναι άπαραίτητοι; Μήπως τ'ό ράσο κάνει τόν παπα ή οι μασκαράδεσ τήν άπόκρησ;...

Κι' όμως! Άπόκρησ χωρίς μασκαράδεσ, μοιάζει με τρελλοκομείο χωρίς... τρελλούσ. Σ'τ'ό τρελλοκομείο θά κάνη τ'ες τρέλλεσ; Οι τρελλοί! Και σ' τις άπόκρησ ποιόσ θά κάνη τ'ες τρέλλεσ, ποιόσ θά δώση τή ζωή, ποιόσ θά σκορπίση τ'ό γέλιοσ και τήν ευθυμία; Οι μασκαράδεσ. Οι αϊώνιοι εκείνοι μασκαράδεσ που με τ'ες φωνές τους, με τά γέλια τους, με τ'ες τρουμπέτεσ, τ'ες ροκάνεσ και τά κομφετί χαλάγανε τόν κόσμο. Που βρίσκονται όμως σήμερα; Που είναι οι ώραίοι μαρκήσιοι και οι μαρκητεσ; Που είναι οι γοητευτικοί πιερότοι και οι χαριτώμενεσ κολομπίνεσ; Που είναι οι άπάχηδεσ, οι άνθοπάλιδεσ, οι Μεζικάνοι και οι Σπανιόλεσ; Τίποτ' άπ' αυτά Όλοι έχουν χαθ'ή σαν κάποιος νά τ'ους έδιωξε με τόν άπήγανολ!... Σκουπιδόχορτο γίναν όλοι και δέν άφησαν κανένα σημείο άπ' τήν παλιά τους πολυθρόμβη ύπαρξη. Θύματα κι' αυτοί τής μαύρης άγοράσ!...

Νίκοσ Άθηναίοσ

Τ'ώρα που έπιασα κι' έγώ κάποια μικρή θεσούλα σ'τ'ή στήλη τούτ'η θά σ'τά πω μικρή 'φημεριδούλα.

ΝΙΝΑΣ ΡΑΪΣΗ

ΣΤΗΝ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ,"

Πότε γεννήθησ, μίλησεσ, περπάτησεσ, όρθώθησ; μυστήριο μικρούλα μου, π'ότ' έμαθεσ νά νοιώθησ

τ' ώραίο. Τ'ό καλλίτερο, και πάτησεσ σ'τ' άχνάρια συνεργατών που σήμερα είναι μαργαριτάρια.

Σάν τέτοια μέρα πέρυσι 'γεννήθησ μέσ' στήν κρίση και τότε είπαν όλοι τ'ους άδύνατον νά ζήση.

Μά έζησεσ και τράνεψεσ και μέσ' στή δυστυχία και νά! π' άγγίξεισ άφοβα και τήν έπιτυχία

«Όταν μέσ' τ'ες σελίδεσ σου που γράφουσ τόσο φίλοι τ' όνομα βρίσκεισ τ'ου τρανού Στρατ'η τ'ου Μυριβήλη

Τήν πέννα τ'ου μεγάλου μας στήν τέχνη Πέτρου Χάρη και τ'ό μεγάλο όνομα τ'ου Άλφα Μαγγανάρη

Κι' άνάμεσα σ'τά όνομάτα έτο'υτα τά καλά ψηλότερα όρθώνεται τ' όνομα ένός Μελά

Παλαιολόγου λατρεφτού, Φλιάσιου, Ίωαννίδη, Βαϊάνου, Σκουτερόπουλου Τερζάκη και Μπουφίδη

Μπολέτη και Ξανθόπουλου Ξανθου και Λαπαθιώτη Δάφνη, Ψαθά μ'ά και Δουμά πρέπει νά ξέρησ ότι...

Στου άναγνώστη τήν καρδιά φέρνεισ γλυκό τόν κτύπο και ξεχωρίζ' ή θέσι σου σ'τόν σοβαρό τόν τύπο

Οι δυό Ταρσούλη, ό Στάμ-Στάμ ό Ρώτασ ό Νουμάσ κι' άνάμεσα σ' όλους αυτούσ ό Μέγασ Παλαμάσ

Πόση ζωή σου δίνουνε και τί καλό σου κάνουν, και στοργικά τ'ό δρόμο σου σου δείχνουν και σου φτιάχνουν

Μήπως νομίζησ ξεχασα τόν Ποταμιάνο άκόμα και τής Ίακωβίδη μας τ'ό πάντα λάλον στόμα

τ' ένειρεμένο κι' άφθαστο και μάγο της τραγούδι που σέ χα'ιδε'ει άπαλά σά πούπουλο σαν χνούδι

Τόν Τροπαιάτη δέν ξεχνά ο'υτε τόν Παπαδήμα, όλοι αυτοί σου δείχνουνε μικρή τ'ό πρώτο βήμα

Και έτσι λιαν προσέχ'ωσ θά είναι ΘΕΑΤΗΣ τ'ου έργου του τ'ό έκλεκτου και ... μέγασ ίδρυτήσ.

Θά καμαρώνη δροσερό συνεργατών ΜΠΟΥΚΕΤΟ που όλο καμάρι δείχνοντας σ' όλους θά λήη δέτο ...

Θά σουχει άπό μεθαύριο ΡΩΜΑΝΤΣΟ μέσ' στήν ύλη θά είναι ΘΗΣΑΥΡΟΣ σωστόσ ή κάθε μιά τ'ου στήλη,

Γιατί βαδίζει στή ζωή μ' ΕΛΕΥΘΕΡΟ τ'ό ΒΗΜΑ έπιχειρεί και σέ πεζό νά γράφη και με ρίμα.

Ζωή του ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ή κίνηση, ή δράση, μή τ'ου στερήσησ διάβασμα γιατί μπορεί νά σκάση,

Γράμματα παίρνει άπό παντού πάντοτε τακτικά μ' άπ' όλα τ'ότ'ος άγαπ'ά τ'ά ΑΘΗΝΑΪΚΑ.

Κάθε δουλειά του ΒΡΑΔΥΝΗ ξεχωριστ' άγαπάει, γιατί χορταίνει μοναξιά, δουλεύει, μελετάει,

Βλέπεισ άπ' όλα πιότερο λατρεύει τήν ΕΣΤΙΑ, που βρίκει άγάπη. Θαλπωρή, άπόλυτη «Εύτυχία».

Με τέτοια μιά ΔΙΑΠΛΑΣΗ σπουδαία μιά φορά π'ώς νά μην έχησ βέβαια τήν ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ.

Γι' αυτό σου δίνω συμβουλή και άκου τήν μικρούλα ΣΥΝΘΗΜΑ νάχησ πάντα μπ'ός μικρή 'ΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ.

Κι' άφου τόσο μου ψήλωσεσ που τ'όμαξα σαν σ' είδα ευχόμαι νά σέ δ'ω γοργά τρανή έφημερίδα.

Μ' ένα δικό σου μέγαρο, όπωσ τ'ό ύνειρεύεσαι, νά μπεινοβγαίνεις μέσα και νά μ'ας περφηανεύεσαι.

Γι' αυτό κρατήσου σ'τό σεμνό και σοβαρό σου ύφοσ κι' όσο για τή ζωούλα σου νάσαι για όλους γρίφοσ,

Έχεισ πατέρα τρομερό που σου κρατ'ά τ'ό χέρι νά σ' όδηγήση θαρρετά άφησ' εκεί που ξέρει.

Θά π'ασ ψηλά, πολύ ψηλά κι' όλους θ' άφήσησ πίσω με 'γ'ό πάντα τή θέση μου κοντά σου θά κρατήσω.

και θά τ'ά λέμ' οι δυό μαζί και θά περνάμε φίνα έσ' κι' ό συμβουλάτορασ άλλοι'ωσ...

Ραΐση Νίνα

Οι δυό έορτάζοντεσ (Σκίτσο Άρχέλαου Άντωνακάτου)

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Στο διάστημα του 1943 στα τεύχη της «Εφημεριδοούλας μας» δημοσιεύθηκαν στη σελίδα της «Μουσικής» διάφορα άρθρα...

Φέτος, ή ίδια πάλι θα σας προσφέρει μερικά ακόμη επεισόδια απ' τη ζωή του Καρούζο, άσχετα όμως με τα περσινά, αυτό-τελή.

Κι' έτσι μπορεί να τα παρακολουθήσει από σήμερα, όπως δήποτε, έστω κι' αν δεν διάβαζε τα προηγούμενα.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟ

Υπό ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

1ο Ο Καρούζο με τη μελέτη της μουσικής έδιωχνε τους δαίμονες της άπειροδοξίας, και της μελαγχολίας του. Στις 27 Σεπτεμβρίου 1920 έδωσε την πρώτη του συναυλία στο Μοντρέαλ...

—Τι προσφώνησι; ρώτησε ο Καρούζο νευρικός. —Ω! μόνο δυο λέξεις για την αξιέπαινη αυτή φιλανθρωπική ενέργεια, του είπε ο πρόεδρος.

Ο Καρούζο κοκκίνισε, κιτρίνισε και τέλος πάντων έδωσε σημεία στεναχώριας, αλλά ο πρόεδρος, άφου σηκώθηκε είπε:

—Ο κ. Καρούζο θα ευαρεστηθή να σας πη λίγες λέξεις σχετικά με την συγκέντρωσίν μας.

Οι παρευρισκόμενοι ένθουσιασθηκαν και ο Καρούζο σηκώθηκε. Στο μεταξύ είχε παρατηρήσει πάνω στο τραπέζι και κοντά του ένα κομμάτι χαρτί γραφομηχανισμένο. Τό τραβήξε σιγά-σιγά αρκετά κοντά του ώστε να μπορή να το διαβάξη. Τότε γελώντας Ικανοποιημένος βρήκε τον τρόπο να ξεμπλέξη από την άπροσπτη εκείνη δυσκολία και άρχισε:

—Κυρίαί και κύριοι! Κύριε πρόεδρε! Σας ευχαριστώ θερμότατα για τις τόσο θερμές ύπερ έμου έκδηλώσεις σας. Άλλά βρίσκομαι στην πόλι σας όχι για να κάνω διαλέξεις, αλλά για να τραγουδώ. Φοβήθηκα εκείνη τη στιγμή μήπως κανείς μου φώναζε: Τραγουδήσε μας λοιπόν! άλλ' εύτυχώς δεν μίλησε κανείς. Μη περιμένετε μεγάλην όμιλία, θα σας διαβάσω λίγες λέξεις μόνο. Καί άρχισε να διαβάξη από το χαρτί:

—Πιστεύω στην κοινότητα Τσέστ,

πιστεύω στην πρακτικότητα του σχεδίου του να συνεισφέρει κανείς άπαξ δια παντός και άρκιτα για όλους τους φιλανθρωπικούς σκοπούς...

Κανείς δεν περίμενε αυτή την έτοιμότητά του, και φαντάζεσθε την έπιτυχία του. Έτσι έφυγε ευχαριστημένος. Κατά το διάστημα της περιοδείας του ήταν ευχαριστημένος με τις έπιτυχίες τους. Άλλά συγχρόνως παραπονιόταν για τους πονοκεφάλους και την νευρικήότητά του.

—Είμαι στο κρεβάτι από την περασμένη νύχτα. Όλη την νύχτα με βασάνιζε ο πόνος και νόμιζα πως θα τρελλαθώ. Υποφέρω τρομερά από τριών ημερών, και τίποτα δεν μπορεί να με άνακουφίση. Σκέψου με τι όρεξι θα τραγουδήσω έπειτα από δυο ώρες. Μου φαίνεται σαν

- Σε κάθε τεύχος της ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑΣ ΜΑΣ, θα βρείτε: 1. Έγκυκλοπαδικά άρθρα, 2. Παιδικό θέατρο, 3. Προβλεπόμενα διηγήματα, 4. Ξύθυμες ιστορίες, 5. Μυθιστορήματα περιπετειών, 6. Μουσική Σελίδα, 7. Διάφορα ένδιαφέροντα αίσιορτάς, 8. Έπικαιρά Νέα, 9. Κινηχητικά, 10. Νέα περίορξα, 11. Έκκεκτά ποιήματα, 12. Διαλεχμένες συνισχύσεις, 13. Πολλούς εύθυμους τύπους, 14. Ένδιαφέροντα Παραμύθια, 15. Πρωτοτύπου διαγωνισμούς, 16. Ευχαρίστη Γραμμάτια, 17. Πλοιαία πρωτοτυπικών κομμάτιων, 18. Ένα-παραμυθένιο ένδοξο κατάλληλο για κάθε γούστο και ηλικία και τυπωμένο από πρωτότυπο πλοισό, ένδιαφέρον ακουστικό επίκαιρο και πάμπολλο...

χε την πρόληψη ότι ο μόνος τρόπος για να άποφύγη την άτυχία, ή όποια άσφαλώς θα έπακολουθούσε την συνάντησι αυτή, ήταν να έξακολουθήσει περιπατών μέχρις ότου συναντούσε έναν καμπούρη. Ποτέ δεν περνούσε κάτω από μιá σκάλα, ούτε φορούσε καινούργια ρούχα την Παρασκευή. Δεν έφευγε για ταξείδι, ούτε έφτανε σ' ένα μέρος την ήμερα της Παρασκευής.

Διηγόταν σειρά περιστατικών τά όποια του συνέβησαν μυστηριωδώς επί τρεις μέρες, και προσθέτει:

Είμαι βέβαιος ότι ή κ. Φ. που με έπισκέφθηκε προχθές έχει βάσκανο μάτι, γιατί μου έλεπε:

—Δέν ξεύρω πως τά καταφέρνετε να διατηρήσθε τόσο καλά, ενώ κοιπιάζετε πάρα πολύ;

Σάν να τον είχε πιάσει ένα άόριστο προαίσθημα θανάτου άρχισε να ποθή την Ιταλία. «Μου φαίνεται, έλεγε, ότι άν παύσω να εργάζομαι θα πρέπη να πάω στην πατρίδα μου. Έκει θα περάσω καλά χωρίς έννοχλήσεις. Θέλω να έρθη αυτή ή μέρα, και έλπίζω ο Θεός θα μου έπιτρέψη να φτάσω στην πατρίδα, και τότε ή εύτυχία μου θα κορυφώθη».

Και ξανάλεγε: «Πρέπη να παύσω να εργάζομαι και να έπιστρέψω στην πατρίδα μου άλλοιώς θα πέσω σαν μαραμένος καρπός».

Όταν ο Καρούζο έπέστρεψε από την περιοδεία ήταν άρρωστος. Έν τούτοις άρνήθηκε να υποβληθή στην Ιατρική εξέταση προς έξακρίβωσιν των πονοκεφάλων οι όποιοι του χαλούσαν την ύγεια. Κατέβαλλε ζωηρές προσπάθειες για να φαίνεται ότι είναι καλά, όταν βρισκόταν στη σκηνή και κανείς δεν αντιλαμβάνετο ότι ύπέφερε τόσο πολύ, και ότι χρησιμοποιούσε τόσο θάρρος και δύναμι θελήσως για να κρύβη την την κατάστασή του από το κοινόν, άλλ' όταν γύριζε στο δωμάτιό του άντι να γελά και να υποδέχεται εύχαριστημένος τους φίλους του, όπως άλλοτε, καθόταν σοβαρός και άμίλητος.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Ο ΠΡΩΤΟΣ που σκέφτηκε πως θα μουδινε μιá καλή άπάντησι στο ρεπορτάζ που έπεχείρησα φέτος για πρώτη φορά ήταν ο τόσο γνωστός και συμπάθης «Ακαδημαϊκός μας κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, ο συγγραφέας τόσων διηγημάτων, μυθιστορημάτων και θεατρικών έργων που από τόσα χρόνια πριν, μέχρι σήμερα διαβάζονται με τόσο ένδιαφέρον απ' όλη την Ελλάδα».

Έργα γραμμένα να συγκινοϋν τους πάντας και τά πάντα. Έργα αιώνα.

Αυτόν τον συγγραφέα λοιπόν πήγα κι' έγώ να παρακαλέσω, τον συγγραφέα του άμέτρητου αυτού πλήθους των έργων, να μου δώση την πρώτη άπάντησι στο ρεπορτάζ μου.

Ξεκίνησα λοιπόν για το σπίτι του, στην όδον Εϋριπίδου, πάνω απ' τα γραφεία της κλασικής Διαπλάσεως, την όποια και διευθύνει.

Ένα ζωηρό «έμπρός» ήρθε για άπάντησι στο κτύπημα που έκανα στην πόρτα του γραφείου, την όποια άνοιγοντας βρήθηκα σ' ένα πρωτότυπο άλλ' εύχάριστο περιβάλλον γραφείου, γεμάτο με κάθε λογής πράγματα. Ιδιαίτερα δέ με βιβλία, πρό παντός βιβλία. Βιβλία παλιά και καινούρια.

—Τι γίνεται, Καμπανάκη; με ρώτησε ο συμπάθης συγγραφέας κάνοντάς με με την έρώτησί του να συνέλθω απ' τη στιγμήμια δνειροπόλησι που με παρέσυρε.

Και βλέποντάς με να άργώ ν' άπαντησω ξανάπε:

—Ο Καμπανάκης δέν είσαι; Δέν είν' έτσι;

—Ναί, ναί! Βέβαια! Έγώ είμαι! κατάφερα ν' άρθρώσω, παρατηρώντας άκόμα τά γύρω μου, άν και δέν τάβλεπα για πρώτη φορά.

Έλα κάθισε... Τι με θέλεις; συνέχισε ο διωλεκτός μας άκαδημαϊκός πίσω απ' το παραφορτωμένο γραφείο του, που είναι γεμάτο βιβλία και γεμάτα έπι το πλείστον χαρτιά.

—Μιá άπάντησι. Μιá άπάντησι για το ρεπορτάζ μου.

—Ποιό ρεπορτάζ;

—Ένα πρωτότυπο ρεπορτάζ που θ' άρχισή να δημοσιεύεται στην «Εφημεριδοούλα μας» απ' το έρχόμενο τεύχος.

—Α! για την «Εφημεριδοούλα μας!» Όρσά! Καί πως πάει αλήθεια το περιοδικό σου;

—Καλά! Πολύ καλά! είπα δίνοντάς του το τελευταίο τεύχος του Δεκέμβρη.

—Θά το διαβάσω Καλό φαίνεται. Όρσαιο. Καί τι άλλο με θέλεις;

—Μά για την άπάντησι.

—Α! ναί! Την άπάντησι. Μά σε τι θέλεις να σ' άπαντήσω.

—Θέλω να μου... να μου διηγηθήτε ένα επεισόδιο της παιδικής σας ηλικίας.

—Α! μ' αυτό δέν είναι άπάντησις. Είναι δύσκολο αυτό που ζητάς. Δέν μπορώ, ούτε θυμάμαι τίποτα κατάλληλο...

ΜΙΑ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ» ΤΟΥ 1880

—Μά κάτι μικρό. —... Άλλως τε τά περισσότερα έπεισόδια της ζωής μου τάχω γρημμένα σε βιβλία και περιοδικά.

—Μά... δέν είναι δυνατόν. Κάποιο μικρό επεισόδιο άγραφο θα ύπάρχη.

—Μπλ, τάχω γράψει όλα. Δέν ύπάρχη άλλο τίποτα.

—Κύριε Ξενοπούλε, μ' όπογοητεύετε. —Τι να σοϋ κάνω;

—Κι' έγώ που είχα βασιστεί σε σάς για την πρώτη άπάντησι. Άχ! Κάντε μου τη χάρη. Για σκεφθήτε κάτι παλιό, άγνωστο.

—Έ! Πάρε τέλος πάντων ένα δημοσιευμένο. Η «Νέα Έστία» έχει δημοσιεύσει τόσα.

—Μά θέλω να είναι πρωτότυπο.

—Άντι! Με κατάφερες. Έλα με θάρρο και κάτι θα σοϋχω έτοιμο.

Σε λίγο έφευγα ευχαριστημένος για την έξασφάλισή μιáς τόσο καλής άπάντησεως για το ρεπορτάζ μου.

Υστερα από δυο μέρες έπαιρνα από τά χέρια του την τόσο ποθητή συνεργασία.

Τόν ευχαρίστησα, κι' άμέσως έτρεξα στο τυπογραφείο να πάω το κείμενο, αυτό που δημοσιεύεται τιδ κάτω.

Γιάννης Καμπανάκης

Κι' έγώ, όταν ήμουν στην ηλικία σας, έβγαλα μιá «Εφημεριδοούλα». Ήταν το όργανο κάποιου μαθητικού συλλόγου, που τον έλέγαμε «Κραταιά ένωτική Έταιρεία 'Αγάπης», κι' ή εφημεριδοούλα είχε τδνομά του «Αγάπη». Ούτε τυπωμένη όμως, ούτε καν μηχανογραφημένη: την έγραφα με το χέρι μου, κι' ήμουν ο διευθυντής κι' άρχισυντάχτης. Δυο-τρεις μόνο συμμαθητές μου —«εταίροι» της «Αγάπης»— μου έδιναν λίγη συνεργασία: όλη ή άλλη ύλη, σε κάθε φύλλο ήταν δική μου.

Τό έβδομαδιαίο αυτό χειρόγραφο που είχε μορφή εφημερίδας ή περιοδικού —μά χωρίς, έννοείται, εικόνες και κοσμήματα— κυκλοφορούσε στην τάξη μας, και σ' όλο σχεδόν το γυμνάσιο, ως που, από χέρι σε χέρι, γινόταν κουρέλι. Γιατί αντίγραφα δέν είχα καιρό, ούτε πολύγραφο, να κάνω. (Η γραφομηχανή ήταν άκόμη άγνωστη στη Ζάκυνθο τό 1880). Γυμνασιάρχης μας τότε ήταν ο Γεώργιος Τσαγγής, πατέρας του σημερινού έξόχου άρχιτέκτονα.

Μιá μέρα, στο διάλειμμα, έπιασε ένα φύλλο της «Αγάπης», που τό κρατούσε ένα παιδί, και γύρω του,

μαζί του, τό διάβαζαν άλλα πολλά. Φυσικά, τό «κατέσχε», κι' άμα είδε στην έπικεφαλίδα τδνομά μου —άλλο δέν άναγράφοταν— με φώναξε στο Γυμνασιάρχειο.

Παραξενεύτηκα πολύ που τόν είδα τόσο θυμάρω. Τί κακό είχα κάνει; Άλλά σε λίγο θά τό μάθαινα κι' ή έκπληξή μου θάταν όκόμα πιό μεγάλη...

—Τ' είν' αυτά; μ' άρχισε ο Τσαγγής.

—Ποιά; κύριε Γυμνασιάρχα...

—Αυτό τό χειρόγραφο, κύριε, που, καθώς μαθαίνο, άναστατώνει καθ' έβδομάδα όλο τό Γυμνάσιο!

—Δέν άναστατώνει κανένα. Τό διαβάζουν άπλώς τά παιδιά και... ώφελούνται.

Και δέν είναι όργανο κάποιας έταιρείας;

—Μάλιστα, της «Αγάπης».

—Και ποιός ο σκοπός αυτής της έταιρείας;

Δέν ήξερα ακριβώς οϋτ' έγώ ο ίδιος κι' άποκρίθηκα άόριστα:

—Έρός.

Ο Τσαγγής θύμωσε περισσότερο και μου άστράψε ένα μπάτσο φωνάζοντας:

—Αυτά άπαγορεύονται! Παραβαίνει τδνόμο, τόν κανονισμό του Γυμνασίου! Όρίστε τί λέει. Άκουσε!

Και ξεκρεμώντας από τόν τοίχο ένα έντυπο κολλημένο σε χαρτόνι, που ήταν ο «Κανονισμός των Γυμνασίου του Κράτους», μου έδιάβασε:

«Άρθρον τάδε. Άπαγορεύεται ή περαιτέρω συνεντισις των μαθητών προς σχηματισμόν φατρίας έφ' οιοδήποτε σκοπώ».

—Τι λές τώρα, κύριε;

—Έμεινα άναυδος. Νομοταγής πάντα μου, δέν μου άρεσε να κάνω κάτι παράνομο, άπαγορευμένο, κι' άναγνώρισσ άμέσως πως ο Γυμνασιάρχης είχε δίκιο, γιατί κι' ή έταιρεία μας φατρία με άλλο όνομα ήταν, κι' όργανο της φατρίας αυτής ή εφημεριδοούλα που έβγαζα. Δέν έμεινα όμως κι' άναπολόγητος.

—Μά, κύριε Γυμνασιάρχα, είπα μόλις μόρεσα να μιλήσω και που τό ήξερα έγώ αυτό; Μας έδώσατε ποτέ να διαβάσουμε τόν «Κανονισμό των Γυμνασίων»;

Ο Τσαγγής τό παραδέχθηκε αυτό σαν «έλαφρυντικό». Και δέν μ' έτιμώρησε περισσότερο. Μόνο την έκδοση της «Αγάπης» με πρόσταξε να διακόψω, και να διαλύσω την «κραταιά ένωτική έταιρεία». Και μπήκε στην τάξη μετά τό διάλειμμα και μας έδιάβασε ο ίδιος τόν Κανονισμό «προς γνωση και συμμόρφωσιν».

Τι διαφορετικά τά σχολικά ήθη και έθιμα εκείνου του καιρού από τά κατοπινά!

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

- Ο κύριος Λιγνός (45 έτων)
- Εύλαμπία, γυναίκα του (20 έτ.)
- Κέλη, κόρη τους (15 έτων)
- Μάριος, γιός τους (17 έτων)
- Γαλλίδα δασκάλα (γεροντοκ.)
- Ο κύριος Πατατίδης (ώριμοι)
- Η κυρία Πατατίδου »
- Η κυρία Φούρναρη »
- Ο κύριος Παξιμαδάς »
- Η κυρία Μαγκουφάνα »
- Ο κύριος Σαρδελώφ »
- Η κυρία Σαρδελώφ »
- Ο κύριος Κεφαλοτύρης »
- Υπηρέτης (20 έτων)
- Υπέρτρια (25 έτων)
- Σπουργίτης (20 έτων)
- Ρήνα-Σταμάτα-Αγγέλα (12, 11, 10 έτ.)
- Μήτηρος (άλητες) (10 έτων)
- Δημήτρης » (11 έτων)
- Πιρπιής » (8 έτων)
- Βαγγέλης » (12 έτων)
- Κώστας » (10 έτων)

Η Σκηνή στο σπίτι του κ. Λιγνού Τραπεζαρία μοντέρνα, πλούσια στολισμένη. Το μεγαλύτερο μέρος της σκηνής καταλαμβάνει η τραπεζαρία, και το μικρότερο μέρος είναι δωμάτιο βιβλιοθήκης που συγκοινωνεί με την τραπεζαρία. Σ' αυτό υπάρχει ντιβάνι. Με το άνοιγμα της σκηνής φαίνονται ο Λιγνός με τη γυναίκα του και τα παιδιά του, καθισμένοι αντικριστά στο τραπέζι και πίνοντας τσάι.

Παρακάθεται η γαλλίδα. Η υπέρτρια περιποιείται.

ΠΡΑΞΙΣ Ι.

Σκηνή Α'.

Λιγνός.—(Στά παιδιά). Πώς σας φάνηκε λοιπόν παιδιά το έργο; Ήταν ωραίο; Εύχαριστηθήκατε;

Κέλη.—(Κανονποιημένη) Α! μπαμπά! Έκτακτο! Υπέροχο! Εκεί μάλιστα που ο πατέρας διηγείται, πώς έδιωξε το αλητόπαιδο... που έγιναν δπως έλεγε, σωστήπληγή του Φαραώ.

Μάριος.—(Διακόπτει) Κέλη, δεν σε φαντατόμουνα τόσο κακιά. (Μόνος του) Άκους εκεί, πληγή του Φαραώ... (δυνατά προς την Κέλη). Μόνο αυτό το μέρος σου άφηκε εντύπωση;

Κέλη.—(Είρωνικά προς το Μάριο) Έξηγήσου κύριε κριτικέ. (Ο Μάριος θυμωμένος κυττάζει την Κέλη άγρια).

Γαλλίδα.—Mario! Μάριος.—Άγριοκυττάζει τη Γαλλίδα). Στους άλλους). Όχι, δεν σας λέγω τίποτα, αφού είστε έτοιμοι να με ειρωνευθήτε. (Σκύβει το κεφάλι του).

Κα Λιγνού.— Μπα, μπα! Σάν πολύ το σοβαρό μάς κάνει ο Μάριος!

Λιγνός.— (Βλέπει την κυρία του επιληκτικά. Στο Μάριο). Έλα, λέγε μας, Μάριε. (ο Μάριος σιωπά).

Κέλη.— (Είρωνικά). Χά,

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Κωμωδία σε τρεις πράξεις υπό ΝΙΝΑΣ ΠΑΪΣΗ

Χά, χά, να σου τ'ό πω εγώ μπαμπά. Στο Μάριο άρεσε εκείνο που είπε το αλητόπαιδο, γιατί πολύ χειροκροτούσε. Να τόν έβλεπες πώς χειροκροτούσε...

Μάριος.— Σε παρακαλώ Κέλη να σωπάσης. (Η Κέλη γελά δυνατά τερνά). Θά πάψης λοιπόν; (σηκώνει το χέρι του).

Γαλλίδα.— Mario voyons (του δείχνει την πόρτα).

Μάριος.— (Σηκώνεται θυμωμένος). Καλλίτερα να φύγω. (Φεύγει).

Κα Λιγνού.— (Στην υπέρτρια). Πήγαινε Μαρία, δεν σε θέλουμε πιά.

Μαρία.—Πολύ καλά Κυρία.

Γαλλίδα.—(Πάνει την Κέλη άπ' το χέρι). Viens Kely.

Κέλη.—(Κατσουφισμένη). Oh ma demoiselle lessey moi...

Γαλλίδα.—(Τήν σηκώνει). Allez allez.

Κα Λιγνού.—Άφηστε την, Ματμαζέλ, ακόμη λιγάκι...

Γαλλίδα.—Trés bien. (Υποκλίνεται και φεύγει).

Λιγνός.—(Στην Κέλη). Πές μας λοιπόν εσύ, τί είδες στο παιδικό θέατρο.

Κα Λιγνού.—Είχε πολύ κόσμο; Θά είχε λουσο ε;

Κέλη.—Νάβλεπες κόσμο, Μαμά! δλο άριστοκρατία!

Λιγνός.—(Διακόπτων) Μα Εύ,

Μιά σκηνή άπ' το γνωστό μίκυ του Ντίσνεϋ «Η στρουθοκάμηλος του Ντόναλντ»

λαμπία... Άφηνε την Κέλη να μάς πη... (Στην Κέλη). Κέλη μου, δεν σ' έρωτώ γι' αυτά. Θέλω να μου πής για τ'ό έργο. Διηγήσου μου την υπόθεσι.

Κα Λιγνού.— Ήταν στο θεωρείο ή Κα Προέδρου;

Λιγνός.—(Στην Εύλαμπία) Μα αυτό βρήκες να ρωτήσης; (Στη Κέλη) Λοιπόν;

Κέλη.—Στάσου μπαμπά να θυμηθώ... Α, ναι θυμήθηκα. Κάποιος πλούσιος, μένει οικογενειακώς σ' ένα μέγαρο (δείχνει το σπίτι της). Νά, σάν τ'ό δικό μας. Είναι παραμονή πρωτοχρονιάς. Στο σαλόνι τους άποτελιώνουν τ'ό σιόλισμα του δέντρου με παιχνίδια.

Εύλαμπία.—Θάτανθεαματικό,ε; Κέλη—Ού!...πολύ!... Ο πλούσιος διηγείται στη γυναίκα του, πώς μπαίνοντας στο σπίτι του, βρήκε στή καλή είσοδο καθισμένο ένα αλητόπαιδο, λασπωμένο, και είχε λερώσει τ'ό σκαλοπάτια.

Εύλαμπία.—Άλήθεια, όμως τ'ό συχαμένα, να σου λερώνουν τίς πόρτες

Κέλη.—Καλά λέει ή μαμά...Κι' έγώ τ'ό συχαίνομαι...

Λιγνός.—(Θυμωμένος) Ούφ!(Στην Κέλη) ε, λοιπόν;

Κέλη.—Ο πλούσιος λοιπόν τ'ό έδιωξε με τ'ό κακό, γιατί έκανε τ'ό κοιμισμένο και δεν ήθελε να φύγη. Έκει που έδιηγείτο ο πλούσιος, έξαφνα μπαίνει στή σκηνή ένας υπέρτης τρομαγμένος και λέγει «τρέξτε κυρία, να ίδήτε, ο μπέμπης μας... τόν φέρανε».

Εύλαμπία.—Άχι! Παναγία μου! Τί έπαθε τ'ό παιδί;

Λιγνός.—(Θυμωμένος) Ούφ!

Κέλη.—Εδώ λοιπόν γίνεται μιά δραματική σκηνή. Και ο υπέρτης, με τ'ό πολλά κατόρθωσε να τούς πη ότι ο μπέμπης...έξφυγε, βγήκε άπό τ'ό σπίτι... έφτασε στίς γραμμές...

Εύλαμπία.—Θεέ μου άνατριχιάζω!...

Κέλη.—Τή στιγμή που θά περνούσε τ'ό τράμ και θά γινότανε κομμάτια άν έξαφνα ένα αλητόπαιδοδέν πρόφταν να τ' άρπάξη.

Εύλαμπία.—(Κάνει τ'ό σταυρότης) Δόξα σοι ο Θεός!

Κέλη.—(Έξακολουθεί). Τότε μπαίνει στή σκηνή ένα αλητόπαιδο κρατώντας στήν άγκαλιά του τ'ό μπέμπη και τόν δίνει στήν μητέρα του.

Λιγνού.—Όραίο ταμπλώ!

Κέλη.—Εδώ τ'ό θέατρο σπάζει στά χειροκροτήματα. Ο πλούσιος πλησιάζει τόν αλήτη του προσφέρει κάμποσα χαρτονομίσματα και τού λέγει. «Μπαρβό παλληκάρι μου! Ο αλήτης τού πιάνει τ'ό χέρι και τού λέει:

—Τέτοιες χρονιάρες μέρες πάμε καλά, άκουσε μιά φωνή κοντά του τ' άγόρι, ο κόσμος δίνει και δεν τσιγκουνεύετα. Ένώ άλλοτες...

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

ΒΑΔΙΖΕ δλομόναχο μέσα στήν άπέραντη έρημιά του δρόμου. Τό χιόνι καθώς έπεφτε άπό ψηλά, σκαρφάλωνε μ' έπιτηδειότητα πάνω στά σπίτια, στά δέντρα και στούς καπνοδόχους κι' έντυνε τή νύχτα στά κάτωσπρα. Πώς βρέθηκε κειδά, δεν ήξερε ούτε τ'ό ίδιο. Καθώς όμως περπατούσε μέσα στό πυκνό σκοτάδι, άθελα συλλογιόταν πώς δεν είχε και πάλι σπίτι, ούτε μάνα, ούτε πατέρα Κανέναν που να τ'ό συμπονέση και να τού δώση ένα κομμάτι ψωμί. Ο Πετράκης δεν ήταν ακόμα δώδεκα χρονώ, μα έτσι καθώς πήγαινε τώρα ζαρωμένο και σκυφτό, δεν έδειχνε παραπάνω άπό πέντε. Ένα μαρμό που βρέθηκε πεταμένο στό δρόμο, μέσα στήν έξαλλη νύχτα τού χειμώνα. Θημήθηκε τή χτεσινή βραδυά και σκέφτηκε πόσο ήταν ευτυχισμένο. Έτσι καθώς πήγαινε, δλομόναχο σάν κι' άπόψ, βρέθηκε ξαφνικά ανάμεσα σέ μιά παραδοχή συντροφιά, σ' ένα μισοκοιμισμένο σπίτι που ήγε να τρουπώσει για να ζεστάνη τ'ε παγωμένα του μέλη, άπό παιδιά, άντρες και γυναίκες. Ήτανε άπλωμένα τ'ό χέρια πάνω άπό ένα ντενεκέ με κατακόκινη φωτιά και τ'ό στριφογυρούσαν δλοι σά ξεροψημένες φρυγατιές. Κανείς δεν τού μίλησε καθώς μπήκε. Τού έκαναν μονάχα θέση να καθιση στό πλάι τους. Ζαλισμένο άκόμα τ' άγόρι άπ' τ' άνοπάντεχο όνειρο τής γλυκειάς θαλπώρης που τ'ό υποδέχτηκε, έγειρε ήσυχα δίπλα σέ μιά γρηούλα κι' άκούμπησε ολάκερο τ'ό κορμί του πάνω της. Έκείνη τού χάρ' έδεψε τ'ό κεφάλι με τ'ά ζεστά της χέρια κι' ο Πετράκης έκλεισε τ'ά μάτια του άπ' τήν άπέραντη όμορφιά τού χαδιού που πέρασε πάνω άπ' τ'ό μέτωπό του. Και σίγουρα θά τόν έπαιρνε ο ύπνος άν κείνη τή στιγμή δεν τ'ό ρωτούσε ή γρηούλα:

Γιάννη Β. Ίωαννίδη

ΤΟ ΖΗΤΙΑΝΟΣΠΙΤΟ

«Του άγαπημένου ξάδερφου — Βασίλη Άγγελίδη μικρό ένθύμιο»

—Πεθαίναμε για μιά μπουκιά, έκανε μιά δεύτερη άπ' άντίκρου του.

Τό παιδί έφαγε χωρίς κουβέντα. Κι' οί άλλοι τριγύρω του είχανε πάψει να συζητάνε, είχανε άφισει τ'ά λόγια κι' άναποδογύριζαν τίς παλάμες τους σά φρυγατιές πάνω άπ' τή φουντωμένη φωτιά που έτριζε κάπου, κάπου κι' έσπανε σάν κρύσταλλο τή σιωπή. Φαίνεται πώς τούτοι οί άνθρωποι είχανε μάθει δλχ τ'ά σοφά

Ο μικρός ζητιάνος με την κιθάρα

Ζητιανεύεις παίζοντας κιθάρα, όμορφο, κακόμοιρο παιδί, και τ'ό στόμα σου δ' λαχτάρα άγωνίζεται κι' αυτό να τραγουδή...

Τής κιθάρας σου και οί κόρδες σά ραγισματιές και συντριγμοί, κι' είναι τ'ό τραγοδι σου κορμάκι που λαχάνιασε και πάει να σωριαστή.

Γέρνει τ'ό κεφάλι σου στόν ύπνο άπ' τήν κούραση και τόν παραδαρμό, μόνο τ'ά χεράκια σου, ύπνοβάτες, με τόν ίδιο τ'άνε κι' έρχονται ρυθμό.

Κοντοστέκονται περνώντας οί διαβάτες, ξεφωνίζουν στά τραπέζια οί συντροφίες έτσι άπρόσεχτα σ' άκούν και σ' έλεούνε... Χαρές γύρω σου και τρέλλες κ' άκεφιές.

Μά κανένα, δεν τόν άγγιξεν ο πόνος τής κιθάρας και τού τραγουδιού, που οί ψυχούλες είναι κι' είναι οί μοίρες τού καμμένου τού όμορφου παιδιού.

Ζητιανεύεις με τήν άχαρη κιθάρα, κάποτε σέ βρίσκει κι' ή αύγή, κι' είσαι σάν τ'ό κρίνο που δ' λαχτάρα, κρέμεται γερμένο προς τή γή.

Λιλή Ίακωβίδου

πράγματα τής γής και δεν κρύβανε άπορίες. Γά λόγια τους μετρημένα, σάν τ'ά κουκιά τού παραμυθιού, πέφτανε για να κλείσουν μιά σκέψη άναγκαία. Ο Πετράκης δεν άπορούσε. Τόσα χρόνια, συνηθισμένο να φυγοδική μέσα στήν έδρα, τή μικρή ζωή του, είχε μάθει να σωπαίνει. Γι' αυτό σάν άποτελειώσε τ'ό φαί του, άπλωσε και κείνο τ'ά χεράκια του πάνω άπ' τ'ό έξαισιο τρ.αντάφυλλο τής φωτιάς που άδημονούσε μέσα στό ρόδινο δειρό της. Οί παλάμες του φεγγίσανε σά δυό πέταλλα λουλουδιών που χλωμιάζουν Κι' ή γρηούλα που κάθονταν

πλάι του, άθελα συλλογίστηκε τ'ά χεράκια τού μικρού. Ήσού κι' έκανε τ'ό σταυρό της. Οί άλλοι τήν κυττάζανε σιωπηλοί και σήκωσαν τ'ό χέρι τους για να κάνουν τ'ό ίδιο...

**

Τ'ά σπουργίτια ξεχούθησαν τ'ό πρωί στούς δρόμους. Μικροί και μεγάλοι τράβηξαν για κείνο και τ'ό σημείο πούχανε χαράξει άπό βραδύς. Ευτυχισμένα κι' άμέριμνα τ'ά πρόσπα τους, έδειχναν πώς θέλαν να ζήσουν. Τίποτα δεν τούς μπόδιζε να καταχτήσουν αυτό που πλανιόταν τριγύρω δλο δύναμη και σφρίγος. Η χαρά έαγρυπνούσε στά στήθη τους. Λεύτερα παιδιά, δεν μετρούσαν τ'ά βήματα τους. Η φύση τούς είχε δώσει τ'ό κλειδί της για να μπουν σ'ό ναό της γυμνοί καθώς ήρθαν. Ο Πετράκης βρέθηκε και κείνος στό δρόμο. Στήν άρχή θέλησε ή γρηούλα να τ'ό κρατήσει.

—Μείτε γιόκα μου, μείνε να έαποστάσης. Είσαι μικρό κι' άνήμπορο...

—Όχι μάνα, δσε και μένα να φέρω τ'ό ψωμί μου. Έτσι δέ θάμαι βάρος...

Είπε «μάννα» και τ'ά μάτια του βουρκώσανε. Πρώτη φορά. Είχε ξεχάσει να κλαίη άπό τότε που ήταν μαρμό. Τ'ά δάκρυα είναι προνόμιο άλλων. Τών δυνατών και τών ευτυχισμένων. Κι' ο Πετράκης ήτανε ευτυχισμένος τώρα που είχε κάπου γύρει τ'ό κεφάλι, κάποιον να τόν χαι' έδήση να τόν παρηγορήση.

—Μά θά ξανάρθης τ'ό βράδυ, ε; Είναι παραμονή πρωτοχρονιάς άπόψε και πρέπει νάμαστε δλοι μαζί.

—Ναι! δλοι μαζί μάνα.

Τάνισε τ'ά φτερά του τ' άγόρι και βρέθηκε έξω. Τ'ό χιόνι περούνιαζε. Όσοτόσο τίποτα δέ λογάριζε πιά, τίποτα δεν τ'ό έκανε να καμπουριάζει σάν χτές. Τέντωσε σά νιόφυτο κυπαρίσσι τ'ό κορμάκι του και τράβηξε για τή γειτονιά που ήζαιρε. Έπρεπε κι' αυτό να

φέρει κάτι στη συντροφιά του απόψε. Νά μην είναι βάρος στους ξένο ανθρώπους πού τόν δεχτήκανε πλάι τους. Σάν παιδί τους.

**

Βάδιζε ολομόναχο μέσα στην έρημιά του δρόμου. Τό χιόνι καθώς έπεφτε από ψηλά, σκαρφάλωνε στά κεραμίδια, γαντζωνότανε πάνω στά δέντρα και στά πεζοδρόμια κι' έντυ νε κάτασπρα τή νύχτα. Τά σπιτία μοιάζανε με μικρούς λόφους πού ύψωνόνταν ζωσμένοι από τήν τρικυμισμένη χιονοθάλασσα. σάμπως ό ούρανός νάθελε με άσπλαχνή βιά, να ξεχύση τά παγωμένα του κύματα πάνω από τά ύψώματα και τίς πλαγιές τής γής. 'Ο Πετράκης βάδιζε χωρίς συναίσθηση. Δέλοντας να πετύχη κάτι καλό; να φέρει όσα περισσότερα μπορούσε στη συντροφιά του, άπομακρύνθηκε άπ' τή ζητιανόσπιτο και παραπλανήθηκε σε γειτονιές πού γνώριζε και πού είχε ζήσει περαστικά. 'Ολη τή μέρα γύριζε στό δρόμο, χαρούμενος κι' εύτυχισμένος. Δέν ένοιωθε καμμιά κούραση, ούτε κρύο πού του πάγανε τά ποδάρια. Γύριζε από πόρτα σε πόρτα. Ητανε παραμονή πρωτοχρονιάς και λίγιοπολύ, κάτι του δινανε οι περαστικοί και τά σπιτία. Δέν έβαλε μπουκιά στό στόμα του. 'Ηθελε να τά πάρη όλα μαζί του εκεί πού πήγαιναν όλοι, οι άλητες και οι πεινασμένοι, για να βρούν άποκούμπι και ζεστασιά. Τό βράδυ έπεσε, καθώς οι χειμωνιάτικες νύχτες πού κατεβαίνουν γρήγορες και παγωμένες, θέλοντας να σκεπασούντά πάντα με τή σκοτεινιά τους. Τότες άρχισε τή χιόνι. Τό άγόνι παραπλανήθηκε λίγο άκόμα, μά όταν θέλησε να τραβήξη για τήν καινούργια φωλιά του, τή σκοτάδι πύκνωσε γύρω του βαρύ και όλθέριο. Κάτιστα ζήτησε να μαντέψη ποιά κατάθυσση έπρεπε να πάρη. Τό χιόνι του μπόδιζε τά μάτια. 'Ομως τή παιδί περπατούσε με τή ξέαισιο εκείνο δράμα πού έζησε χθές βράδυ. 'Ωρες πολλές γύριζε στό δρόμο, είχε βγει έξω στά χωράφια και πήγαινε με τήν έλπίδα να βρη τή χαμένο παράδεισο τού ζητιανόσπιτου. Τού κάκου. 'Εκείνο δέ φαινόταν πουθενά, ίσως νάτανε ένα όνειρο πού ό Πετράκης τζήσε ριγμένο σε μιά γωνιά τού δρόμου, τουρτουρίζοντας άπ' τή κρύο. 'Ενα αίσθημα άπόγνωσης τού κυριέψανε και δέ μπορούσε να βγάλη μιλά. Τά πόδια του κοπήκανε από κούραση και άγωνία. 'Εγυρε κάνω από τή κορμί μιάς έλητας πού έδειχνε πιδό στεγγυή κι' έμεινε συλλογισμένο, έρημο μέσα στην άνυπαρξία τής νύχτας πού όλοένα κατέβαινε παγωμένη τριγύρω του. 'Αθελα τότες συλλογίστηκε κάτι πολύ μακρυνό, ένα σπιτάκι ζεστό και μιά γυναίκα, ίσως ή μάνα του, χιόνιζε, πάλι μιά ζένη, πού τόν κутτουσε με λαχτάρα. Βρισκόταν τώρα στή χωριά του, χιόνιζε, μά αυτός μπαινόβγαινε παίζοντας χαλμώντας τόν κόσμο με τίς φωνές. 'Η γελάδα τους πλάγιαζε ζεστά πάνω στά καλάμια και στάχυρα τού σκε-

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΥ

Πριν 50 χρόνια περίπου στό Παρίσι, ό 'Ερρίκος-Αντώνιος Μπεκρέλ, είχε τήν ιδέα ότι, πέτρες άφισμένες στόν ήλιο, θ' άπορροφούσαν άφισμένες φωτεινές ακτίνες και θ' άναναλλούσαν άλλες πιδό χρήσιμες στή φωτογραφία.

'Εβαλε λοιπόν πάνω σε φωτογραφικές πλάκες, πέτρες πάνω στίς όποιες είχε σημειώσει τήν προέλευσί τους.

Τό πείραμα όμως άπέτυχε. 'Αλλά καθώς έβαζε τίς πέτρες μέσα σ' ένα συστάρι, μιά άπ' αυτές, ή όποια ήδεν είχε καθόλου μείνει στόν ήλιο, έπεσε πάνω σε μιά φωτογραφική πλάκα, χωρίς να τή καταλάβη εκείνος.

Γι' όρκετες μέρες ύστερα, ή βροχή έμπόδιζε να ξαναγίνουν πειράματα στό φώς τού ήλιου.

Καθώς όμως ό Μπεκρέλ, άνοιξε μιά μέρα τή συστάρι, είδε τήν πέτρα πού ήταν πάνω στην φωτογραφική πλάκα.

Μή έχοντας δέ, άλλη καμμιά άπασχόληση, έκανε τήν έμφάνισή τής πλάκας, χωρίς να περιμένη μανέν' άποτέ-

πασμένου σταύλου, οι μεγάλες χαρμαδες του τοίχου του ήσαν φραγμένες με ξερά κλαριά κι' όλη μέρα μασούσε εκείνη άχυρο και χόρτα. 'Ο Πετράκης έκλεισε σφιχτά τά μάτια του κι' έμεινε έντελως άκίνητος. Τότες ή σκηνοθεσία άλλαξε μπροστά του. 'Ητανε πάλι στό ζητιανόσπιτο, άνάμεσα στους ίδιους ανθρώπους, σιμά στή γρηούλα πού τού χαϊδολογούσε τή μέτωπο με τά ζεστά της χέρια.

Κάποιοι ρώτησε άπ' τή συντροφιά:

-Τί ώρα είναι;

-Θά ζυγώνη δώδεκα, είπε κάποιος άπ' άντίκρου του.

-Ναί, σε λίγο ό χρόνος θά γυρίση, τή ρωλόι τού κόσμου θ' άρχισή πάλι να χτυπά για μιά καινούργια ζωή...

Τίποτα δέν άκούστηκε. Μονάχα ή φουντωμένη φωτιά πού έτριζε κάπου, κάπου έσπανε σάν κρύσταλλο τή σιωπή. 'Ο Πετράκης δέν άπορούσε. 'Απλως τά χεράκια του πάνω άπ' τή ξέαισιο τριαντάφυλλο τής φωτιάς πού άδημονούσε μέσα στό ρόδινο όνειρό της. Οι παλάμες του φεγγύρισε σά δυό πέταλα λουλουδιών πού χλωμαιάζουν. Κι' ή γρηούλα πού κάθονταν πλάι του, συλλογίστηκε τά χεράκια τού φτωχού 'Ιησού κι' έκανε τή σταυρό της. Οι άλλοι τήν κυττάζανε σιωπηλοί κι' έκαναν και κείνοι τή ίδιο. Μακριά χτυπούσαν μεσάνυχτα.

Γιάννης Β. 'Ιωαννίδης

λεσμα. Μ' έκπληξη του όμως παρατήρησε ότι ή πλάκα είχε ύποστει τήν επίδραση φώτος. Μ' αυτόν τόν τρόπο άνακάλυψε πώς τή κομμάτι εκείνο τού πετρώματος «πέσμπλετ» είχε μέσα του ένα μυστηριώδες άκτινοβόλο στοιχείο. 'Αμέσως ό Μπεκρέλ πρόμηθεύτηκε μεγαλύτερη ποσότητα «πέσμπλετ» από άρκετό βάθος τής γής όπου καμμιά ακτίνα τού ήλιου δέν φτάνει.

Ξανάκανε δέ, τή πειραμά του με κάθε προφύλαξη άπ' τή φώς τού ήλιου.

'Η άλήθεια επιβεβαιώθηκε μέσα στό εργαστήριο τού Πέτρου Κιουρί, τού σπουδαίου Γάλλου σοφού, στόν όποιον ό Μπεκρέλ έδειξε τ' άποτελέσματα τών πειραμάτων του.

'Η κυρία Μαρία, Κιουρί, φοιτήτρια τής χημείας και μανιώδης φίλη τών επιστημονικών άναζητήσεων, έδειξε άπ' τήν άρχή ίδιο ένδιαφέρον με τόν συζυγό της.

Μιά πέτρα πού άκτινοβολεί! Τι συναρπαστικό φαινόμενο για τόν καθηγητή τών Φυσικών επιστημών.

Χωρίς καμμιά δυσκολία λοιπόν, ό Μπεκρέλ έξασφάλισε τήν συνεργασία τών Κιουρί, για τά πειράματα πού θά γίνοντουσαν.

Προμηθεύτηκαν κι' άλλες ποσότητες «πέσμπλετ» και προσπάθησαν να άπομονώσουν τήν άκτινοβόλο ουσία με διάφορα μακρόχρονα επιστημονικά, χημικά πειράματα.

'Υστερ' από έπίμονη, άδιάκοπη και κουραστική δουλειά επί δυό χρόνια, οι Κιουρί πέτυχαν τή σκοπό τους τήν ήμέρα τών Χριστουγέννων τού 1898.

'Ολόκληροι τόνοι άνθρακος είχαν καταναλωθεί για να μείνει μιά έλάχιστη ποσότητα άλάτων τού ουρανίου, μιά νέα χημική ένωση πολύ περίεργη, από τήν όποια άκτινοβολεί τή φώς.

Οι ιστορικοί λένε ότι μεταξυ τών περιεργών οι όποιοι έτρεξαν άμεσα να δουν τή λευκή φώς εκείνο, τή όποιο έβγαινε από ένα κρύσταλλο, ήταν κι' ένας εγγενής τής 'Ανατολής, ό όποιος καταλήφθηκε από πανικό, πού όφειλονταν στή δεισιδαιμονία του, κι' έβριζε χάμω τή ποτήρι μέσα στό όποιο ήταν τή κρύσταλλα.

Τότε για να μη χαθούν τά πολύτιμα άλατα, τά έπιπλα και τά χυλιά, πάνω στά όποια έπεσαν, τάχασαν άμεσα και με τήν ύπομονή πού χαρακτηρίζει τούς πραγματικούς επιστήμονες, ξανάγινε ή εργασία τής άπομονώσεως των άλάτων.

Τέλος, χάρις σε μιά προσθετή διύλιση, ή όποια ήταν άναγκαία λόγω τού άτυχήματος, πέτυχαν μιά χημική σύνθεση πολύ πιδό συμπυκνωμένη παρά πριν.

'Η κυρία Κιουρί τήν όνόμασε Ράδιο.

'Υστερ' από λίγες βδομάδες, ό Μπεκρέλ, πηγαίνοντας στό Λονδίνο, έβαλε τή μπουκαλάκι με τή ράδιο μέσα στήν τσέπη του. Παρ' όλο δέ πού τή ράδιο

('Η συνέχεια στή σελίδα 27)

ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΟΥ ΠΑΝΘΗΡΑ

1ο 'Ο Ρούπεστ Φρόστ, ό ιδιαίτερος γραμματεός τού Τζών Φίνσμπωρου, τού μεγάλου λαδεμπόρου, μπήκε στό γραφείο τού κυρίου του. Παρ' όλο ότι ήταν άκόμη νωρίς ό Φίνσμπωρου ήταν εκεί, δουλεύοντας. 'Αφού χαρέθηκε τόν κύριο τού ό Φρόστ άρχισε να διαβάζη τή ταχυδρομείο Μετά από λίγα λεπτά, είπε:

-Στή σημερινή άλληλογραφία δέν ύπάρχει τίποτε τή ένδιαφέρον. Μόνον ένα μικρό πακέτακι ήλθε πού γράφει. «'Απολύτως προσωπικό και έμπιστευτικό» κι' έτσι δέν τή άνοιξε κ. Φίνσμπωρου. Καί βάζοντας τή δέμα στό γραφείο τού κυρίου του, βγήκε.

'Ο Τζών Φίνσμπωρου τή κύτταξε με περιέργεια, άρχισε να τή ξετυλίγη και φάνηκε ένα κουτάκι. Μόλις άνοιξε κι' αυτό τούφυγε μιά κραυγή έκπληξεως ένω ταυτοχρόνως σηκωνόταν όρθιος. 'Από τή κουτί είχε πέσει ένα πόδι πάνθηρος καμωμένο από μέταλλο και σμάλτο.

-Τό πόδι τού πάνθηρος! ψιθύρισε ό Φίνσμπωρου κυττάζοντάς τή χωρίς να τ' άγγίξη.

'Υστερα από λίγα λεπτά, σά συνεφεμένος άπ' τήν έκπληξη, άρχισε να ξεφυλλίζει βιαστικά τόν τηλεφωνικό κατάλογο. βρισκοντας μετά από λίγο τή δνομα πού γύρευε:

«Κόλγουϊν Νταιϊν-Ιδιωτικός ντέτεκτιβ-Τώρρετς-Βόρειο Λονδίνο».

Μά μόλις σχημάτισε τόν αριθμό άφησε μιά φωνή πόνου και βλέποντας πώς οι δυνάμεις του τόν έγκαιτέλειπαν, σύρθηκε ώσπου έφθασε στό γραφείο του όπου βρισκόταν τή πόδι τού Πάνθηρος, σύμβολο θανάτου, και πού φαινόταν πώς έκτελούσε ήδη τή μοιραία καταδική του.

-Κύριε Φίνσμπωρου! Τι συμβαίνει; Σας άκουσα να φωνάζετε και... 'Η πόρτα τού γραφείου άνοιχθηκε άφώνοντας να περάσει ό Φρόστ, ό όποιος ρίχνοντας μιά ματιά τριγύρω του αντίληφθηκε κοντά στό τηλέφωνο κάτι σύρματα καμμένα από ένωση. 'Αφού τή τακτοποίησε, έτρεξε μετά να βοηθήση τόν κύριο τού βάζοντάς τον να καθήση σε μιά πολυθρόνα. 'Ο Φίνσμπωρου άνέπνευε δύσκολα και στά μάτια του φαινόταν ή έξάντλησις των δυνάμεών του.

'Ο Φρόστ έτρεξε γρήγορα κι' έφερε ένα ποτήρι μπράντι πού έδωσε στόν κύριο τού.

Τό δυνατό ποτό συνέφερε τόν Φίνσμπωρου πού λίγο άργότερα έλεγε: -Τώρα αισθάνομαι καλύτερα, εύχαριστώ. Μά... μά τί συνέβηκε;

φωνήστε τώρα στόν Κόλγουϊν Νταιϊν, τόν ντέτεκτιβ. Παρακαλέστε τον να έλθη όσο τή δυνατόν γρηγορώτερα. Δέν έβλαω ν' άγγίξω με τίποτα άπ' ότι είναι έδω μέσα γιατί είμαι ύπό τήν άπειλήν τού θανάτου. Φρόστ κάνετε γρήγορα, σας παρακαλώ.

**

'Ο Κόλγουϊν Νταιϊν, άκολουθούμενος άπ' τόν βοηθό τού Σλικ Τσέστερ, μπήκε στό γραφείο τού Τζών Φίνσμπωρου. 'Ο πλούσιος εργοστάσιάρχης διηγήθηκε τα γεγονότα στόν ντέτεκτιβ πού τόν άκουσε με σιωπηλώσπου τελείωσε. Κατόπιν ό Κόλγουϊν Νταιϊν έξήτησε προσεκτικά με δυνατό φακό τή πόδι τού Πάνθηρος, μά δέν βρήκε κανένα δακτυλικό άποτύπωμα.

-Τί σημαίνει ακριβώς στή ή άποστολή ένός ποδιού πάνθηρος; ρώτησε κατόπιν.

-Είναι τή «σήμα κατατεθέν» μιάς συμμορίας κακοποιών μεξικανών. 'Εδω και κάμποσα χρόνια βρισκόμουν στό Μεξικό, όπου κατείχα ένα εργοστάσιο. Γίνηκε μιά επανάστασις και σ' όλα τά περίχωρα βρισκόντουσαν πολυάριθμοι λησται. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ένας πολύ επικίνδυνος πού τόν φώναζαν «Πάνθηρα» ό όποιος έστειλε ένα πόδι πάνθηρος στό προσεχές τού θύμα.

-'Ωστε νομίζετε ότι σεις θά έισθε τώρα τή θύμα του; ρώτησε ό Νταιϊν με πολύ ένδιαφέρον. 'Ο Τζών Φίνσμπωρου συγκάτενευσε και μετά έξακολούθησε:

-Μιά μέρα οι κακοποιοί περικύκλωσαν τή εργοστάσιό μου και άπειλησαν πώς θά τή καταστρέψουν άν δέν τούς πλήρωνα ένα τεράστιο ποσό. 'Εγώ άρνήθηκα και ώπλισα τούς εργάτες μου για τή στιγμή πού θάρχόντουσαν.

Αυτή ήρθε και πολλοί λησται σκοτώθηκαν και πιδόσταν αιχμάλωτοι. 'Ο «Πάνθηρ» ό άρχηγός τους, άρρίστηκε να με έδδικηθη, μά δέν άκουσα να μιλάνε για αυτόν ως τή σήμερα.

-Τότε φαίνεται πώς ό «Πάνθηρ» σάς άκολούθησε όσος άκολούθησε με έδω, τώρα

ας δούμε τά ηλεκτρικά σύρματα. 'Ο ντέτεκτιβ τή παρατήρησε προσεκτικά και φώναξε: -Πιστέψτε με, κύριε Φίνσμπωρου, πώς αυτό χρησίμευσε για να σας τρομάξη κι' όχι για να σας σκοτώση.

Πλησίασε κατόπιν σ' ένα παράθυρο, πού τή εξέτασε με κατάπληξη για τή παρητήρησε πώς είχε βιασθή.

Δέν άκουσε κανέναν θόρυβο τή νύχτα; ρώτησε.

-'Ούτ' έγώ, ούτε ό κύριος Φίνσμπωρου άκούσαμε τίποτε, άπάντησε ό Φρόστ. 'Αν θέδετε να ρωτήσω και τούς ύπνρητες.

Θά σας ήμουν ευγνώμων άν τή κάνατε, άπάντησε ό Νταιϊν παρατηρώντας τώρα με περισσότερη προσοχή τή άνοιχτό παράθυρο. Δέν παραξενεύθηκε μη βρίσκοντας σ' αυτή τή κανένα δακτυλικό άποτύπωμα. Κατόπιν διενθύνθηκε στό μέρος όπου ό Τζών Φίνσμπωρου βρισκόταν, καθισμένος σε μιά πολυθρόνα. Κι' άρχισε να τού ύποβάλλη διάφορες έρωτήσεις δταν εφαιρικά άκούστηκε μιά έκπυροκρότησις.

Τά τζάμια τού παραθύρου έσπασαν σε χίλια κομμάτια από ένα βαρύ πράγμα πού έπεσε στό χαλί.

'Ο ντέτεκτιβ έτρεξε στό παράθυρο, πού έβγαζε στόν κήπο και για μιά στιγμή είχε τήν έντύπωσις πώς ένας άνθρωπος έτρεχε άνάμεσα άπ' τά δέντρα μά λόγω τής άπόστάσεως δέν πατόρθωσε να διακρίνη τά χαρακτηριστικά του. 'Ενα δευτερόλεπτο κατόπιν έξαφανιζόταν.

-Τρέξε ξοπίσω του, Σλικ, φώναξε ό Νταιϊν.

Χωρίς να χάση καιρό ό Σλικ είχε χυθή στόν κήπο και έτρεχε πρὸς τή μέρος όπου είχε έξαφανισθή ό άνθρωπος.

Λίγες στιγμές άργότερα βρεθήκανε μαζί ό ντέτεκτιβ κι' ό βοηθός του, άφοδ πρώτα έψαξαν όλο τόν κήπο χωρίς όμως να πιάσουν τόν μυστηριώδη άνθρωπο.

-'Ας πάμε καλύτερα στό σπίτι, Σλικ. Χάσαμε τή ίχνη του, παρατήρησε ό Νταιϊν.

'Ο ντέτεκτιβ κι' ό βοηθός του διέσχισαν τήν περιβόλι και μπήκαν στό γραφείο. 'Ο Φρόστ είχε πια γυρίση κι' είπε:

-Κανέναν άπ' τούς ύπνρητες δέν άκουσε τίποτα τή νύχτα πού να τού τράβηξε τή προσοχή.

'Ο Νταιϊν κύτταξε τή αντικείμενο πού είχε περάσει από τή παράθυρο. 'Ηταν μιά...

('Η συνέχεια και τή τέλος στό έρχόμενο)

Μιά κραυγή φοβικής βγήκε άπ' τή στόμα τού βλέποντας να πέφτη άπ' τή κουτάκι ένα πόδι Πάνθηρος φτιαγμένο από...

1ο Καλά μου παιδιά, αδικα θα ψάξετε και στον πιο καλό γεωγραφικό χάρτη να βρείτε κατά ποιά πέφτει ή θαυματόπολη. Ένα μονάχα μπορώ να σας πω, πως τούτη τη θαυμαστή χώρα την κατοικούσαν ένα πλήθος παιδιά και λιγοστά ζώα. Τό σπιτάκια της παράξενα χτισμένα μ' αναγεγυρτές στέγες και κόκκινα φλογάτα κεραμίδια, που πυρώνουν στον ήλιο και φαντάζον από μακριά ένα δάσος λές φανταστικές παπαρούνες, που ξεχάστηκαν στον άδυσώπητο ήλιο. Σ' ένα τέτοιο σπίτι κάθονταν ο Σλίπυ Ντούσμαν, ο Ντρίμ ο σκύλος κι' η κουκουβάγια ή Νάιτ-Λάιτ με τα κωτερά μάτια. Όπου μιά μέρα εκεί που πέρανε το πρωινό τους, νάσου μιά μεγάλη μάορη γάτα, χόπι! και καβάλλησε το χαμηλό πρεβάκι του παράθουρου. Τά γκριζοπράσινα μάτια της παίξανε μιά στιγμή ανήσυχα κι' έρευνητικά πάνω στα πράγματα.

— Πώς σε λένε; ρώτησε με περιέργεια ο Σλίπυ.

— Νάιτ-Μέιρ με φωνάζουν. Ήρθα

Μιά μέρα εκεί που πέρανε το πρωινό τους νάσου μιά μεγάλη μούση γάτα...

νά πάρω από σας την όνειρόσκονη. — Α! όχι! αυτό όχι! φώναξε όργισμένος ο Σλίπυ, Είσι πολύ κακιά να θέλεις να δώσεις άσχημα όνειρα στα παιδιά. Δέ θα πάρης ποτέ από μένα την όνειρόσκονη.

Είπε, κι' η Νάιτ-Μέιρ έξαφανίστηκε γρήγορα όπως ήρθε. Ο Ντρίμ ο σκύλος έτρεξε προς την πόρτα γαυγίζοντας άγρια.

— Αφσέ με καλύτερο, γαύγισε με συγκρατημένη όργη στον Ντούσμαν που κάθονταν στην πόρτα. Θα την κυνηγήσω—θα τρέχω μιά βδομάδα πίσωθέ της.

— Όχι, τον έκοψε ο Σλίπυ, μείνε δώ· σε χρειάζομαι. Μην ξεχνάς πως δέν μπορεί κανείς να δώσει κακά όνειρα στα παιδάκια, αν δέν πασπα-

Έλεύθερη απόδοση:
Χρήστου Ν. Κουλούρη

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΑΡΕΑ

λίσει μ' όνειρόσκονη τά κλειστά τους βλέφαρα. Και την σκόνη την έχω έγώ

Σάν ήρθε η ώρα που ο Σλίπυ κι' ο Ντρίμ ο σκύλος θάφευγαν για την Παιδούπολη, ο Ντούσμαν φώναζε την κουκουβάγια και της άφησε παραγγελιά να μην άνοιξη σε κανένα την πόρτα σαν θα μείνη μοναχη. Την όνειρόσκονη και τά μάτια σου! της είπε. Έτοι της είπε. Έ! τότε δά νάσαστε από μιά μεριά να βλέπατε τη Νάιτ-Λάιτ, ύφος! Μεγάλη δουλειά της δώσαν, μιά κι' αυτοί έννοια τους, άς είναι καλά η Νάιτ-Λάιτ. Φύγανε ήσυχοι, πιά δια άκούγονταν τά βήματά τους. Βάλθηκε να κυττά η έξω, τους έρημους δρομάκους να ξεμακραίνουν ως εκεί που φτάνει τό μάτι, τον ήλιο να παιγνιδιζή στα φύλλα άνάμεσα, τ' άγεράκι άνάλαφρο να σιγομουρμουρίζη στις κόγχες τη μυστική τους συμφωνία. Όπότε όπι! και κατέβαινε από ψηλά ένα μικρό λαμπερό μπαλλόνι. Κόκκινο, κίτρινο, ώμορφο, χρύσιζε στις πρώινες ανταύγειες του ήλιου. Σπρωγμένο από τον άνεμο ήρθε μιά στιγμή να χτυπήση στο τζάμι κι' ύστερα κύλησε ως ένα δρομάκο του κήπου. Α! τρελλαινόταν για τά παιγνίδια ή Νάιτ-Λάιτ, είναι βέβαιο! και τό κόκκινο χρώμα της άρεσε τόσο πολύ! Άνοιξε τό τζάμι με προσοχή και φτερούγισε έξω σήκωσε με λαχτάρα τό μικρό μπαλλόνι—ώ μιά στιγμή ήταν μονάχα αυτό και πάλι θα γύριζε γρήγορα-γρήγορα φρουρός στη μεγάλη άποστολή της! Και ξαφνικά σήκωσε τό μικρό σοφό της κεφαλάκι. Κράκ! τό παραθύρι έκλεινε με κρότο. Πρόφταζε μόνο να δη την κακιά μούρη γάτα να πηδάη στο δωμάτιο...

Θέ μου! και τώρα τί θα γίνη; κλαψούρισε με άπόγνωση. Κόλλησε στο τζάμι, προσάθησε να δη τί γίνεται μέσα. Γίποια. Αχ! τό παράθυρο, τό παράθυρο την έμπόδιζε να δη τό ντουλάπι. Και μέσ' τό ντουλάπι βρισκόταν η όνειρόσκονη... Μά τώρα πιά, νά! η πόρτα άνοιξε ώραία-ώραία και φάνηκε η Νάιτ-Μέιρ ή γάτα κρατώντας τό κουτί με τό σκόνη. Άρχισε να τρέχη με σκιρτήματα, χό! χό! άκούγονταν θριαμβευτικό τό γέλιο της, ώπου έοβυσε κι' αυτό τό πέρα μακριά, στη στροφή

του δρόμου που πάει για την Παιδούπολη...

— Αχ! και τί θα κάνω ή κακομοίρα! έκλαιγε και μιζόκλαιγε η Νάιτ-Λάιτ. Κούκου βάου. Ένα άστέρι, τόσο δά μικρό, έλαμπε στο γαλάζιο άπειρο. Έσκυψε από πάνω της με συμπόνια.

— Μπορώ να σε βοηθήσω σε τίποτα, καλή μου Νάιτ-Λάιτ; ρώτησε.

Αχ! ναι, ναι! φώναξε η κουκουβάγια. Τρέξε να βρης τον Σλίπυ-Ντούσμαν. Ειστόρησέ του κατά πως έγινε τό κακό. Πές του να προφτάση. Τρέξε.

Τό άστέρι πήρε τό δρόμο προς τό νοτιά, χύθηκε χρυσή βροχή πάνω από την Παιδούπολη. Έμεινε μονάχη—κι' ήσυχασε· έστεκε κυττά ζοντας τό μπαλλόνι· ήταν πραγματικά ώραίο... Πρέπει να τό κρύψω σκέφτηκε, κλείνοντας την πόρτα. Μά που; Α! τό βρήκα. Μέσ' τό ρολόι· Φτερούγισε γρήγορα προς; τά κεϊ, άνοιξε τό πίσω πορτάκι με τό μικρό της ράμφος, πάει τώκρυψε, τί ώ-ραϊχ!

— Τίκ τόκ, τίκ-τόκ, φώναξε άγανα.

Ο Ντρίμ, ο σκύλος, κυνήγησε τη γάτα Νάιτ-Μέιρ και της πήρε την όνειρόσκονη

χτισμένο τό ρολόι, και στριφογύρισε με μανία τους ώροδείχτες του πάνω στην πλάκα.

— Αχ! θέ μου! φώναξε η Νάιτ-Λάιτ. Τό ρολόι δέν τό δέχεται.

Κύτταξε ένα γύρω τό δωμάτιο μ' άμηχανία. Η ματιά της σταμάτησε στο κλουβί του καναριού.

— Εκεί θα τό κρύψω, σκέφτηκε. Έκει στο κουτί με τά σπειριά του καναριού. Πέταξε με τό μπαλόνι στο ράμφος. Όμως νά! τό καναρίνι χύμηξε θυμωμένο στα σύρματα του κλουβιού. Τά πούπουλά του φλυτούρισαν ένα γύρω σά λευκό σύννεφο κάποιου όνειρου.

(Στό έρχόμενο η συνέχεια)

Λίγα λόγια για τό... ΚΑΡΝΕ

Στη σελίδα αυτή που είχε την ευγενή καλωσύνη ν' αφήση στη διάθεσή μου ο διευθυντής της αγαπητής «Εφημεριδούλας μας», πράγμα για τό όποιο τον εύχαριστώ πολύ, θα σας προσφέρω κάθε φορά διάφορα διηγήματα, θρύλους, κ.τ.λ. σχετικά με τό κυνήγι. Από τους άρχαιοτάτους προγόνους μας καμιά δυστυχώς βιβλιογραφία σχετική με τό κυνήγι δέν διασώθηκε μέχρι σήμερα. Από μελέτες όμως νεωτέρων συγγραφέων όπως του Ξενοφώντα ο οποίος όνομάστηκε πατέρας του κυνηγιού, του Άριανού ή Ξενοφώντα του νεωτέρου, όπως τον λένε, ο οποίος προσάθησε να συμπληρώση τό έργο του Ξενοφώντα και τέλος του Όππιανού, του συγγραφέα του κυνηγητικού έπικού ποιήματος, άπ' τό όποιο δμως τό 5ο μέρος χάθηκε, μαθαίνουμε ότι κατά την κυνηγητική αντίληψη των προϊστορικών κατοίκων της χερσονήσου μας τό κυνήγι τό είχαν συνδέσει πολύ με τά θεία.

Σήμερα όμως με τη λέξι «κυνήγι» έννοουμε κάθε είδος καταδιώξεως που έχει για σκοπό τη σύλληψη ή φόνο ζώων τά όποια ζουν στον άέρα και στη γη.

Διαβάζοντας σε κάθε τεύχος ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ γι' άρκετό καιρό, θα παρελάσουν μπρός τά μάτια σας οι άγνώστες και γλυκύτερες νοσταλγίες διαφόρων κυνηγών και θα δήτε και σεϊς με τά μάτια της φαντασίας σας βαθύσκια δάση, ώραία βουνά, παράξενους λόφους, πανύψηλους βράχους, καταπράσινες πεδιάδες, λίμνες άκρογιαλιές κι' ένα σωρό άλλα πράγματα. Θα δήτε διάφορα ζώα ήμερα και άγρια, ώφέλιμα και βλαβερά.

Θ' άκούσετε τον γλυκύτατο πρωϊνό ύμνο του κορυδαλού, τό δυνατό και μεταλλικό έγερτήριο της πετροπέδικας, τη μουσική του κότσουφα, τό κελάι δημα της καρδερίνας και τ' άσύγκριτο, μελωδικό τραγούδι τ' άηδονιού.

Όλ' αυτά στολισμένα με γουστόζικες κυνηγετικές παροιμίες, διαλεγμένα ποιηματάκια, σχετικά με τό κυνήγι, γνωστών παληών και νέων ποιητών μας, κυνηγητικές, εύθυμες Ιστορίες και τό κυνηγετικό μας μυθιστορηματάκι, σαν αυτό που θ' άρχισή όπι' τό έρχόμενο τεύχος.

Πιστεύω ότι τό ΚΑΡΝΕ μου, μέσα στο όποιο περιουλεξα κάθε τί τό καλύτερο, θα σας εύχαριστήση άρκετά κάνοντάς σας συγχρόνως ν' άγαπήσετε την άπλη και φυσική ζωή του υπαίθρου με τον καθαρό άέρα, τον άπλετο ζωογόνο ήλιο και τις χίλιες δυό μεθυστικές μυρωδιές.

A. B. Καφούρος

Μακεδονικός θρύλος
Γ. ΒΙΖΗΝΟΥ

Η Δεκοχτούρα

Πώς τό λένε τό πουλάκι που στα δέντρα πεταχτό κελαδεϊ κάθε λιγάκι δεκοχτώ-δεκοχτώ.

Δεκοχτούρα τό καλουνε Ίσα-Ίσα δι' αυτό γιατί ψάλει να τ' άκούμε δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Κι' όποιος εις έμέ προβάλλει τό αυτί του ζυπνητό θε νά μάθη γιατί ψάλει δεκοχτώ, δεκοχτώ.

= 'Ο θρύλος της... ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑΣ =

Νά κι' ένα πουλι που κατορθώνουμε νά τό γνωρίσαμε μόνο άπ' τό μονότονο άλλα συμπαθητικό κελάδημά του: «δεκοχτώ δεκοχτώ» που μοιάζει τόσο με την λέξι ή τον αριθμό «δεκαοχτώ».

Γι' αυτό και την όνόμασαν δεκοχτούρα. Δυστυχώς τουλάχιστον για σήμερα λόγω έλλείψεως χώρου δέν ειν' εύκολο να σας πω για την άτομική του ζωή, πράγμα που θα κάμω όμως άργότερα.

Θά σας διηγηθώ όμως τον τόσο ένδιαφέροντα θρύλο της φαντασίας του έλληνικού πνεύματος.

Ο θρύλος αυτός έχει ως πηγή και τόπο διαδόσεως τη Μακεδονία. Λέει δέ, περίπου τά έξης: Κάποτε στα παλιά χρόνια ζούσε ένα πεντάμορφο και προκομένο κορίτσι στα βόρεια μέρη της Ελλάδας. Ζούσε όμως με τη μητριά του, ή όποία ήταν πολύ κακιά και ζηλιάρα κι' όλο άφορμές εύρισκε για να μαλώση και να δείρη τό φτωχό καλό κορίτσι.

Κάποτε όπως που την είχε στείλει να φουρνίση ψωμιά, έβαλε τις φωνές όταν γύρισε λέγοντάς της ότι τά ψωμιά ήταν δεκαεννιά κι' όχι δεκαοχτώ που έφερε.

Άφου λοιπόν την έβρισε και την έδειρε άλύπητα, χάνοντας την ύπομονή της, άκούγοντας να έπιμένη τό κορίτσι λέγοντας ότι τά ψωμιά ήταν «δεκοχτώ δεκοχτώ», πήρε ένα μαχαίρι και της έκοψε τον λαιμό, μέσ' τά νεύρα της.

Ο Θεός όμως ξέροντας τό δίκαιο και την καλωσύνη του κοριτσιού την μεταμόρφωσε άμέσως σ' ένα μικρό πουλάκι λίγο μικρότερο από τό τριγόνι που άμέσως πέταξε σ' ένα κλαδι κι' άρχισε να ψάλη συνεχώς τό δίκαιο του «δεκοχτώ δεκοχτώ».

Τον παραπάνω θρύλο έπεικόνισε με τό παραπλεύρωσ ώραίο ποίημα του ο γνωστός ποιητής Γ. Βιζηνός.

Άπ' τό έρχόμενο τεύχος στο ΚΑΡΝΕ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ θ' άρχισή τό πρώτο κυνηγητικό μας μυθιστόρημα με τον τίτλο: Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΛΑΓΟΥ. Γραμμένο σαν εύθυμογράφημα, θα σας ένθουσιάση.

Ήταν άλλοτ' ή καυμένη κοριτσάκι διολεχτό χρόνοι τώρα περασμένοι δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Κι' είχε μητριά, παιδιά μου μιά γρηά σά σκελετό. Ζύμω, λέγει, τά ψωμιά μου δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Της ζυμώνει μέσ' τη σκάφη με ζυμαρί εκλεκτό κόφτει τά ψωμιά και γράφει δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Τάπλασε και τά φουρνίζει μέσ' τό φούρνο τό ζεστό. ψήθηκαν, τά ξεφουρνίζει, δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Μά η στρίγγλα ή μητριά της κράζει με θυμό φρικτό πως δέν ήταν τά ψωμιά της δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Εις την Παναγιά σ' όμόνω στέκει στο χαρτί γραφτό τά ψωμιά πως ήταν μόνο δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Δεκαεννιά φωνάζω 'κείνη ή σε σφάζω στο λεπτό τάκλεφες, γι' αυτό 'χουν μείνει δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Μάνα μην τό πάρης κάκια μιά σ' όμόνω στον Χριστό μου παράγγειλες ψωμάκια δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Μά η στρίγγλα που ζητούσε άφορμή τόσον καιρό, κεί που ή φτωχή λαλούσε δεκοχτώ, δεκοχτώ.

... Στο καρύδι της καρφώνει τό μαχαίρι τροχητό. Περασμένοι τώρα χρόνοι δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Μά ο Θεός γυρνά τό χέρι στον κακό της έαυτό και πληγές τις καταφέρει δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Και την κόρη μεταβάλλει σε τριγόνι φερωτό π' ως τά τώρ' άκόμα ψάλει δεκοχτώ, δεκοχτώ.

Γεώργιος Βιζηνός

ΠΙΠΙΝΟΣ, ήταν τ' όνομά του. Στην γειτονιά όμως τοῦχαν προσθέσει και τὸ πρατσούκλι: κουτολέλεκας. Ψηλός — μέχρι δύο μέτρα σχεδόν.

Λιγνός σάν στέκα, με μιὰ μύτη, ὄχι και τόσο μικρή. Χέρια μακρὰ και κρεμασμένα. Μεγάλο κεφάλι, μεγάλα μάτια, μεγάλ' αὐτιά, μεγάλα πόδια κι' ἕνα σωρὸ ἀκόμα, ἀλλα χαρίσματα μέσα στὰ ὁποῖα ἦταν ἡ ἀφηρημάδα κι' ἡ κουταράρα, πού τὰ εἶχε και τὰ δυὸ σέ... ἱκανοποιητικὴ ποσότητα. Καθημερινῶς δέ, ἦταν τὸ θῦμα τῆς παρέας κι' ὁ περιγέλος, σὲ κάθε ζήτημα.

Οἱ περιπέτειές του εἶναι πολλές, ἀμέτρητες. Μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες θὰ σὰς διηγηθῶ, διαλέγοντας πάντα με προσοχὴ τὶς καλλίτερες.

**

Ἦταν δὲν ἦταν ἑπτὰ ἡ ὥρα τὸ πρωῖ, δταν δυνατὰ κτυπήματα στὴ πόρτα τῆς σοφίτας πού καθόταν ὁ Πιπίνος, τὸν ἔκαναν νὰ τιναχθῆ σάν ἤλεκτρισιμένος ἀπὸ τὸ κρεββάτι του.

Ξύνοντας με τὸνα του χέρι τὸ κεφάλι του και τραβώντας τὰ παντελόνια του με τ' ἄλλο, ἐνῶ ἀνοιγε διάπλα τὰ τὸ... χαριτωμένο του στοματάκι σ' ἕνα θεορῶτο χασμουρητὸ ἀφήνοντας νὰ φανῆ μιὰ γλωσσάρα σάν φτυάρι, φόρεσε τὶς στραβοπατημένες του παντόφλες κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, σὲ κατώφλι τῆς ὁποῖας φάνηκε ὁ φίλος του ὁ Κοκόκός, ἕνας ἄλλος, δεύτερος σπουδαῖος τύπος, πού παίζει κι' αὐτὸς πρωτεύοντα ρόλο στοὺς ἄθλους και τὰ παθήματα τοῦ Πιπίνου,

Δὲν ἦταν πολὺς καιρὸς πού γνωριστῆκαν οἱ δυὸ τους. Γίναν ὁμως ἀμέσως ἕνας ἄνθρωπος ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Ἄλλωστε τὰ μεγάλα πνεύματα συναντῶνται. Γιατί βλέπετε κουτὸς ἦταν ὁ ἕνας, κουτότερος ὁ ἄλλος. Ἀφηρημένος ὁ πρῶτος, ξεχασμένος ὁ δεύτερος. Τοῦβλο ὁ Πιπίνος, κούτσουρο ὁ Κοκόκός.

Πιὸ ἰδιαίτερα γνωρίσματα τοῦ Κοκόκου ἦταν τὰ παρακάτω:

Γεννήθηκε στὴν Κωσταντινούπολι ἀπὸ Κωσταντινουπολίτη πατέρα ὄνομαζόμενο Κωσταντῖνο Κωσταντινακάτου και μητέρα Κωσταντινουπολίτισα ὀνομαζομένη Κωσταντῖνα Κωσταντινακάτου, οικογενειακὸ τῆς ὀνομα δὲ Κωσταντινίδου. Ὁ ἴδιος κατά σύμπτωσιν λεγόμενος Κωσταντινακάτος Κωσταντίνος και σαφέστατα Κοκόκός. Καθόταν δέ, στὴν ὁδὸ Ἀγίου Κωσταντίνου, ὅπου βρισκόταν κι' ἡ σοφίτα τοῦ Πιπίνου. Κατ' ἀντίθεσι τοῦ Πιπίνου εἶχε μπὸν' οὐτ' ἕνα μέτρο σχεδόν, χοντρός σάν μπαλόνι μέχρι πενήντα ἐκάδες, ἀκατάστατα αἰώνιος μᾶλλιὰ, ξεκουμπωμένος, σκισμένος, μουντζουρωμένος πάντοτε.

Ἀπρόσεκτος, ξεχασμένος, τσαπατσούλης κι' ἔξυπνος τόσο ὥστε νὰ κρατᾷ ἀντάξια τ' ὄνομα πού τοῦ κόλλησε ἡ παρέα: ἐξυπνάκιος. Ἐχοντας πάντα τὴν ἰδέα ὅτι εἶναι κάτι τὸ πολὺ ἀνώτερο ἀπ' τοὺς ἄλλους σὲ νοημοσύνη, παντογνώστης και πολὺ-ξερός.

13 13 13

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ περιβόητος Κοκόκός με τὶς παραπάνω τῶσες χάρες του, πού ἐκεῖνο τὸ πρωῖ ξύπνησε τόσο ἀπότομα τὸν Πιπῖνο τὸν φίλο του σηκώνοντάς τον ἀπ' τὸ ζεστὸ κρεββάτι του και κάνοντάς τον νὰ χάσῃ τοῖδες ξέρει ποιὸ τρανὸ και ὑπερφυσικὸ ὄνειρο πού θὰ ἔβλεπε ἀσφαλῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

—Μπὰ, πῶς ἔτσι πρωῖνός; τὸν ρώτησε ὁ Πιπίνος, ἐνῶ χασμουριόταν ἀκόμα.

—Ἦρθα νὰ σοὺ ζητήσω μιὰ χάρη εἶπε ὁ Κοκόκός, στρογγυλοκαθίζοντας σὲ μιὰ ἀνάπηρη καρέαλο και σαφέστερα, με τρία πόδια.

—Δηλαδή; ξαναρώτησε ὁ Πιπίνος μπαίνοντας πάλι κάτω ἀπ' τὴν κουβέρτα τοῦ κρεββατιοῦ του.

—Ἄκου νὰ δῆς. Χθὲς τὸ βράδυ εἶδα στ' ὄνειρό μου πῶς ἔβρα ἕνα λαχειὸ γιὰ τὴ λοταρία πού κάνει ἕνας φιλανθρωπικὸς σύλλογος, αὐριο.

—Εἶ και τί μ' αὐτό;

—Μὰ ἐδῶ εἶναι τὸ κυριώτερο, γιατί εἶδα πῶς κέρδισα τὸν πρῶτο λαχνὸ πού φέρνει πενήντα ἐκατομύρια!

—Σπουδαῖο τὸ πράμα, ἐγὼ ἔχω δεῖ στὰ ὄνειρα πολὺ μεγαλύτερα πράγματα. Καὺμένο Κοκόκ, τί κουτὸς πού εἶσαι. Και νὰ φανταστῆ κανεῖς πῶς ἦρθες ἀπ' τὰ δώδεκα μεσάνυχτα νὰ με ξυπνήσῃς, γιὰ νὰ μοὺ πῆς τέτοιες βλακειές, εἶπε εἰρωνικά ὁ Πιπίνος, ἐνῶ ξανασηκωνόταν ἀπ' τὸ κρεββάτι και γατοπλενόταν με λίγο νερὸ σὲ μιὰ λεκάνη.

—Μὰ δὲ μ' ἀφῆσες νὰ τελειώσω καὺμένο.

—Τί;

—Νά! Μόλις τὸ πρωῖ σηκώθηκα, σκεύτηκα ν' ἀγοράσω ἕνα λαχειὸ με τὸν ἀριθμὸ πού εἶδα στ' ὄνειρο. Ἀλλὰ ἐπειδὴ καθὼς ξέρεις εἶμαι ἀπένταρος ἦρθα νὰ ζητήσω σὲ σένα εἰκοσιπέντε χιλιάδες γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πάρω τὸ λαχειὸ.

—Και ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς, ρώτησε περιέργα ὁ Πιπίνος, ἐνῶ τελειώνοντας τὸ πλύσιμο σκουπιζόνταν.

—Τὸ 131.313!

—Μωρέ, ἀριθμὸ πού τὸν πέτυχε.

—Γιατί!

—Τρία δεκατρία στὴ σειρά μπορεί ποτε νὰ φέρουν τύχη και νὰ κερδίσης;

—Δώσε μου σὺ τὸ 'κοσπεντάρι και μὴ σὲ νοιάζει, ἐπέμεινε ὁ Κοκόκός σκουπίζοντας με τὸ μανίκι τσου τὴ μύτη του.

—Νὰ πάρε, εἶπε ὁ Πιπίνος δίνοντάς του ἕνα εἰκοσπενταχίλιario, ἀλλὰ ἐγὼ πιστεύω πῶς θάκανες καλλίτερα νὰ πάρῃς ἕνα μαντήλι νὰ σκουπίσης τὴ μύτη σου και ν' ἀφήσῃς ἤσυχα τὰ λαχειά.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πιπίνος διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα πού ἦταν κρεμασμένη σὲ περίπτερο, πού βρισκόταν στὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ του, χλώμισσε γιὰ μιὰ στιγμή, δταν εἶπεσε τὸ μάτι του στὴν ἀκρὴ τῆς δεύτερης σελίδας πού ἔγραφε:

«Σήμερα 22 Φεβρουαρίου 194... ἔγινε ἡ τετάρτη κλήρωση τοῦ λαχειοῦ τοῦ συλλόγου «Η ΤΕΧΝΗ» ἐνῶπιον τῶν κ. κ. τάδε, δεῖνα, κτλ. Οἱ κερδισάντες ἀριθμοὶ εἶναι οἱ κάτωθι:

1ος ὁ ἀριθμὸς 131.313 πού κερδίζει 50.000.000 δρχ.

2ος ὁ ἀριθμὸς 8.888 πού κερδίζει 40.000.000 δρχ.

3ος ὁ ἀριθμὸς... κτλ.»

Τὸ μυαλὸ του θόλωσε, τὰ πόδια του κόπηκαν, ἔχασε τὸ χρῶμα του κι' ἔμεινε κοκαλωμένος σὲ μιὰ ξεκαρδιστικὴ στάση.

—Ὡστε ὁ φίλος μου ὁ Κοκόκός, σκεπτόταν, εἶναι πλούσιος τώρα πιά; Νὰ λοιπὸν πού εἶχε δίκιο δταν... Ἀλλὰ... τί κάθομαι και σκέπτομαι τὸσὴν ὥρα, μουρμούρισε.

Ἀγόρασε λοιπὸν ἀμέσως τὴν ἐφημερίδα και ἔτρεξε γιὰ τὸ σπῖτι τοῦ Κοκόκου, σκεπτόμενος στὸν δρόμο, πῶς θὰ τὸν καλοπιάσῃ και θὰ τὸν περιποιηθῆ ὥστε δταν ξεργυρώσει τὸ λαχειὸ νὰ τοῦ κἀνῃ ἕναν γερὸ μπουναμά.

Σκεπτόμενος ὅλ' αὐτὰ, ἔφτασε σὲ τὸ σπῖτι τοῦ τυχεροῦ Κοκόκου, τὸν ὁποῖον πῆρε και πῆγαν στὸν κινηματογράφο, ὕστερα σ' ἕνα ρεσιωρὰν ὅπου φάγον σάν Λούκουλοι ἕνα γεῦμα με τὰ ὄλα του και τέλος σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο σὲ τὸ ὁποῖο συμπληρώσαν τ' ἀπόγεμά τους στὴν ἐντέλεια.

Ὅσο γιὰ τὰ ἔξοδα τὰ ἔκανε ὁ Πιπίνος γιὰ νὰ καλοπιάσῃ τὸν Κοκόκο, ξεδεύοντας τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλιοῦ του.

Τὸ βράδυ, γυρίζοντας κατάκοποι σὲ τὸ σπῖτι τοῦ Πιπίνου, ὁ Κοκόκός τοῦ ἔδειξε ἕνα ὠραῖο μαντήλι πού κρεμόταν ἀπ' τὸ τσεπάκι τσου και τοῦ εἶπε:

—Σ' ἀρέσει τὸ μαντηλάκι μου;

—Σὲ συχαίρω γιὰ τὸ γούστο σου εἶναι πολὺ ὠραῖο.

—Τὸ πῆρα με τὰ λεπτά πού μου δώσες χθές!

—Πῶς; Τί; Και τὸ λαχειὸ; ρώτησε ὁ Πιπίνος χλωμιάζοντας.

—Χμ! εὐτυχῶς δὲν τὸ πῆρα. Σκέφτηκα ὅτι ἦταν προτιμότερο ν' ἀκούσω τὴ συμβουλή σου και πῆρα ἕνα μαντήλι.

Ὁ Πιπίνος κτρινίσσε, πρασινίσσε, κοκκίνισσε και τέλος, ἀφοῦ πῆρε ὄλα τὰ χρώματα τῆς Ἰριδος, δείχνοντας στὸν Κοκόκο τὴν ἐφημερίδα του, ἔπεσε κάτω λιπόθυμος.

Σὲ λίγο, ἕνα δεύτερο σῶμα ἔπεφτε χάμα ἀνάισθτο.

Α. Γκέρτσος

Ο ΝΕΓΡΟΣ, κάκοῦργος, ὁ Κολόμπο, ἀφοῦ κάθισε κατάχαμα, τράβηξε ἕνα ποῦρο ἀπ' τὴν τσέπη του, τὸ ἀναψε κι' ἄρχισε νὰ καπνίζῃ νωχελικά. Μὰ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα δταν εἶπε χαμηλόφωνα σὰ νὰ μονολογοῦσε:

—«Ζύπ, αὐριο θὰ κάνωμε μιὰ σπουδαῖα δουλειά, μὰ χρειάζεται ἐτοιμότης και πρὸ πάντων ψυχραιμία.»

Σ' αὐτὲς τὶς λέξεις ἕνας λευκὸς νέος γύρισε με δυσπιστία τὰ μάτια του σ' αὐτὸν πού μιλοῦσε και τὸν κύτταξε με μῖσος.

—«Ἄκουσε», ἐξακολούθησε ὁ Νέγρος χωρὶς νὰ τὸν πολυνοιάξῃ αὐτὴ ἡ ματιὰ τοῦ συντρόφου του. «Σὲ τριάντα χιλιόμετρα ἀπὸ δῶ βρισκεται ἕνα νεκροταφεῖο. Ἐκεῖ μέσα εἶναι θαμμένος ἕνας Βραζιλιανὸς πού εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ πάρῃ μαζύ του ὄλα τὰ κοσμήματά του.»

—«Και πού τὸ ξέρεις ἐσὺ αὐτό;» τὸλμησε νὰ ρωτήσῃ ὁ Ζύπ.

—«Μικρὲ μου, αὐτὰ εἶναι πράγματα πού δὲν σ' ἐνδιαφέρουν. Τὸ μόνο πού σ' ἐνδιαφέρει εἶναι ὅτι στὸν τάφο ὑπάρχει χρυσάφι ἀξίας πολλῶν χιλιάδων.»

—«Αὐτὸ μοὺ εἶναι ἀδιάφορο», ἀπάντησε περιφρονητικά ὁ Ζύπ. «Κάνε αὐτὴ τὴ δουλειά μόνος σου ἀφοῦ τὸ ἐπάγγελμά σου εἶναι νὰ σκοτώνῃς και νὰ ληστεύῃς. Ἐγὼ δὲν παίρνω μέρος.»

Σ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησῃ ὁ νέγρος γύρισε με λύσσα τὰ μάτια του σὲ λευκὸ.

—«Ξέρεις, Ζύπ», πρόφερε μέσα ἀπ' τὰ κουφιασμένα δόντια του «ὅτι δὲν ἀγαπῶ τοὺς ξεροκέφαλους. Θυμήσου καλά ὅτι ἡ ζωὴ σου εἶναι στενὰ συνδεδεμένη με τὴ δική μου και ὅτι ὑπάρχουν σὲ δρόμο μας πολλὰ. Τὴ μέρα πού θ' ἀποφασίσῃς νὰ μοὺ ἀρνηθῃς τὴ συνεργασία σου, πᾶρτο ἀπόφαση, θὰ βρεθῃς ἀντιμέτωπός μου. Ἐὰν δραπετεύσῃς θὰ πάω στὴν ἀστυνομία, θὰ τὰ ὁμολογήσω ὄλα, ἔστω και ἂν πρόκειται νὰ φυλακιστῶ, κι' ἔτσι πολὺ γρήγορα θὰ ξανασυναντηθῶμε, ἀφοῦ οἱ καλύτεροι ντέτεκτιβ θὰ τεθοῦν ἐπὶ τὰ ἴχνη σου. Και τώρα πρόσεξε αὐτὰ πού θὰ σοὺ ἐξηγήσω. Θὰ ξεκινήσωμε τὴν αὐγὴ και θὰ κάνωμε τὰ τριάντα χιλιόμετρα με σταθμοὺς ὄλη τὴ μέρα. Φτάνοντας σὲ νεκροταφεῖο κατά τὰ μεσάνυχτα θὰ πλησιάσωμε φυσικά με τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις σὲ τὸν τάφο πού θὲ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψή μας. Ὁ τόπος εἶναι ἤσυχος και τὸ μνημεῖο ἀπέχει ἀρκετὰ ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ φύλακα ὥστε νὰ μὴ φοβόμαστε ἀπ' αὐτόν. Ἐξ ἄλλου τὴ νύχτα κοιμάται ἤσυχα ἀφοῦ ξέρει καλά ὅτι οἱ ἔνοικοί του

Περιπετειῶδες διήγημα

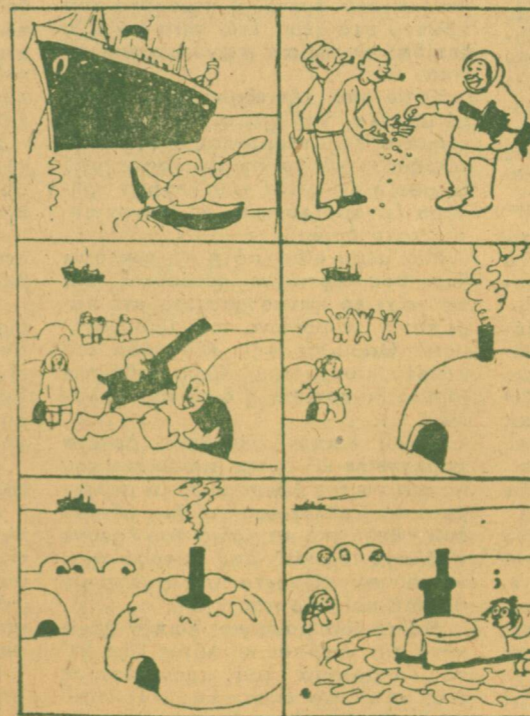
Τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡ

Ἐλεύθερη ἀπόδοσις ΓΙΑΝΝΗ ΚΛΕΩΠΑ

δὲν πρόκειται νὰ δραπετεύσουν... Ἐ, λοιπὸν ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι ἀκόμη ξεροκέφαλος;»
—«Ὀχι», μουρμούρισε ὑποταγμένος ὁ Ζύπ. «Θὰ σὲ ἀκολουθήσω ἐκεῖ πού θὰ πᾶς.»
—«Αἶ Μὰ τὸ διάβολο, νέε μου, σ' ἀγαπῶ δταν σ' ἀκούω νὰ μιλάς ἔτσι.» Καὶ ὁ νέγρος φιλοδώρησε με μιὰ γενναία γροθιά τὴν πλάτη τοῦ νέου σὲ ἔνδειξις ἀπολύτου ἱκανοποιήσεως.

Πόσες φορὲς ὁ φτωχὸς Ζύπ θέλησε νὰ ἐσφύγῃ ἀπ' αὐτόν τὸ μαῦρο ἀλήτη ὁ ὁποῖος τὸν ὀδηγοῦσε σὲ

Ἐπολογισμὸς χωρὶς... θερμότητα

Ἱστορία χωρὶς λόγια.

μιὰ ἄθλια ζωὴ, γεμάτη περιπέτειες και κινδύνους, μὰ φοβόταν τὴν ἀποκόλυψη τῶν ἐγκλημάτων πού διέπραξε κατά διαταγὴν τοῦ μαῦρου. Πολλὲς φορὲς τοῦ ἦρθε ἡ σκέψη νὰ σκοτώσῃ τὸ σύντροφό του, μὰ ὁ νέγρος τὸν ὑποπτεῖτο. Κι' ἔτσι ὁ δυστυχισμένος ὑπόμεινε καρτερικά τὴν δυστυχία του. Ὅλες οἱ θελήσεις τοῦ Κολόμπο ἦταν γι' αὐτόν διαταγές, στίς ὁποῖες ὑπάκουε ἀναγκαστικά και ἀκούσια.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἔφθασαν με χίλιες προφυλάξεις σὲ νεκροταφεῖο τὴν ὥρα πού τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας χτυποῦσε τὸ δωδέκατο χτύπο του. Στὰ χέρια του ὁ ἕνας βαστοῦσε ὄλα τὰ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα γιὰ τὴ διάρρηξη κι' ὁ ἄλλος ἕνα φτυάρι και μιὰ σκαπάνη.

Ἄφοῦ πήδηξαν με τὴν πιὸ μεγάλη εὐκολία τὸν τοῖχο, πλησίασαν τὸ μνημα κι' ἄρχισαν τὸ ὑπομονετικὸ ἔργο τους. Δυὸ λεπτά ἀργότερα ἡ μικρὴ κλειδαριά τῆς πορτοῦλας τοῦ μαυσαλείου βρισκόταν σπασμένη μπροστὰ τους. Ἡ πόρτα μ' ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο ἀφῆσε νὰ περάσουν οἱ ἀπροσδόκητοι ἐπισκέπτες σὲ ἐσωτερικὸ. Μιὰ μαρμαρίνη πλάκα στεκόταν σάν πρῶτος φρουρός σὲ φέρετρο τοῦ βραζιλιανοῦ. Με λίγη προσπάθεια τὴν σήκωσαν και ἄρχισαν νὰ σκάβουν, ἀφοῦ προηγουμένως ἀναψαν τὰ φανάρια τους.

Σὲ τριῶν μέτρων βάθος φάνηκε ἐπιτέλους τὸ ἐπιβλητικὸ φέρετρο.

—«Φτάσαμε σὲ σκοπὸ μας» μούγκρισε ὁ νέγρος εὐχαριστημένος.

Ἄνοιξαν τὸ βαρὺ καπάκι και παρουσιάστηκε μπροστὰ τους ἕνα κρανίο που κάποτε ἀνήκε σὲ ἄνθρωπο και μιὰ σχεδὸν ἀθικτὴ νυκτικιά. Στὸ ἀμυδρὸ φῶς τῆς λάμπας ὁ νέγρος, τοῦ ὁποῖο τὸ μάτι τὰ παρατήρουσε ὄλα, εἶδε ἐδῶ και κεῖ σπαρμένα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα φρόντισε μ' ἐπιμέλεια νὰ τοποθετήσῃ σὲ τσέπη του.

Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ζύπ δὲν μίλησε, μὰ πέρασαν σάν κινηματογραφικὴ ταινία τὰ ὄσα τράβηξε ἀπ' αὐτόν τὸν κτηνῶνθρωπο. Καὶ ξάφνου τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.

—«Κολόμπο, βλέπεις ἐκεῖ μερικά χρυσὰ νομίσματα σὲ βάθος τοῦ φερέτρου;» εἶπε με ὑπόκωφη φωνὴ ὁ λευκός.

Ὁ νέγρος ἔπεσε με ἀπληστία μπρούμυτα σὲ μαρμαρίνο φέρετρο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ εὐκολώτερα τὰ νομίσματα, πού τοῦ ἔδειξε ὁ Ζύπ.

Και πάλι μέσα σὲ ἀμυδρὸ φῶς ἀκούστηκε σὲ παρακλητικὸ τόνο ἡ φωνὴ τοῦ νέου:

—«Θὰ μοὺ δώσῃς και μένα,

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Περίληψις του πρώτου μέρους

1ο Στις 24 Μαΐου 1863, μέρα Κυριακή, ο θεός μου, ο καθηγητής της ορυκτολογίας, Λίντεμπροκ γύρισε στο σπίτι της οδού Κενιγστράσε, ενός από τους παλιούς δρόμους της παλαιάς συνοικίας του Αμβούργου, πολύ νεώτερος απ' το συνηθισμένο, άκεφος, σκεπτικός και στενοχωρημένος. Πράγμα που προξένησε κατάπληξη σ' έμένα, τον άνηψό του Άξελ και στην γρηιά οικονομό του σπιτιού μας, τη Μάρθα. Σε λίγο με κάλεσε στο γραφείο του όπου τον βρήκα βυθισμένο στη μελέτη ενός παμπάλιου, παραδοξοτάτου και άκατανοήτου βιβλίου, από το οποίο ξεφυλλίζοντάς το, έπεσε μία παλιά, κτριγιόμενη περγαμνή, την οποία ύστερ' από πολλά κωμικοτραγικά κυριολεκτικώς έπεισόδια κατάφερα να την διαβάσω έντελώς τυχαία αποκαλύπτοντας ένα τρομερό μυστικό. Δηλαδή ότι πρό έτών κάποιος διάσημος ορυκτολόγος και άλχημιστής ο Άρνε Σακνούσεμ είχε κάνει ένα όλόκληρο ταξίδι κι' έφτασε... στο κέντρο της γης' παρακινούσε δέ, τον άναγνώστη του κρυπτογραφικού να κάνει κι' αυτός το ίδιο, πράγμα που ο θεός μου δέν πολυσκεύθηκε, άλλ' άμέσως, έτοιμάσε τις άποσκευές μας και... σε λίγο ξεκινήσαμε, ένω ή Μάρθα και ή Γκράουμμεν, ή άνηψιά του καθηγητού και ξαδέλφη μου για την οποία είχα ένα ευγενικό αίσημα το οποίο γνώριζε και με την οποία επρόκειτο μετά τον γυρισμό μας να πανδρευθώ, μās άποχαιρετούσαν δακρυσμένες. Φορτώσαμε τις άποσκευές μας, πού είχαν ένα σεβαστόν όγκον, στον σιδηρόδρομο του Κιέλου, στην Άλντόνα, προάστειον του Αμβούργου, και σε λίγο φτάσαμε στα παράλια του Μπέλτ και ύστερα, συνεχίσαμε το έπίγειον ταξίδι μας με πλοίο και άλλα μεταφορικά μέσα,

Κολόμπο, απ' αυτά τα κοσμήματα;»
 «Χά, χά» κάγχασε άπαίσια ο μαύρος. «Θά σου δώσω όσα περισσέψουν από μένα.»
 Σ' αυτά τα λόγια ο Ζύπ δέν βάσταξε. Με μία δύναμη, πού κι' αυτός δέν μπορούσε να πιστέψη πώς είχε, άρπαξε την πλάκα πού θά ζύγιζε διακόσα κιλά το λιγώτερο και σκέπασε το φέρετρο άπαντώντας κοροϊδευτικά στο νέγρο.
 «Πολύ καλά φύλαξε τα λοιπόν όλα άφοδύ τα θέλεις Κολόμπο.»
 Ο μαύρος θά πέθαινε σε λίγο από τόν πιό μαρτυρικό θάνατο από άσφυξία και' ο Ζύπ, έβρισκε την έλευθερία.
 Έκλεισε το μασωλείο με τον τρόπο πού το είχαν άνοιξει προηγούμενος. προχώρησε ώς τόν τοίχο και άφοδύ τόν πήδηξε χανόταν σε λίγο στο σκοτάδι για μία καινούργια ζωή...

Γιάννης Ν. Κλεώπας

όπου φτάσαμε, άφοδύ περάσαμε και κατεβήκαμε στο μεταξύ σε διάφορες πόλεις πολλών χωρών και νησιά. στην Ίσλανδία όπου βρισκόταν το σβυσμένο ύφαισκειο Σνέφφελς, απ' τόν κρατήρα του όποιου θά κατεβήκαμε για να κάνουμε το ύπόγειον ταξίδι μας και να φτάσουμε στο κέντρον

ΟΙ ΔΥΟ ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Τήν παλιά έποχή, τότε πού ήταν συνηθείο να φορούν περρούκες, κάποιος κουρέας ο όποιος κινδύνευε να κλεισθή το κατάστημά του, έλλειψαι πελατείας, για να προλάβη την καταστροφή, είχε την έξηξ έξυπνη ιδέα: Έβαλε πάνω από την πόρτα του κουρφέιου μία εικόνα πού παρίστανε έναν άνθρωπο πού πνιγόταν, ένω ένας κολυμβητής πού πήγε να τόν σώση πιάνοντάς τον από τα μαλλιά του έμενε ή περρούκα του πρώτου στο χέρι ένω αυτός χωρίς έλπίδα σωτηρίας πνιγόταν τελειωτικά.

Κάτω από την εικόνα δε έγραφε με μεγάλα γράμματα. «Τά μειονεκτήματα της περρούκας. Μ' αυτό το έξυπνο κόλπο της ρεκλάμας πού έπιασε ή πελατεία του κουρέα γρηγορα ξαναμαζεύτηκε σε ικανοποιητώτατο άριθμό.

Μιά μέρα είδε αυτή τη ρεκλάμα ένας πού έφτιαχνε περρούκες και πού είχε το κατάστημά του στο παραπάνω τετραγώνον του ίδιου δρόμου. Θαύμασε την έξυπνάδα του κουρέα, συγχρόνως όμως φοβήθηκε μήπως λιγοστέψη ή δική του πελατεία.

Άφοδύ λοιπόν σκέφθηκε αρκετά παρήγγειλε κι' αυτός μία εικόνα πού παρίστανε τόν Άβεσσαλώμ με μπλεγμένα τα μαλλιά του σ' ένα δέντρο ένω κάτω από τα πόδια του έφευγε τ' άλογο του και από μακρυά φαινόντουσαν νάρχονται στρατιώτες με σπαθιά και δόρατα.

Μόλις έτοιμάστηκε λοιπόν ή εικόνα την κρέμασε κι' αυτός έξω απ' το κατάστημά του προσθέτοντας από κάτω την έπιγραφή: «Τί ευτυχής πού θά ήταν άν φορούσε περρούκα!»

Εύθυμος Τυρολέζος

της γης. Στην Ίσλανδία το διάστημα πού μένουμε, είμαστε φιλοξενούμενοι του Φρίντριξον καθηγητού των πολιτικών έπιστημών στη σχολή του Ρεύκζαβίκ. Πριν άρχίσουμε δέ, το ύπόγειο ταξίδι μας, έπισκέφθηκα την πόλι πρᾶγμα, το όποιο είχα κάνει και στις χώρες πού προηγουμένως είχαμε περάσει. Όσο για τόν θείο μου, αυτός ανάνεωνε συνεχώς και συμπλήρωνε τις πολυπληθείς άποσκευές και τις πληροφορίες πού μās ήταν άπαραίτητες.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

1

1ο Γυρίζοντας από τόν τελευταίο περίπατο πού έκανα στα περίχωρα της πόλεως βρήκα τού φαγητό έτοιμο.

Αυτό με άπληστία καταβρόχθισε ο καθηγητής Λίντεμπροκ, του όποιου το στομάχι, ή άναγκαστική δίαιτα πού έκανε στο πλοίο, τού είχε κάνει οσωτό βράσθρο. Τό φαγητό, Δανικό μάλλον παρά Ίσλανδικό, δέν παρουσίαζε τίποτα τό αξιοσημείωτο, Άλλά ο φιλοξενών μας, Ίσλανδός μάλλον παρά Δανός, μου θύμιζε τόν ήρωα της άρχαίας φιλοξενίας. Μου φαινόταν δέ ότι κυριαρχούσαμε στο σπίτι περισσότερο έμεις παρά αυτός.

Οι διάφορες όμιλίες γινόντουσαν σε Ίσλανδική γλώσσα, στην οποία ο μόν θεός μου έβαζε και τη Γερμανική, ο δέ κ. Φρίντριξον τη Λατινική, για να μπορώ να τούς καταλαβαίνω.

Περισσότερο μίλησαν για έπιστημονικά ζητήματα, όπως πάει στοδύ έπιστήμονες, άλλ' ο καθηγητής Όττο Λίντεμπροκ φάνηκε πολύ προσεκτικός και τά μάτια του σε κάθε του φράση μου συνιστούσαν άπόλυτη σιωπή για τόν σκοπό του ταξιδιού μας.

Στην άρχή ο κ. Φρίντριξον ρώτησε τόν θείο μου για τ' άποτελέσματα των έρευνών πού έκανε στη βιβλιοθήκη.

«Η βιβλιοθήκη σας! είπε ο τελευταίος, δέν έχει παρά πολύ λίγα βιβλία.»

Πώς; άπάντησε ο κ. Φρίντριξον, διαθέτομε όκτώ χιλιάδες τόμους, από τούς όποιους οι περισσότεροι είναι σπάνιοι και πολύτιμοι. Έργα Σκανδιναυικά άρχαία και κάθε άλλο καινούριο, το όποιο ή Κοπενχάγη μās στέλνει κάθε χρόνο.

«Και πού τά έχετε αυτά τα βιβλία; Γιατί έγώ...»

«Ό! κ. Λίντεμπροκ, σε όλόκληρη τη χώρα μας, γιατί υπάρχει ή δρεξη της μελέτης σ' αυτό τό παλιό και παγωμένο μας νησί!

Και ο παραμικρότερος γεωργός και ο κάθε ψαρᾶς ακόμα ξέρουν να γράφουν και να διαβάσουν.

Και έμεις έδω, έχομε την αντίληψη ότι τά βιβλία είναι προωρισμένα για να τά χρησιμοποιούν οι άναγνώστες κι' όχι να μένουν κλεισμένα και να μουχλιάζουν πίσω από

σιδερένια κάγκελλα, μακριά από τά βλέμματα των ένδιαφερομένων.

«Έτσι αυτά τά βιβλία περνούν απ' όλα τά χέρια, φυλλολογούνται, διαβάζονται, ξαναδιαβάζονται, συχνά δέ δέν γυρνούν στη θέση τους παρά ύστερ' από δυό χρόνους άπουσία.»

«Στό μεταξύ, άπάντησε ο θεός μου με βέβαιη άγανάκτηση, οι ξένοι...»

«Τί θέλετε!.. οι ξένοι έχουν ο καθένας τη βιβλιοθήκη του. Άλλωστε πρῶτ' απ' όλα, πρέπει οι χωρικοί μας να μορφώνονται. Σας ξαναλέω δέ, ότι ή φιλομάθεια είναι στο αίμα των Ίσλανδών. Γι' αυτό τό 1816 ουστήσαμε τη Φιλολογική Έταιρεία, ή όποια προοδεύει καλά, διάφοροι ξένοι δέ, έπιστήμονες, τᾶχουν τιμή τους να γίνουν μέλη της. Έκδίδει βιβλία προωρισμένα για την εκπαίδευση των συμπατριωτών της και προοδύει στον τόπο πραγματι-

Ο καθηγητής Όττο Λίντεμπροκ.

κά πολύτιμες ύπηρεσίες. Άν θέλετε να γίνετε άντεπιστέλλον μέλος της, θά μās κάνετε την μεγαλύτερη ευχαρίστηση.

Ο θεός μου, ο όποιος ήδη ήταν μέλος σε εκατοντάδες έπιστημονικών Έταιρειών, δέχθηκε με τόση ευχαρίστηση, ώστε πραγματικά συγκινήθηκε ο κ. Φρίντριξον.

«Τώρα, είπε ο τελευταίος αυτός, άν θέλετε ύποδειξε τά βιβλία πού έλπίζατε να βρήτε στη βιβλιοθήκη μας και ίσως να μου είναι δυνατόν να σας πληροφορήσω γι' αυτά.»

Κύτταζε τόν θείο μου, ο όποιος δίσταζε ν' άπάντηση γιατί αυτό θ' αποκάλυπτε τούς σκοπούς του. Πάντως' άφοδύ σκέφθηκε, αποφάσισε ν' άπάντηση.

«Κύριε Φρίντριξον, είπε, θά ήθελα να μάθω, άν μεταξύ των άρχαίων έργων, υπάρχουν και βιβλία του Άρνε Σακνούσεμ.»

«Τού Άρνε Σακνούσεμ; ρώτησε ο καθηγητής του Ρεύκζαβίκ. Θέλετε να πᾶτε για τόν σοφό του δέκατου

έκτου αιώνα, τόν μεγάλο φυσιολόγον, άλχημιστήν και περιηγητήν συγχρόνως;

«Άκριβδός!

«Μιά απ' τις μεγαλύτερες δόξες της Ίσλανδικής έπιστήμης και φιλολογίας;

«Ναι, ναί! Όπως ακριβώς λέτε!

«Ένδοξου μεταξύ των άλλων;

«Συμφωνώ!

«Τού όποιου ή τόλμη ήταν ίση πρὸς τό πνεύμα;

«Βλέπω ότι τόν γνωρίζετε καλά!

«Ο θεός μου έπλεε στη χαρά, ακούγοντας να μιλοῦν για τόν ήρωά του και έτρωγε κυριολεκτικά τόν κ. Φρίντριξον με τά μάτια του»

«Έ, λοιπόν; ρώτησε, τά έργα αυτά;

«Α! τά έργα αυτά δέν τά έχομε.

«Τί; έδω, στην Ίσλανδία;

«Δέν υπάρχουν οὔτ' έδω, οὔτε πουθενά άλλου.

«Και γιατί;

«Γιατί ο Άρνε Σακνούσεμ καταδιώχθηκε για αίρετικός, Στά 1575 δέ τά έργα του κάρκαν στην Κοπενχάγη από τά χέρια του δημίου του. Πολύ καλά! Θαυμάσια! φώναξε ο θεός μου, σκανδαλίζοντας τόν καθηγητή των φυσικών έπιστημών.

«Έ; έκανε ο τελευταίος αυτός.

«Ναί! όλα έξηγούνται, γίνονται φωτεινά, και καταλαβαίνω τώρα γιατί ο Άρνε Σακνούσεμ, καταδικωμένος και άναγκαζόμενος να κρύβη τις άνακαλύψεις του πνεύματός του, ύποχρεώθηκε να κρύψη στο άκατανόητο κρυπτογράφημα τό μεγάλο μυστικό...»

«Ποιό μυστικό; ρώτησε ζωηρά ο κ. Φρίντριξον.

«Ένα μυστικό τό όποιο... άπάντησε ο θεός μου ψελίζοντας.

«Μήπως έχετε κανένα ιδιαίτερο έγγραφο; ξαναρώτησε ο φιλοξενών μας

«Όχι!... έκανα μία άπλη ύπόθεση.»

«Καλά, άπάντησε ο κ. Φρίντριξον, ο όποιος είχε την καλωσύνη να μην έπιμένη, βλέποντας την ταραχή του θείου μου. Έλπίζω, πρόσθεσε, ότι δέν θ' αφήσετε τό νησί μας χωρίς ν' άντλήσετε κάτι από τά ορυκτολογικά του πλούτη;

«Άσφαλώς! άπάντησε ο θεός μου, άλλ' έρχομαι άργά Άλλοι έπιστήμονες θά πέρσαν ήδη απ' έδω.»

«Μάλιστα, κ. Λίντεμπροκ. Οι έργασίες των Όλαφσεν και Πόβελσεν, οι όποιες έγιναν με τη διαταγή του βασιλέως, οι μελέτες του Τρόιλ, ή έπιστημονική άποστολή των Γκαϊμάρ και Ρομπέρ με την γαλλική κορβέτα ή «Αναζήτησις» (*), τελευταία δέ οι παρατηρήσεις διαφόρων άλλων έπιστημόνων πού ήρθαν με την φρεγάτα «Βασίλισσα Όρτανσία», πρόσθεσαν, με τις διάφορες άνακαλύψεις, πού ήρθαν ως άποτελέσματα των έργασιών τους, αρκετά, ώστε

(*) Η «Αναζήτησις» στάλθηκε στα 1835 απ' τόν Ναύαρχο Ντυαρκρέ, για να βῆ ή ίχνη της χαμένης άποστολής του Μπλουσέβιλ και της «Αιλιλόαξης», για την οποία δέν έμαθε ποτέ κανείς τίποτα.

να γίνη πολύ πιό γνωστή ή Ίσλανδία. Άλλά πιστέψτε με ότι ύπάρχει ακόμα πολλή έργασία.

Φαντάζεσθε; ρώτησε ο θεός μου με ήσυχο ύφος, προσπαθώντας να λιγοστέψη τη φλόγα των ματιών του.

«Βέβαια! Πόσα βουνά, ήφαιστεια, παγώνες για μελέτη, πού είναι πολύ λίγο γνωστά. Ένα παράδειγμα δέ, είναι αυτό τό βουνό, είπε δείχνοντας απ' τό τζάμι του παραθύρου, πού ύψώνεται στον όρίζοντα. Είναι τό Σνέφφελς!

«Α! έκανε ο θεός μου. Τό Σνέφφελς!

«Μάλιστα. Είναι ένα από τά πιό περίεργα ήφαισφεια του τόπου, πού σπάνια έπισκέπτονται τόν κρατήρα.

«Είναι σβυσμένο;

«Ό! ναί! Είναι σβυσμένο πριν πεντακόσια χρόνια και περισσότερο.

«Έ! λοιπόν, άπάντησε ο θεός

Ο άνηψιός του καθηγητού, Άξελ.

μου, ο όποιος έσφιγγε σαν τρελλός τά πόδια του για να μην πηδήσει απ' τη χαρά του. Θέλω ν' άρχίσω τις μελέτες μου από τό Σέφφελς... Φέσσελ... πώς τόπατε;

«Σνέφφελς! άπάντησε ο θαυμάσιος κ. Φρίντριξον.

Αυτό τό μέρος της συνομιλίας είπώθηκε στα Λατινικά. Γι' αυτό είχα καταλάβει τό κάθε τι και μόλις κατάφερα να συγκρατώ τη σοβαρότητά μου, βλέποντας τόν θείο μου να κάνει τέτοιες προσπάθειες για να συγκρατήσει τη χαρά του πού σ' άλήθεια ξεχειλίζε κάνοντας διάφορους μορφασμούς θέλοντας να κρατήσει τό ύφος του ήρεμο.

«Ναι, είπε, τά λόγια σας μ' έκαναν ν' άποφασίσω. Θά προσπαθήσωμε ν' άνέβουμε στο Σνέφφελς, ίσως μάλιστα μελετήσουμε και τόν κρατήρα του!

«Λυπούμαι πολύ, άπάντησε ο κ. Φρίντριξον.

«Γιατί;

(Στό επόμενο ή συνέγεια).

Περιμένοντας τις γιορτές
όπως... άλλοτε...

Μια μυθούλα κατακόκκινη είναι κολλημένη στο τζάμι κάποιας προθήκης. Δυο μικρά έξυπνα ματάκια παίζουν ανήσυχά πάνω της προσπαθώντας να καταφάγουν—αν είναι δυνατόν—δ,τι βλέπουν μονομιάς: Κανόνια, μοτοσυκλέτες, κούκλες, πατινία, «παπόρια», αεροπλάνα, και τόσα άλλα μικροπαιγνιδάκια με προσοχή βαλμένα και στολισμένα. Πέρα, στο βάθος, ένας σεβάσιμος γέρος, ο «Αί Βασίλης, στέκει και καμαρώνει τα πάντα, χαϊδεύοντας τ' άσπρα του γένεια. Τυλιγμένο σ' ένα φτωχικό παλτό, γεμάτο μαλώματα με τα χέρια στις τσέπες, είχε ξεκολλήσει πιά την κατακόκκινη του μυθούλα από τ' όθαμμό τζάμι και κάθισε στο πεζούλι, εκεί κοντά, χωρίς να παύει να κυττά τ' άωραία πράγματα». Ακούμπησε στο τειχάκι και σιγά-σιγά, ένα σύννεφο παίρνει ψηλά το άεροπλάνο, και η μοτοσυκλέττα άρχισε να χτυπά δυνατά τα πνευμόνια της διώχνοντας τον δρόμο κάτω της. Μά, και τα στρατιωτάκια άρχισαν να «προελαύνουν» και τα τάνκς άρχισαν να έπιδεικνύουν άπειλητικά τα κανόνια τους. Σέ λίγο, όλα ήταν σε κίνηση. Μά η κούκλα είχε χαθή πιά! Ένας παράδεισος! Χρυσά βουνά! Παιγνιδία κι' όλο παιγνιδία. Ξάφνου όμως! Ένας φοβερός κρότος τ' άεροπλάνου έπεσαν, τ' άχρυσά βουνά έλυωσαν, τ' άβαπόρια έξατμιστήκαν, τ' άστρατιωτάκια χάθηκαν! και τ' ό μόνο που μείνει ήταν ή βιτρίνα και τ' ό σκληρό κρύο μάρμαρο που χτύπησε τ' ό μικρό όνειροπαρμένο κεφαλάκι. Σηκώθηκε· και, σκουπίζοντας ένα δάκρυ άπομακρύνθηκε βαστώντας τ' ό πονεμένο σγουρό του κεφαλάκι πηγαινόντας ίσως να φάη όπως άλλοτε, τ' ό άρωά του τσουρέκι, και τις γλυκές πάστες! Μά! άλλοιμονο! θυμήθηκε πώς δεν υπάρχουν πια! Έπρεπε να δουλέψη! Η καημένη μανούλα του, πέθανε, καθώς κι' ό καλός του μπαμπάς! Στάθηκε! Μιά άλλη βιτρίνα! Έδώ, τ' ά γλυκά, οι κουραμπιέδες, τ' ά φοινίκια, τ' ά μικρά γλυκά ψωμάκια, ήταν άπλωμένα με μεγαλοπρέπεια, και κάτι πελάτες είχαν βγή έξω και σαδιστικά, έτρωγαν να γλυκά τους... Τ' ό παιδάκι, κύτταζε μια αυτούς και μια την άωραία βιτρίνα... πεινούσε, κρύωνε, ή γλωσσίστα του μάζευε τ' ά λιγοστά σάλια του, μά δεν ζήτησε!... «είναι ντροπή» σκέφτηκε. Μόνο κάθισε, κύτταζε, όσπου... ή ζάχαρη έγινε βουνό, τ' ά σιρόπια θάλασσα, και τ' ά φοι-

ΠΟΛΛΑ πράγματα καμιά φορά δεν τ' ά χωράει ό νοός του ανθρώπου, δεν τ' ά πιστεύει κι' άς είν' άληθινα.

Τ' ό ίδιο συμβαίνει και με μένα τούτη τή στιγμή που κρατώ στα χέρια μου τ' όν πρώτο τόμο τής «Εφημεριδούλας μας» και τ' όν ξεφυλλίζω.

Και όμως, είν' άληθεια, είναι μια μεγάλη κι' ευχάριστη πραγματικότητα. Ναί! Τ' ό πρώτος χρόνος πέρασε, τελείωσε και με τ' όν έρχομό του 1944 άνοιγει ό δεύτερος χρόνος μπροστά μας, τυλιγμένος σ' ένα σύννεφο, σ' ένα πυκνή όμίχλη, ώστε δεν μπορεί κανείς να διακρίνη άπ' αυτόν παρά πολύ λίγα πράγματα.

Παρ' όλ' αυτά όμως και πάλι σάν ψέμματα μου φαίνεται θυμάμαι... τότε, πριν ένα χρόνο άκριβώς, τ' όν Γενάρη του 43, τις προτοιμασίες για τ' ό πρώτο τεύχος. Τ' ό μάζεμα τής ύλης, τ' ά σκίτσα, τ' ά κλισέ, τρεχάματα. Όλα συγκεχυμένα σ' ένα μάζα μέσα στο μυαλό μου, που δύσκολα θ' ά μπορούσα να τ' ά τακτοποιήσω.

Και παντού συναντούσα τότε βλέμματα γεμάτα ειρωνία σάν νάλεγαν: «Είσαι με τ' ά καλά σου μικρέ που θέλεις να βγάλεις περιοδικό.» Άλλά έμένα αυτά δ' έ με φόβιζαν ούτε με σταματούσαν, γιατί ή άπόφαση ήτανε πιά παρμένη.

Κι' όσο κι' αν με πίκραιναν λόγια και ματιές, έβαζα τ' ά δυνατά μου

νίκια βαρκούλες που μέσα τους κρατούσαν πιστά τ' ό γλυκύτερο όνειρο: τ' ό φτωχό μικράκι που μασούσε ένα καρβέλι ψωμί... Ένα σκούνημα δυνατό άκούουθησε, και κάτι σκαμπίλια πέσανε στα άωρα μαγουλάκια του φτωχού όρφανού άπ' τ' ά παχειά δάχτυλα ενός μαυραγορίτη που τ' ό φραζε, δήτην, τ' ό δρόμο... Έτσι κλαμμένο, σκεφτότανε τις άωρατες μέρες που πέρασε πριν σκοτώθη ό πατέρας τ' όν πόλεμο και πριν πεθάνει ή γλυκιά μανούλα δινόντας του τ' ό ψωμί της... όπως άλλοτε που περιέμενε τις γιορτές ντυμένος τ' ά καλά του, χειροπιαστά με τ' ός καλούς γονείς του και κολλούσε τήν μυθούλα του στα κρύσταλλα τ' όν βιτρίνων κι' ό,τι αν ήθελε τ' ό είχε! Έτσι και τώρα ντυμένος στα κουρέλια, όρφανός, παγωμένος, πεινασμένος, κολλώντας τή μυθούλα του στα φωτισμένα θαμπά τζάμια, περιέμενε όπονητικά! τί; κι' αυτός δεν ήξερε! τ' ό μόνο που ήξερε ήταν πώς πόνεσε πολύ τρώγοντας τ' ά σκαμπίλια, κι' ότι έπρεπε, άκόμη, να δουλέψη άπό τ' ά τώρα, μ' αυτούς τ' ός «κακούς ανθρώπους» για να ζήση! Κάτι ροδόχρωμα κρουτάλλια δάκρυα, τ' ά πρώτα—κι' ίσως και τελευταία—άνοιξιάτικα φύλλα που πέφτουν από τ' ό πρόωρο φθινόπωρο τής μικρής ζωούλας, κύλισαν σ' άχρωμα μάγουλά του, ενώ τ' ά χείλια του αναδεύονταν σ' ένα λίγες πονεμένες λέξεις...

Ε. Κ. Ραΐσης

ΔΕΥΤΕΡΟ ΧΡΟΝΙΑ

για να τ' ός άποδείξω άκριβώς τ' ά αντίθετο. Κι' έτσι με τή μεγάλη θέληση και τήν ύπομονή άρχισε τ' ό δειρο να παίρνει σάρκα και όστα κι' άπό μια φανταστική γλυκιά όπτασία να γίνεται χειροπιαστή πραγματικότητα.

Τ' ά τόσο άμέτρητα έμπόδια, τ' ά κυριολεκτικά, φτιαγμένα από γρανίτη, που σκέπαζαν τ' όν δρόμο τής «Εφημεριδούλας μας» άρχισαν να πέφτουν, να ύποχωρούν, να χάνονται, να διαλύονται.

Και ή άρχή έγινε με τ' ό παρσιμο τής άδειας τ' ό φθινόπωρο του 42 ύστερ' άπό καθημερινά κι' άδιάκοπα τρεξίματα, κάτω από τ' όν καυστικότατο ήλιο τ' όν μεσημεριών του καλοκαιριού, άπό τ' ό ένα ύπουργείο σ' άλλο, έχοντας ως έξαντλητικό αντίπαλο, έκτός του ήλιου, και τις τόσες κακουχίες του άξέχαστου 42.

Η πρώτη αυτή βάσιμη έπιτυχία άνανέωσε τ' ό θάρρος και τήν δύναμη για τ' όν μεγάλο άγώνα.

Δεν έμενε πιά παρά ή έκτύπωση.

Πόσο εύκολα φαίνονται όμως στα λόγια. Γιατί για να γίνη ή πρώτη έκτύπωση, για να κυκλοφορήσει τ' ό πρώτο τεύχος, πόσα και πόσα έλειπαν. Με τήν πίστη όμως στη νίκη συνέχισα... Και με έλάχιστα χρήματα που μαζεύτηκαν άρχισαν οι πρώτες έτοιμασίες.

Δόθηκαν άμέσως τ' ά σκίτσα στο τσιγογραφείο, ενώ παράλληλα γινόταν τ' ό ρετουσάρισμα στην ύλη. Ύστερ' άπό κάτι άτυχίες που έτυχαν και άργοπόρησαν τήν έκδοση (γιατί ήταν να βγή τ' όν Σεπτέμβρη του 42) έγιναν τ' ά κλισέ κι' άρχισε ή στοιχειοθέτηση. Δεν πέρασαν όμως λίγες μέρες όταν γίνεται μια άπεργία σ' ός όρισμένες τάξεις έργατών, που κράτησε σχεδόν δέκα μέρες, κάνοντας τήν έκδοση ν' άργοπορήσει και πάλι και ν' αναβληθή για τ' όν Φλεβάρη του 43 ενώ ήταν να κυκλοφορήσει τ' ό πρώτο φύλλο στις 5 του Δεκέμβρη. Ύστερα άπ' τήν άπεργία, άφου έπακολούθησε μια μεγάλη κι' άνυπολόγιστη αύξηση συνέχιστη ή στοιχειοθέτηση τ' ό φύλλου.

Και στις άρχές του Φλεβάρη άφου πάρθηκε τ' ό άνάλογο χαρτί, τυπώθηκε και κυκλοφόρησε τ' ό πρώτο τεύχος ποτισμένο με ιδρώτα τ' όσων μόχθων. Τότε... άρχισαν τ' ά τρεξίματα στα διάφορα σχολεία, σπία, περίπτερα και βιβλιοπωλεία για τήν διάδοση τ' ό φύλλου, ό όποια παρ' όλο ότι δεν είχε γίνη καμιά ρεκλάμα ή άλλη προαναγγελία, είχε ίκανοποιητικά άποτελέσματα.

«Η άρχή» λένε «είναι τ' ό ήμηση τ' ό παντός».

Αυτή ή άρχή λοιπόν είχε γίνη βάζοντας ένα στερεότατο «θεμέλιο λίθο» για τή συνέχεια.

Τ' ό αντίκρουσμα που πήρα όμως άπέναντι τ' όν τ' όσων κόπων και ή

Δεν πρέπει άκόμα να ξεχάσω και τ' όν εξάδελφό μου κ. Νίκον Καμπανάκη ό όποιος με τ' όν σπαρταριστό τύπο που δημιούργησε, τ' όν κ. Πελοπίδα, σ' άς έκανε τό-

σες φορές να περάσετε στιγμές άξέχαστες διαβάζοντας τις ξεκαρδικές περιπέτειές του.

Προσέφερε επίσης ό Ίδιος, τ' ά τόσο μορφωτικά, ένδιαφέροντα κι' έγκυκλοπαιδικά «Ελληνικά έθιμα και παραδόσεις» που με βουλιμία άσφαλως, αν ταιριάξη ή έκφραση, θ' ά διαβάσατε στα πρώτα τεύχη τ' όν περιοδικού.

Δεν ύστέρησε επίσης στην έκλεκτικότητα τ' όν συνεργασιών και ό κ. Χρήστος Κουλούρης τ' ό όποιου κανείς δεν θ' ά ξεχάση τ' ά λεπτογραμμένα του ποιήματα, παρά τ' ά λιγοστά χρόνια που έχει, και τις «φιλικές κουβέντες» που δημοσιεύτηκαν τ' ά τελευταία τεύχη γραμμένες άπό τ' όν Ίδιον πάλι, με τόση προσοχή.

Έκτός αυτών είν' επίσης και οι κ. κ. Μίμης Ζωγράφος με τις τόσο πρωτότυπες «Θαλασσινές Ιστορίες» του, Άπόστολος Τεκμιτσώφ και Καί τ' ό Σβορώνου με τ' ά τόσο ζωντανά της διηγήματα και τ' όσοι και τ' όσοι άλλοι τακτικοί τ' όν περιοδικού συνεργάτες.

Έκτός όμως άπ' αυτούς είναι και τ' όσοι άλλοι έκλεκτοί και έγκριτοί, γνωστοί, μεγάλοι λογοτέχνες και ποιητάι που τίμησαν τήν «Εφημεριδούλα μας» με τήν μοναδική τους συνεργασία.

Μερικοί άπ' αυτούς είναι οι κ. κ. Στέφανος Μπουλέτσος, Πέτρος Χάρης, Λευτέρης Ξανθός, Γιάννης Φλιάσιος, Γιάννης Ίωαννίδης, Λουκάς Λιναράς, Ν. Χάγερ Μπουφίδης, Παύλος Κριναίος, Τίλλια Μπαλή, Άστρος Αύγέρης, Σωτήρης Σκίπης, Στέφανος Δάφνης, Λιλή Άκωβίδου, Στρατής Μυριβήλης, Διαμάντης Παπαδήμας, Σοφία Μαυροειδή-Παπαδάκη, Δ. Ταγκόπουλος, Γεωργία Ταρσούλη, κτλ.

Όλους αυτούς ευχαριστώ λοιπόν όλόθερμα, καθώς και όσους άπό τεχνικής άπόψεως με βοήθησαν στην άνύψωση και καλλιτέρευση τ' όν περιοδικού που για να γίνη, έγιναν προηγουμένως πολλές θυσίες. Τ' ός ευχαριστώ πολύ για τ' ό χέρι βοήθειας που άφιλοκερδώς μου προσέφεραν όλοι τους.

Δεν πρέπει επίσης να παραλείψω να ευχαριστήσω κι' εσάς παιδιά. Ναί εσάς! Όλους τ' ός άναγνώστες τής αγαπητής «Εφημεριδούλας μας», που τόσο αγαπήσατε τ' ό περιοδικό που είναι και περισσότερο δικό σας, τ' ό διαδώσατε, τ' ό δώσατε τ' ό φύσημα τής ζωής με τήν κίνησή σας και με βοηθήσατε ύλικά και πρό παντός ψυχικά να τ' ό φτιάξω όπως τ' ό βλέπετε σήμερα.

Όλους λοιπόν σας ευχαριστώ άπ' τήν καρδιά και τή ψυχή μου μέσα και σ' ός ύπόσχομαι πάντα τ' ό καλλίτερο, για ν' άποδείξω πώς ό,τι κάνατε για μένα και για τ' ό περιοδικό μου δεν πήγε χαμένο κι' επίσης σ' ός κείνους που δεν θέλησαν να με βοηθήσουν που

Τ' ό άγαλματάκι

Μικρούλης θυμάμαι ήμωνα, όταν κάποιον βράδυ μου φεραν ένα δώρο. Ένα μαρμάρινο σκαλιστό άγαλματάκι. Τί παριστάνε άκριβώς δεν μπορώ να σ' άς πώ. Πάντως θ' άτανε κάποια κινέζικη θεότης. Έπαιζα μαζί του, τ' ό χάρηκα κι' έπειτα τ' ό βαρέθηκα. Τ' ά χρόνια πέρασαν, μεγάλωσα και τ' άγαλματάκι έμεινε ξεχασμένο σ' ένα συρτάρι τ' όν γραφείου μου. Μια μέρα δεν είχα τί να κάνω. Άνοιγα τ' ό συρτάρι, τ' ό σκαλίζω και βρίσκω τ' άγαλματάκι στο βάθος. Τ' άπιασα με συγκίνηση στα χέρια. Τ' ά ματάκια του λ' άς κι' είχαν ζωντανή τ' ό στοματάκι σ' ά να χαμογελούσε. Άψυχο ήταν, μά π' άς με κυττούσε, σ' ά ζωντανό. Τ' άβαλα στο γραφείο μου, και σ' άν καθώμουνα να μελετήσω πρώτα τήν ματιά του αντίκρουζα που χ' ά κάτι τ' ό φιλικό.

Συχνά τ' όπιανα στα χέρια, τ' ό κυττούσα προσεχτικά, και μου φαινότανε πώς τ' άγαλματάκι μου περιε τήν ψυχή μαζί του και πετούσαμε μαζί σ' ά χώρες άγνωστες.

Συχνά ρωτούσα τ' όν εαυτό μου. «Λ' άς τάχα νάχη ψυχή τ' άγαλματάκι;» Συχνά στην προσεχή ένα μέρος τ' άφιέρωνα σ' αυτό. Τ' ό παρακαλούσα, τ' ό ευχαριστούσα. Γιατί; Ειδωλολάτρες δεν ήμωνα, κι' όμως τ' όυχα πίστη... Μά όπως ό ούρανός χωρίς σύννεφα έτσι και παντοτεινή εύτυχία δεν ύπάρχει. Η εύτυχία μου ίσως φανώ παράξενος, όμως τ' ό λέω, ή εύτυχία μου ήτανε τ' άγαλματάκι, ή παρουσία του.

Ένα βράδυ γύρισα σπία. Όπως συνήθως έρριξα τήν πρώτη μου ματιά σ' άγαλματάκι. Μά, θεέ μου, έλειπε. Ζαλισμένος ρωτώ. Μιά ξαδερφούλα μου τ' όσπασε! Τ' όσπασε, τ' όσπασε τ' άγαλματάκι! Να ήπτε πώς ήτανε ντροπή να κλάψω, κι' όμως. Ένοιωσα τ' ά μάτια μου ύγρά. Ζήτησα τ' ά κομμάτια του, μά με συντριβή έμαθα πώς τ' ά πέταξαν κι' αυτά; Έψαξα να βρω τουλάχιστον κανένα κομμάτι, αλλά δεν βρήκα τίποτε, τίποτε!

Και τώρα μελετώ γράφω, όνειροπολώ.

Μά μου λειψε για πάντα ή θερμή του ματιά...

Άπόστολος Γ. Τεκμιτσώφ

κορόϊδεψαν και που είπαν πώς δ' έ θα κατάφερα τίποτα, ότι δεν είχα δικιο σ' ό,τι άπερίσκεπτα είπαν για μένα.

Γ' αυτό παρακαλώ επίσης τ' ός μεγάλους να προσέξουν περισσότερο τή νεολαία γιατί άποδείχθηκε πώς κι' αυτή έχει δημιουργικότητα περισσότερο κι' άπό πολλούς μεγάλους.

Γιάννης Καμπανάκης

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Περίληψη του πρώτου μέρους

Ο Τόμ-Μιξ ένας νεαρός κάου-μπόυ, σε μία συγκέντρωσι που έγινε μαζί με άλλους ομοίους του, σε μία πεδιάδα ανάμεσα από την πολιτεία του Τεξάς και του Μοντάνα της Αμερικής πρὸς ἀνατολὰς τῶν Βραχοειδῶν Ὀρέων, συναντήθηκε ἐντελῶς τυχαία ὑστερὶ ἀπὸ ἕναν πρωτοφανῆ «χορὸ τοῦ πιστολιού», μ' ἕναν γέρο ὀνομαζόμενον Ροντρίγο ὁ ὁποῖος τοῦ ἀποκάλυψε ὅλο τὸ μυστήριον τῆς περασμένης του ζωῆς. Τοῦ ἀποκάλυψε δὲ ὅτι ἦταν κάτοχος κολοσιαίας περιουσίας ἢ ὁποῖα ὅμως βρισκόταν στὰ χέρια τῶν δολοφόνων τοῦ πατέρα του. Τοῦ ὑποδεικνύει λοιπὸν ποῦ θὰ βρῆ τὰ ἔγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ πῶς θὰ ἐκδικηθῆ τοὺς δολοφόνους τοῦ πατέρα του καὶ καταχραστὰς τῆς δικῆς του περιουσίας. Ξεκινᾷ λοιπὸν γιὰ νὰ πᾶ στὶς περιοχὲς τῶν κημάτων του ὅπου ἔμεναν καὶ οἱ δύο ἐναπομείναντες ἀπὸ τοὺς τρεῖς, δολοφόνους τοῦ πατέρα του ὁ Ρεβέιρο εἶχε πεθάνει λίγο μετὰ τὸν τραγικὸ θάνατον τοῦ Δοπέτ τοῦ πατέρα του.

Ἐνῶ ὅμως προχωροῦσε πρὸς τὰ κτήματα συνάντησε ἕναν ἀγριάνθρωπο, λήσταρχο, ποῦ εἶχε αὐτονομα-

1. ΚΥΤΙΧ ΔΟΥΛΙΑΣ ΖΕΚΛΙΝΗΣ

στεῖ Μαῦρος Τίγρη, καβάλλα κι' αὐτὸς σ' ἕνα ἄλογο μετὰ μιὰ κοπέλλα στὴν ἀγκαλιά του ἢ ὁποῖα φώναζε κι' ἔκλαιγε, καὶ κάλαζε μετὰ ταχύτητα. Ἀφοῦ τὸν κινήθηκε ὅμως ἀρκετὰ τὸν ἔπιασε καὶ ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ πάλη ἐλευθέρωσε τὴν νεαρὴ κόρη. Ὁ Μαῦρος Τίγρης ὅμως κατάφερε νὰ τοῦ τὸ σκάσει πέρνοντάς του τὸ ἀγαπημένο ἄλογο τὸν Φτεροπόδη. Σὲ λίγο ἔφτασαν κατὶ ἄλλοι κάου-μπόυς οἱ ὁποῖοι παρέλαβαν τὴν κοπέλλα νὰ τὴν πᾶνε στὸν πατέρα της. Ὁταν ὅμως ὁ Τόμ-Μιξ ἄκουσε νὰ ἀποκαλοῦν τὴ νέα Σουζάνα Μαρτινὲς φρίκισσε κυριολεκτικὰ καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ κόρη ποῦ ἔσωσε ἀπ' τὸν Μαῦρο Τίγρη καὶ ποῦ ἦδη αἰσθάνονταν γι' αὐτὴν κατὰ τὸ ἀνότερο ἀπὸ φιλία, ἦταν κόρη τοῦ Μαρτινὲς τοῦ ἐνὸς δολοφόνου τοῦ πατέρα του. Περίπλανώμενος μετὰ τὸ ἄλογο ποῦ τοῦ δώ-

σαν ἔπεσε σὲ λίγο στὰ χέρια τῶν συμμοριτῶν τοῦ Μαῦρου Τίγρη οἱ ὁποῖοι τὸν ὀδήγησαν στὸν ἀρχηγό τους ὁ ὁποῖος ἦταν κατάκειτος ἀπὸ ἕνα πέσιμο ποῦ εἶχε κάνει ἀπ' τὸν Φτεροπόδη. Ὁταν ἔγινε καλὰ ἀφοῦ μαστίγωσε τὸν Τόμ σκέφθηκε μετὰ ποῖόν τρόπο θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ καλλίτερα γιὰ τὴ ζημία ποῦ τοῦκανε ἐλευθερώνοντας τὴ Σουζάνα. κι' ἔτσι τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὰ λύτρα ποῦ θὰ ζητοῦσε ἀπ' τὸν πατέρα της. Ἐξαφνὰ ὁ Μπόκο ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς συμμορίας πρότεινε νὰ τὸν δέσουν σ' ἕνα δένδρο καὶ τὸν τινάξουν μετὰ δυναμίτιδα. Αὐτὸ ἀρῆσε στὸν Μαῦρο Τίγρη. Ἀμέσως ἤρραν τὸν Τόμ πηγαίνοντας νὰ ἐκτελέσουν τὸ σατανικὸ του σχέδιον. Πρὶν νὰ φύγουν ὅμως ὁ Τόμ Μιξ πρόλαβε νὰ δῆ τὸν Φτεροπόδη του.

Στὸ μεταξὺ τοῦ μέγαρο τοῦ Μαρτινὲς γινόταν συζητήσι μετὰξὺ τοῦ τελευταίου καὶ τοῦ πατέρα τοῦ μέλλοντος γαμπροῦ του γιὰ τὸν προσεχῆ γάμο, ὅταν τοῦ φερῶν τὴν εἰδηση τῆς ἀπαγωγῆς τῆς κόρης του. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε δὲ, πῶς εἶναι ἀλήθεια ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία. Ὡς ποῦ νὰ φτάσῃ ὅμως ἔμαθε τὴν σωτηρία τῆς κόρης του, τὴν ὁποῖα εἶδε σὲ λίγο μπροστὰ του. Ὁταν ὅμως ζήτησε νὰ συγχαρῆ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σωτήρα της, λυπήθηκε πολὺ μαθαίνοντας πῶς ἔφυγε ἀγνωστος πρὸς τὸ ἄγνωστο.

Γυρίζοντας ὅμως μετὰ τὴν κόρη του στὸ μέγαρο ἔλαβε ἕνα γράμμα ποῦ τοῦ ὑπενηθύνει ὅτι εἶναι δολοφόνος καὶ ὅτι στὶς 4 Ἰουνίου ἡμέρα Κυριακὴ στὶς 12 τὸ μεσημέρι θὰ σκοτωθῆ. Κι' εἶχε ὑπογραφή ἀπὸ κάτω «ὁ Ἐκδικητὴς». Ὁ Μαρτινὲς ἀμέσως ὑποπευθύνθηκε τὸν Μαῦρο Τίγρη.

Οἱ ἀναγνώστες δὲ, τοῦ μυθιστορηματοῦ ἀσφαλῶς θὰ ὑποπευθύνονται τὸν Τόμ-Μιξ. Κι' ὅμως δὲν εἶναι κανένας ἐκ τῶν δύο. Ποῖος εἶναι τότε; Θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα! Ὁ Μαρτινὲς λοιπὸν τρομαγμένος ἀπ' τὴν ἐπιστολὴ εἰδοποιεῖ ἀμέσως τὸν Τζιμ, ὁ ὁποῖος ὅμως τὸν καθησυχάζει μετὰ διάφορα ἐπιχειρήματα. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ συμμορίτες τοῦ Μαῦρου Τίγρη δέσαν τὸν Τόμ-Μιξ γερὰ σ' ἕνα δέντρο κι' ἀφοῦ ἀνάψαν τὸ φυτίλι τῶν δύο φυσιγγίων ποῦ τοῦ δέσαν στὸ στήθος, καλπάζοντας μετὰ ἄλογά τους πῆγαν στὴν κορφὴ ἐνὸς λόφου γιὰ ν' ἀπολαύσουν ἀπὸ μακρὰ τὸ θέαμα τῆς ἐκρήξεως.

Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως ὁ Τόμ δαγκάνοντας τὰ χεῖλια του, ἔφτυσε αἷμα πάνω στὸ φυτίλι καὶ τῶσβυσε. Σιγὰ-σιγὰ δὲ, κατάφερε νὰ λυθῆ καὶ ἀνάβοντας τὰ φυτίλια πάλι τὰ πέταξε πρὸς τὸ μέρος τῶν συμμοριτῶν, ποῦ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ φτάναν πάλι, σκοτώνοντας ἀρκετοὺς ἀπ' αὐτοὺς καὶ τραυματίζοντας ἄλλους τῶσους.

Σὲ λίγο βρῆκε καὶ τὸν Φτεροπόδη του μετὰ τὸν ὁποῖον ἔφτασε στὶς περιοχὲς τοῦ Μαρτινὲς ἀγνωστος πάντα γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ διηγήθηκε στὸν Ροντρίγο ποῦ συνάντησε ὅλη τὴν περιπέτειά του μετὰ τὸν Μαῦρο Τίγρη καὶ πῶς κατάφερε νὰ γλυτώσῃ.

Ρεκόρ πασιγνωσίας —

Μιὰ φορὰ ὁ Μάριος ἀποφάσισε νὰ πᾶ, ἀπὸ τὴ Μασσαλία ποῦ μενε στὸ Παρίσι. Βρῆκε τὸ φίλο του τὸν Ὀλίβ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις, Ὀλίβ, σὲ δέκα μέρες πᾶω στὸ Παρίσι.

—Μπᾶ, τί, λές; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Σ' ἕνα μῆνα, θάμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ. Δὲν μοῦ λές ὅμως ποῦ νάρθω νὰ σὲ συναντήσω;

—Ὁ Μάριος ἔδειξε μεγάλη ἐκπληξή:

—Τί ἐρώτησις εἶν' αὐτὴ Ὀλίβ, Κι' εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ δώσω τάχα τὴ διεύθυνσή μου; Ἀπλοῦστατα, δὲν ἀποφάσισες νὰ με βρῆς, θὰ

διαχύσεις καὶ ζωηρὲς ἐκδηλώσεις φιλικές. Κάποια στιγμὴ ὁ Μάριος, εἶπε:

—Ὁ, ἔχω πέντε μῆνες.

—Πέντε μῆνες; Καὶ γιὰ τί δὲν ζήτησες νὰ με δῆς; πῶς αὐτό;

—Βεβαίωτατα κινήθηκα νὰ σὲ βρῶ. Μόλις κατέβηκα μάλιστα, ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἦταν ἡ πρώτη μου δουλειά. Πλησίασα κάποιον ἐργάτη καὶ τὸν ρώτησα:

—Δὲ μοῦ λές, σὰς παρακαλῶ, ποῦ μένει ὁ κύριος Μάριος; Κι' ἐκεῖνος ἔφερε τί μ' ἀπάντησε;

—Τί; ρώτησε ὁ Μάριος.

—«Μά, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο δὲν τὸν ξέρω καν, κύριε Ὀλίβ!»

Τόμ Πλεφαίρ

1ο ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ ἱστορία τοῦ πατέρα τοῦ Τόμ-Μιξ.

—Καὶ τώρα; ρώτησε ὁ Ροντρίγος δταν τελείωσε ποῖα ἡ διήγησι τοῦ Τόμ-Μιξ.

—«Αὐτὰ... Τώρα ποῦ γλύτωσ' ἀπ' τὴν περιπέτεια αὐτὴ νᾶσαι βέβαιος γέρο μου πῶς δὲ θὰ μοῦ τὴ γλυτώσῃ ὁ Μαρτινὲς».

Ὁ Ροντρίγος κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἐσὺ δὲ μοῦδες ὅμως γέρο μου γιὰ τί ἤρθες ἔτσι σύντομα ἐδῶ;

—Ἦρθα νὰ σὲ βοηθήσω.

—Εἶχες μᾶθει πῶς χτυπήθηκα μετὰ τὸν Τίγρη;

—Ὁχι. Διάβασα ὅμως στὶς ἐφημερίδες πῶς ὁ Τίγρης πῆγε νάπαγγαγῆ τὴν κόρη τοῦ Μαρτινὲς, κι' ὅτι τὴν ἔσωσε κάποιος ἀγνωστος νέος κάου μπόυ.

—Ἐ λοιπὸν;

—Κατάλαβα πῶς θάσου ἐσὺ κι' ἤρθα.

—Νὰ με σώσης;

—«Αὐτὸ βέβαια. Ἐγὼ νὰ σὲ σώσω ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Τίγρη!»

—Τότε;

—Ἦρθα γιὰ τὴν φοβήθηκα μήπως σὲ μπλέξῃ ἡ κόρη τοῦ Μαρτινὲς καὶ ξεχάσῃ τὴν ἀποστολή σου.

—Ἐνοια σου ἀπάντησε ὁ Τόμ. Μπορεῖ νὰ μοῦ ἄρῃσει ἡ Σουζάνα ἀλλὰ... Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους ποῦ ξεχνοῦν τὴν ἐκδίκησή τους μπροστὰ σ' ἕνα κορίτσι.

—Μπράβο Τόμ! φώναξε ὁ γέρος ἐνθουσιασμένος. Ἦμουν βέβαιος πῶς θὰ μοῦ μίλας ἔτσι.

—Ἀστειεύσαι τώρα;

—Ὁραία! Ὁραία Τόμ! Ποτέ σου δὲν πρέπει νὰ ἠουχάσης ἀν δὲν ἐκδικηθῆς τὰ δυὸ αὐτὰ καθάρματα ποῦ σκότωσαν τὸν πατέρα σου καὶ πῆραν τὴν περιουσία ποῦ σοῦ ἀνῆκε! Τίποτα δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποτρέψῃ ἀπ' τὴν ἐκδίκησή σου.

—Γι' αὐτὸ ἔνοια σου, βεβαίωσε ὁ Τόμ. Καὶ σὲ λιγάκι τὸν ξαναρώτησε.

—Δὲ μοῦδες γέρο μου τώρα ποῦ ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, πῶς θὰ μπορέσω νὰ ἐνεργήσω; πῶς θὰ μπορέσω νὰ βάλω σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιον ποῦ μοῦδωσες;

—Ἰσα ἴσα, ἤρθαν τὰ πράγματα τόσο καλὰ ὅσο δὲν τὰ φανταζόμαστε.

—Δηλαδή;

—Λίγο τόχεις; Νὰ γνωριστῆς μετὰ τὴν κόρη τοῦ Μαρτινὲς; Τώρα μπορεῖς νὰ μῆπς μέσα στὸ σπίτι τοῦ Μαρτινὲς μ' ὄλη σου τὴν ἐλευθερία καὶ νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλῃς.

Ὁ Τόμ δὲ μίλησε.

Ἦταν φανερὸ πῶς δίσταζε ἀκόμη. Φοβόταν τὸν ἑαυτοῦ. Ἄν μπαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ Μαρτινὲς, ὅπου βέβαια θὰ βρισκόταν κοντὰ στὴ Σουζάνα, καὶ μεγάλωνε ἡ ἀγάπη του, πῶς νὰ κάνῃ τότε; πῶς νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ ποῦ θὰ ἀγαποῦσε;

Ὁ γέρο Ροντρίγος ποῦ κατάλαβε τὴ δύσκολη θέση τοῦ Τόμ, ἀποφάσισε νὰ τὸν πείσῃ. Καὶ γιὰ νὰ τὸν πείσῃ σκέφτηκε νὰ τοῦ παρουσιάσῃ μετὰ μελανώτερα χρώματα τὸ ποῖόν καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν κακούργων.

Κι' ἀφοῦ κούνησε πρῶτα γύρω του καὶ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τοὺς ἔβλεπε οὔτε τοὺς ἄκουε κανεῖς, ἀνάψῃ τὴν πίπα του καὶ κάθησε κοντύτερα στὸν γέρο.

—Λοιπὸν ἄκου παιδί μου, εἶπε. Ὁταν ἀκούσης τί ἔκανε ὁ Μαρτινὲς κι' ὁ Τζιμ στὸν πατέρα σου, ἔ τότε εἶμαι βέβαιος ὅτι τίποτα δὲ θὰ βρεθῆ ποῦ νὰ σὲ κάνῃ νὰ διστάσης στὴν ἐκδίκησή σου.

—Ἀλήθεια, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ κι' ὁ Τόμ. Ἀκόμα δὲ μοῦ διηγήθηκες πῶς σκότωσαν τὸν πατέρα μου.

—Ἄκου λοιπὸν.

Ὁ Ροντρίγος τράβηξε τὴν πίπα του κι' ἄρχισε...

—Εἶσαι κάου μπόυ; τοῦ εἶπε.

—Βέβαια.

—Ξέρεις ὅμως πῶς βγῆκαν, πῶς παρουσιάστηκαν στὰ μέρη αὐτὰ οἱ κάου μπόυ;

Ὁ Τόμ σοῦφρωσε τὰ χεῖλια του μετὰ ἀπορία.

—Ὁχι, εἶπε.

—Λοιπὸν παιδί μου, ἐξακολούθησε ὁ Ροντρίγος. Τὰ παλιὰ χρόνια, τότες ποῦ οἱ ἄνθρωποι μαζεύονταν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ κάνουν τὴν τύχη τους, πολλοί, δταν δὲν τὰ κατάφεραν νὰ πλουτίσουν μέσα στὶς πόλεις τραβοῦσαν στὰ χρυσορυχεῖα τῆς Ἀλάσκας ἢ ἄλλου μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦν χρυσάφι καὶ νὰ πλουτίσουν. Κι' ἄλλοτε μὲν τὰ

κατάφεραν, καλὰ. Πολλὲς φορές ὅμως δὲν εὑρίσκαν τίποτα ἢ κι' ἀν εὑρίσκαν τὸ χρυσάφι ἦταν τόσο λίγο ὥστε δὲν ἔφτανε γιὰ ὄλους. Καὶ τότε, ἐκεῖνοι ποῦ μεναν, ἀντὶ νὰ γυρῶσιν πίσω, ἔκαναν κατοχὴ στὰ μέρη αὐτὰ, ποῦ ἦσαν ἄλλωστε ἐρημα τότε καὶ γινόντουσαν ἰδιοκτήτες ἀπεράντων ἐκτάσεων.

Στὰ μέρη ὅμως ἐκεῖνα, ζοῦσαν κείνον τὸν καιρὸ ἄπειρα κοπάδια ἀγρίων βοδιῶν καὶ ἀλόγων καὶ προβάτων ἀκόμα, τὰ ὁποῖα φυσικὰ τᾶπαιρναν στὴν κατοχὴ τους. Ἐπειδὴ δὲ γιὰ νὰ κινήσῃ κανεῖς τὰ ἀγρία αὐτὰ ζῶα, καὶ νὰ τὰ δαμάσῃ, ἔπρεπε νάσαι γερὸς καβαλλάρης, ἔγιναν σιγὰ-σιγὰ οἱ κάου μπόυς σπουδαῖοι καβαλλάρηδες, ριψοκίνδυνοι καὶ τολμηροὶ καὶ γιὰ τοῦθ' ἠαυμάζονται σήμερὰ ὡς γενναῖοι κι' ἀτρόμητοι.

—Ὡστε ἔτσι βγῆκαν οἱ κάου μπόυ; ρώτησε ὁ Τόμ.

—Βέβαια;

—Δὲν τᾶξερα.

—Ἐτσι...

—Καλὰ. Καὶ τί σχέση ἔχουν αὐτὰ μετὰ τὸν πατέρα μου.

—Μὰ κι' ὁ πατέρας σου ἦταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποῦ γύρεψαν τὴν τύχη στὰ χρυσορυχεῖα καὶ στὸ τέλος ἔγιναν γαιοκτήμονες.

—Ἀλήθεια;

—Βέβαια. Ἐσὺ δὲ τὰ ξέρῃς αὐτὰ.

—Ἄ τὴν θέλω νὰ τὰ μάθω! εἶπε ὁ νέος.

Μὰ κι' ἐγὼ θέλω νὰ στὰ πῶ γιὰ νὰ δῆς τί ἔκαναν τοῦ πατέρα σου οἱ ἀτιμοὶ αὐτοὶ.

Κι' ὁ γέρο Ροντρίγος ἀφοῦ τράβηξε πάλι καναδυὸ ρουφηξιὲς στὴν πίπα του, ποῦ εἶχε σχεδὸν σβῶσει, ἐξακολούθησε.

—Ποῦ λές λοιπὸν παιδί μου, εἶπε, ἐδῶ καὶ τριάντα περίπου χρόνια, ὁ πατέρας σου ὁ Μαρτινὲς, ὁ Τζιμ, ὁ Ρεβέιρο κι' ἐγὼ, ξεκινήσαμε νὰ βροῦμε τὴ τύχη μας στὰ χρυσορυχεῖα τῆς Ἀλάσκας. Γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ ὅμως δὲν κατάφεραμε τίποτα, καὶ πρῶτος ὁ πατέρας σου μᾶς πρότεινε νὰ φύγουμε καὶ νὰ κοιτάξουμε νάποκτήσουμε κτήματα χαμηλὰ σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἐδῶ. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι δὲ θέλαμε, ἐπιμένναμε νὰ μείνουμε ἀκόμα ἐκεῖ ἀλλὰ κείνος δὲν ἄκουσε καὶ σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

Ἐπὶ ἀπὸ καιρὸ μᾶς ἔγραψε ὅτι ἀποκαταστάθηκε καλὰ, ὅτι ἔκανε περιουσία καὶ μᾶς καλοῦσε νὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς μαζί του νὰ ζήσουμε.

Πρῶτος ἐγὼ ἔφυγα καὶ ἤρθα ἐδῶ καὶ τὸν βρῆκα. Εἶχε πραγματικῶς κἀνὰ μιὰ γερὴ περιουσία καὶ—θεὸς σχωρέστον—μὲ δέχτηκε σὰν ἀδερφὸ κι'

Εξήσα κοντά του εύτυχοιμένος.

—Οι άλλοι; ρώτησε ο Τόμ.

—Οι άλλοι λοιπόν—που να μην έσωνε να τους καλέση—ήρθαν κι αυτοί σ'ε λίγο κοιρό. Ο μακαρίτης ο πατέρας σου—άγιος άνθρωπος—τους δέχτηκε κι' αυτούς σαν αδερφός, και καλός καθώς ήταν, χωρίς ύποψίες και ύστεροβουλίες τους έβαλε άμέσως έπιστάτες στα κτήματά του.

—Ζέσταινε δηλαδή τὰ φείδια στὸν κόρφο του, ψιθύρισε ὁ Τόμ σφίγγοντας τὰ δόντια του.

—Ναί.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν πού λές ἐξακολούθησε ὁ γέρος, οἱ ἀχάριστοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀντὶ τὰ εὐλογᾶνε τὸ θεὸ πού τοὺς ἔσωσε, ἀντὶ νὰ προσκυνᾶνε τὸν πατέρα σου πού βρῆκαν κοντὰ του ἕνα κομμάτι ψωμί ββαλαν στὸ νοῦ τους νὰ τὸν δολοφονήσουν καὶ νὰ πάρουν τὴν περιουσία του. Πονηροὶ ὁμως καθὼς ἦσαν τὰ κατάφεραν μὲ τέτοιον τρόπο, πού νὰ μὴν μπορῆ νὰ τοὺς πιάσει κανεὶς.

—Δηλαδή πῶς;

—Νά πῶς. Πρῶτα πρῶτα, ἐπειδὴ ἡ κυβέρνηση στὰ μεγάλα κτήματα ἄρχισε νὰ βάζει μεγάλους φόρους ἔπεισαν τὸν μακαρίτη νὰ κἀνη χαρτιά—εικονικὰ ἐννοεῖται—μὲ τὰ ὅποια δῆθεν πούλοῦσε διάφορα κομμάτια ἀπ' τὰ κτήματά του στοὺς ἀχρεῖους αὐτοὺς.

—Χωρὶς νὰ πάρη χρήματα;

—Χωρὶς τίποτα! Σοῦ εἶπα. Ὅλα ἦσαν εἰκονικὰ.

—Κι' ἔπειτα;

—Ἄκου νὰ δῆς ἀτιμίες παιδί μου. Κι' ἀφοῦ τὸν κατάφεραν κι' ἔκανε συμβόλαια ὅτι τάχα τοὺς πούλησε τὰ κτήματά του τὸν ἐβγαλαν ἐξώ!

—Τὸν ἐδιώξαν;

—Σχεδόν.

—Ἐδιώξαν τὸν πατέρα μου ἀπ' τὸ σπίτι του; ἔκανε κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ ὁ Τόμ.

—Ναί. Δηλαδή τοῦμενε ἀκόμα τοῦ πατέρα σου ἕνα μικρὸ μέρος, ἀλλὰ τί τὸ θές. Ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ταραχὴ κι' ἀπ' τὸ κακό του νὰ βλέπτη νὰ χἀνη μὲς ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν περιουσία του, σκασμένος ἀπ' τὴν ἀνέλπιστα κακοήθεια κι' ἀχαριστία τῶν ἀτίμων ἐκείνων ἀνθρώπων ἔπεσε ἄρρωστος.

—Ἡ μητέρα μου;

—Ἐκείνη ἡ κακομοίρα εἶχε πεθάνει ἀπὸ καῖρό.

—Τὴν θυμᾶμαι σὺν σὲ ὄνειρο ψιθύρισε ὁ Τόμ, σκουπίζοντας τὰ μάτια του.

—Τὴν καυμένη... Λοιπὸν πού λές, σιγὰ σιγὰ ἡ ἀρρώστεια τοῦ πατέρα σου χειρότερη. Εἶχε πάθει ἕνα εἶδος νευρασθένειας, δὲν τολμοῦσε νὰ μιλῆσει κανεὶς καὶ σὺ τέλος κατάντησε νὰ πάθει καὶ μανία καταδιώξεως. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἐμένα μ' ἔστειλαν ἐπιστάτη στὰ μακρυνότερα κτήματα, κι' ἀπὸ κεῖ μάθαινα τὴν κατάσταση.

—Μιὰ μέρα ὁμως μαθαίνα πῶς ὁ πατέρας σου πέθανε!

—Τὸν σκότωσαν;

—Σίγουρα! Ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν

μποροῦσε νὰ τὸ βεβαιώση.

—Γιατί;

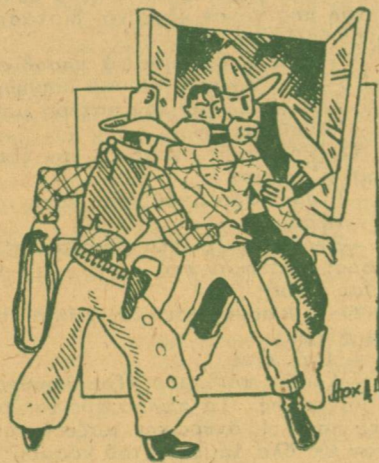
—Ἐδῶ εἶνε τὴν ἰστορία... Οἱ ἄτιμοι αὐτοὶ διέδιδαν πῶς ὁ πατέρας σου, πᾶν στὴν τρέλλα του ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ πῶς χἀθηκε στὸ δάσος. Ἄλλοι ἔλεγαν πῶς τὸν σκότωσαν, ἄλλοι πῶς πέθανε, ἄλλοι πάλι διέδιδαν πῶς αὐτοκτόνησε, πῶς τὸν δηλητηρίασαν καὶ καί...

—Καλά, Κι' ἡ ἀστυνομία; Ὁ εἰσαγγελέας;

—Ἐκαναν κι' αὐτοὶ τὸ καθῆκον τους. Ἦρθαν, ἔψαξαν, ἔκαναν ἀνακρίσεις καὶ σὺ τέλος ἔπιασαν τὸν ὑπῆρητή τοῦ πατέρα σου αὐτὸν πού τὸν περιποιόταν στὴν ἀρρώστεια του καὶ τὸν καταδίκασαν.

—Μὰ ἔφταιε πράγματι αὐτός;

—Ἴσως. Γιατί κι' αὐτὸς ἦταν βαλτός. Ἦταν κι' αὐτὸς ἀπ' τοὺς ἐμπιστοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μαρτινῆς καὶ τῆς συντροφίας τους. Ἀλλὰ γυρεύ-

... ὁ Μαρτινῆς κι' ὁ Τζιμ πῆγαν κρυφὰ στὸ δωμάτιο τοῦ Λοπέξ τῆ νύχτα, τὸν φίμωσαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν...

εἰς ἅμα μπλέξει κανεὶς μὲ ἄτιμους κι' ἀσυνείδητους ἀνθρώπους; Ἐπῆραν ὅλα πᾶν στὸν ὑπῆρητή κι' ἡ δικαιοσύνη ἀφοῦ βρῆκε ἕναν νὰ καταδικάσει, ἠσυχᾶση. Ἐθεώρησε τὸν ἑαυτὸ τῆς ἡσυχῆ, ἀφοῦ βρῆκε ἕνα θύμα.

**

Ὁ Τόμ ἄκουε μὲ κατάπληξη τὴν ἰστορία τοῦ πατέρα του.

Τὰ μάτια του εἶχαν γεμίσει δάκρυα.

—Ὡστε χἀθηκε ἔτσι ἄδικα ὁ πατέρας μου; ρώτησε.

—Ναί ἔτσι ἄδικα.

—Κι' ἐσύ; δὲν ἔκανες τίποτα;

—Τὶ νὰ κάνω παιδί μου ἐγὼ; Ποιὸν νὰ κατηγορήσω πού δὲν εἶχα τίποτα στὰ χέρια μου; Καμμιὰ ἀπόδειξη; Αὐτὰ πού σοῦ λέω τὰ ἔμαθα ὕστερα, ἀργότερα ἀπὸ τὴς συζητήσεις καὶ τὴς ὑποθέσεις πού γίνοντουσαν.

—Καλά. Καὶ γιατί τολμάχιστον δὲν ἔπερνα ἐγὼ τὸ ὑπόλοιπο τῆς περιουσίας μου;

—Μὰ ἐδῶ εἶνε τὸ μυστηριώδες τοῦ ἀπ' ὄλα ὅτι ἀργότερα ἡ ἀστυνομία βρῆκε ἄλλο πάλι χαρτί, μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ πατέρα σου, πού ἔλεγε πῶς καὶ τὸ ὑπόλοιπο τῆς περιουσίας ἀνήκε στὸν Μαρτινῆς, τὸν Τζιμ καὶ τὸν Ρεβῆρο.

—Μυστηριώδη πράγματα... μούρμυρισε ὁ Τόμ.

—Τώρα ὁμως θὰ ξεκαθαριστοῦν ὅλα.

—Ὡστε χἀθηκε ὁ πατέρας μου χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς τί ἀπόγινε;

—Ἀκριβῶς.

—Κι' ὁ ὑπῆρητης;

—Αὐτὸς καταδικάσθηκε σὲ θάνατο γιατί ἀποδείχθηκε πῶς ἔριχνε δηλητήριο στὸ φαγητὸ τοῦ πατέρα σου.

—Καὶ τὸν σκότωσαν;

—Ἀργότερα μάθαμε πῶς τοῦ χάρισαν τὴ ζωὴ. Τώρα θὰ ἄχη πεθάνει σίγουρα. Ποῖος τὸν ξέρει.

Ὁ γέρο Ροντρίγος θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα τὴ διήγησή του, ἀλλὰ σταμάτησε ἄξαφνα γιατί ἄκουσε μιὰ φωνή.

Τὸν ζήτησαν ἀπ' τὸν σταῦλο.

Ἦταν ἄρκετὴ ὥρα πού ἔλειπε. Τὸν εἶχαν χάσει φαίνεται καὶ βῆγκαν νὰ τὸν ζητοῦν.

—Τώρα; ἔκανε ὁ Τόμ. Θὰ φύγης;

—Πρέπει νὰ πάω, ἀλλὰ περιμένει με καὶ θὰ ξανσυρισώ.

—Δὲν πρέπει νὰ σὲ χάσω.

—Ὅχι, ἀλλὰ κι' ἂν δῆς πῶς δὲν γυρισώ σὲ μιῆ ὥρα, τότε φύγε, πῆγαινε στὸ χωριὸ καὶ ξαναέρχου πάλι αὐριο ἐδῶ καὶ ζήτη με ἐλεύθερα μὲ τ' ὄνομά μου. Δὲ μᾶς ξέρει κανεὶς ἐδῶ τώρα, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια.

—Καλά.

—Σύμφωνοι λοιπόν;

—Σύμφωνοι.

Κι' ὁ Τόμ ἀφοῦ περίμενε ἄρκετὴν ὥρα καὶ εἶδε πῶς δὲν ἐρχόταν ὁ γέρος, ἔφυγε γιὰ τὸ χωριό. Ἦταν ἄλλως τε τόσο συγνημένος ἀπὸ ὅσα ἔμαθε, ὥστε προτιμοῦσε κεῖνον τὸ βράδυ νὰ μείνη μόνος του.

Καὶ τράβηξε στὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ ξενοδοχεῖα πού εἶχε τὸ χωριό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἐνὰς παλιὸς κατάδικος.

Ἄν ὁ Τόμ ἀντὶ νὰ πάη στὸ ξενοδοχεῖο ἐκεῖνο πού πῆγε, ἔμπαινε στὸ ἄλλο, ἴσως ἡ ἰστορία αὐτὴ νὰ τελείωνε γρηγορότερα, χωρὶς τὴς περιπέτειες πού θὰ ἴδοῦμε πᾶρα κάτω κι' ἡ ἐκδίκηση τοῦ Τόμ νὰ γινόταν συντομώτερα.

Κατὰ τύχη ὁμως ὁ Τόμ μπῆκε στὸ πρῶτο πού συνάντησε κι' ἀφοῦ ζήτησε ἕνα δωμάτιο καλὸ καὶ στᾶ βλο γιὰ τὸ ἄλογό του, ἔπεσε στὸ κρεββάτι του χωρὶς ὁμως νᾶχη καὶ ὄρεξι νὰ κοιμηθῆ.

Τὴν ἴδια βραδυὰ ὁμως καὶ τὴν ἴδιαν ὥρα, στὸ ἄλλο ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ, πού ἔμοιαζε μᾶλλον σὺν χᾶνι, δυὸ ἄνθρωποι ἠλικιωμένοι ἄγριοι στὴν ὄψη, μὲ μάτια θολὰ ἀπ' τὸ κρασί, συζητοῦσαν μπροστὰ στὰ

ποτήρια τους.

Φαίνοντουσαν ξένοι καὶ κοιτάζαν γύρω τους ὑποπτα.

Ποιοὶ ἦσαν;

Κανεὶς δὲν ἤξερε. Ὁ ξενοδόχος τοὺς εἶχε δεχτῆ ὅπως θὰ δεχόταν κάθε ξένον πού ἔρχεται σὺν πελάτης του.

—Ἄμα τελειώσετε κοιμόσαστε, τοὺς εἶχε πεῖ.

—Ἐνοια σου, ἀπάντησε ὁ γεροντότερος. Πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς. Ἐμεῖς θ' ἀδειάσουμε κι' αὐτὸ τὸ ποτήρι καὶ θὰ τὰ ποῦμε λιγάκι ὡς πού νὰ σβύση ἡ πίπα μας.

—Ὠραία. Καλὴ νύχτα, εἶπε ὁ ξενοδόχος.

—Καληνύχτα.

Ἔμειναν κάμποση ὥρα σιωπηλοὶ περιμένοντας νάκοῦσουν τὸν ξενοδόχο νάνεβαίνη τις σκάλες καὶ νὰ πέφτη στὸ κρεββάτι του.

Κι' ὅταν βεβαιώθηκαν πῶς ἦταν πᾶ μόναχοι, τραβῆξαν τις καρέκλες τους κοντήτερα.

—Λοιπόν. Γιὰ πῆς μου τα, εἶπε ὁ ἕνας.

—Ὅπως σοῦ τὰ λέω! Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

—Τὸν Λοπέξ;

—Τὸν σκελετό του!

—Παναγία μου! ἔκανε ὁ ἄλλος τρομαγμένος.

—Ναί.

—Καὶ πῶς τὰ κατάφερες νὰ μπῆς στὸ ὑπόγειο;

—Ἐναν γέρο φίλε μου δὲν τὸν παρεξηγοῦν. Τριγυροῦσα μέρες τώρα στὸ κτήμα τοῦ ἄτιμου τοῦ Μαρτινῆς καὶ γύρευα νὰ βρῶ ἕναν τρόπο νὰ μπῶ μέσα, νὰ χωθῶ, νὰ τρυπῶσῶ, νὰ βεβαιωθῶ.

—Καὶ τὰ κατάφερες;

—Ναί, Εἶχ' ἀκούσει τὴν ἀπαγωγή τῆς κόρης του, κι' ἔμαθα πῶς τῆς πονοῦσε τὸ δοντάκι γιὰ κείνον πού τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὸν Τίγρη.

—Λοιπόν;

—Τὴν βρῆκα λοιπὸν μιὰ μέρα πού γύριζε ἀπὸ ἕναν περίπατό της καὶ τῆς εἶπα πῶς ξέρω τὸν νέο πού τὴν ἔσωσε καὶ πῶς μπορῶ νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τὸν φέρω. Τῆς ζήτησα δὲ ὡς ἀμοιβή νὰ μᾶφήσει νὰ μείνω στὸ κτήμα. Ἄς εἶναι καλὰ τὸ καὶμένο τὸ κορίτσι.

—Τὶ φταίει αὐτό.

—Σωστά. Αὐτὴ τί φταίει... Μὲ παραδῶσε λοιπὸν ὁ ἕναν ὑπῆρητή καὶ ἀπὸ δῶ εἶχα ἀπὸ κεῖ εἶχα, τὸν κατάφερα νὰ μὲ βάλῃ στὸ δωματικό τῆς ἀποθήκης.

—Κι' ἀπὸ κεῖ;

—Τὰ κατάφερα νᾶνοίξω τὸν τοῖχο πού τὸν εἶχαν χτίσει καὶ βρῆκα τὸ δρόμο.

—Κατέβηκες στὴ στοᾶ;

—Ναί. Βρῆκα κι' ἄλλον τοῖχο μπροστὰ μου.

—Τοὺς ἄτιμους τᾶχτισαν ὅλα! εἶπε ὁ ἄλλος.

—Ναί. Ἀλλὰ ἀνοίξα κι' αὐτοῦ μιὰ τρύπα. Εἶχα οἰκονομήσει ἕναν λοστό καὶ δοῦλενα μέρος νύχτα. Σὲ τρεῖς μέρες εἶχα ἀνοίξη καὶ τις δυὸ τρύπες. Κι' ὅταν φίλε μου κατέβηκα τις σκάλες καὶ βρέθηκα στὸ ὑπόγειο,

πῆγα νὰ πέσω χάμω ἀπ' τὴ τρομάρα μου. Ὁ σκελετὸς τοῦ Λοπέξ ἦταν καθισμένος πᾶν σ' ἕνα σιδερένιο κρῶτιο!...

—Φρίκη!...

Ἡ χιονοῦλα

Ὁ βορῆς κι' ἡ χειμωνιά λαχάρησαν ἕνα παιδί καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸν παντοδύναμο, νὰ τοὺς δώσει τὴ χαρὰ αὐτῆ. Ὁ θεὸς τοὺς ἄκουσε καὶ τοὺς ἔδωσε τὴ Χιονοῦλα. Ἐνα κοριτσάκι πούχε ὄλου τοῦ κόσμου τις ὁμορφιές καὶ τοῦ χιονιοῦ τὴν ἄσπράδα. Ἦταν τὸ καμάρι τῶν γονίων καὶ ἡ συμπάθεια ὄσαν τὴν γνώρισαν.

Ἦταν ἕνα παιδί πού ἀγαποῦσε σὺν ὅλα τὰ παιδάκια τὸ χορὸ καὶ τὸ παιχνίδι. Δὲν ἔβλαφε κανένα, δὲν πείραζε κανένα. Κι' ὁμως βρέθηκε ἕνας πού ζήλεψε τὸ παιδί αὐτό. Ἦταν ὁ Ἥλιος. Ὁ Ἥλιος πού χάριζε σ' ὄλους τὴ θεῖα μὴ τῆς ζωῆς. Τὸ ζήλεψε καὶ κάθε πού τ' ἀντίκρουσε ζητοῦσε νὰ τὸ σριξῆ στὴ θεομῆ του ἀγαλιά. Ἄν γι' ἄλλους τ' ἀγκάλιασμά του ἦταν ἡ ζωὴ γιὰ τὴ Χιονοῦλα ἦταν θάνατος. Ἀρχισε νὰ λυώνη καὶ ν' ἀργοσβύνη. Θεορὶ μόνῳ ἔγινε ὁ Βορῆς καὶ μανία ἡ μάννα ἡ Χειμωνιά. Μαῦρα σύγνεφα σκέπασαν τὸν οὐρανὸ κι' ἄγριο φύσηξε τὸ κρυοβόρι. Γιὰ νὰ τὴ γλυτώσει ὁ Βορῆς τὴν πῆρε μαζύ του σὶ ἄσπρα τὸν φτερά καὶ πᾶν ἀπὸ βουνὰ καὶ πολιτείες τὴν ἔφερε στὰ μυστικὰ κρυστάλλινα παλάτια του σὶς χώρες τοῦ μακρυνοῦ Βορῆ καὶ τὴν κρατεῖ ἠλιότυπα τις μέρες πού ὁ Ἥλιος διαφεντεύει στὴ γῆ. Μόνῳ σὺν ξανάφχετῃ ἡ Χειμωνιά ἡ Χιονοῦλα ἔξαναγυρνᾶ στὸν τόπο μας χᾶριεται τὰ ψηλὰ βουνὰ μὲ τ' ὑγροσάστα ἔλατα καὶ τοῦ λόγγου τ' ἀργίμια κι' ἔρχεται σὶς πολιτείες ὅταν οἱ γονιοὶ τῆς τῆς σρώων μὲ παρθενικὸ ἄσπρο χαλὶ τὸ δρόμο της.

Τότε τὰ καλὰ παιδία μποροῦν νὰ τὴ δοῦν τὴ μέρα νὰ στριφογυρίζη μὲ τις λευκὲς νυφάδες πού πέφτουν στὴ γῆ καὶ τὴν ὁμορφαινὸν στολίζοντας φαντασμαγορικὰ τὰ δέντρα καὶ τὰ σπῖτια τις νύχτες συνεχίζει τὸν τρελλὸ της χορὸ καὶ σταματᾶ μπροὸ στὰ φωτισμένα παραθύρα πότε γιὰ νὰ καμάρῶση τὴ μάννα πού θηλάζη τὸ παιδί κοντὰ στὸ φουντωμένο τζάκι καὶ πότε γιὰ νὰ χαρῆ τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν πού στὴ κάμαρά τους ἔχουν τριγυρίσει τὸν παπποῦ πού τοὺς λείπει παραμῦθια γιὰ ὁμορφιές καὶ ὁμορφιές καὶ γιὰ ξωτικά βασιλοπούλα. Κάθε καλὸ παιδί μπορεῖ νὰ τὴ δῆ τὴ Χιονοῦλα ἂν σκύψη στὸ τζάκι μὲ προσοχή κι' ἂν ἔχη τὴν καρδιά του καθαρὴ σὺν τὸ χιόνι.

Ἡ Γιαγιά σας
Διὰ τὸ πιστὸν Ἄννα Χ. Βασιλειάδη

—Φρίκη λείει, ἔκανε ὁ γέρος. Ἀπαίσιο θέαμα! Στὸ λαίμο τοῦ σκελετοῦ ἦταν ἀκόμα τὸ σκοινὶ μὲ τὸ ὅποιο τὸν κρέμασαν. Καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια δεμένα.

—Θὰ τὸν ἔθαψαν φαίνεται ζωντανὸν ἐκεῖ μέσα.

—Σίγουρα οἱ ἄτιμοι! Καὶ νὰ φάω τὴ ζωὴ μου ἐγὼ στὴ φυλακὴ γι' αὐτούς; Ἄ καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν οἱ ἄτιμοι! Ὡς τώρα εἶχα ἀμφιβολίες. Δεκάξη χρόνια μέσα στὴ φυλακὴ συλλογιζόμουνα νὰ βρῶ τί τὸν εἶχαν κάνει. Δεκάξη ὁλόκληρα χρόνια ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου νὰ βρῶ τὴ λύση τοῦ μυστηρίου πού μοῦ κόστιζε τὴ ζωὴ μου ὁλόκληρη.

—Ἀλήθεια... μούρμουρισε ὁ ἄλλος.

—Ψέματα; Τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν μέσα τὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ βλέπεις κι' ὁ φονιάς ἀκόμα ἄμα νοιώση πῶς θὰ πεθάνη, γίνεται καμμιὰ φορὰ τίμιος. Κι' ἔτσι μπορῶ τώρα κι' ἐγὼ νὰ ἐκδικηθῶ.

Ὁ γέρος σώπασε γιὰ λίγες στιγμές, καὶ ρούφηξε καναδυὸ γουλιές κρασί ἀπ' τὸ ποτήρι του.

—Μὰ δὲ μοῦδες μπάρμπα Σάμ, εἶπε ὁ ἄλλος. Δὲ μοῦδες πῶς ὁ Ρεβῆρο σοῦδειξε τὸ μέρος καὶ τὸ βρῆκες;

—Βέβαια. Ἐδῶ τῶχα τὸ γράμμα του. Τὸ ἄδικο βλέπεις δὲν τὸν ἀφῆνε νὰ ἠσυχᾶση. Αὐτὸς μαζί μὲ τὸν Μαρτινῆς καὶ μὲ τὸν Τζιμ σκότωσαν τὸν Λοπέξ καὶ τὰ πλήρωσα ὅλα ἐγὼ! Ἦταν σωστό. Αὐτοὶ ἔκαναν τὸ ἐγκλημα κι' ἔμπλεξα ἐγὼ. Ὁ Ρεβῆρο πέθανε, ἀλλὰ τὸν συγχωρῶ, γιατί πρὶν πεθάνη μούστειλε αὐτὸ τὸ γράμμα, ὅπου μοῦ τὰ λέει ὅλα.

Κι' ὁ γέρος, λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα κιτρινωσμένον χαρτί, ἐνῶ τὸ χέρια του ἔτρεμαν, καὶ τὸδειξε στὸν φίλο του.

—Ἐδῶ μέσα εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀθωότητός μου! Ἐδῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαρτί εἶνε ὄλα! Πάρτο! Διάβαστο! Κι' ὁ σύντροφός του πῆρε τὸ χαρτί παὶ τὸ ἀνοίξε.

—Διάβαστο! φώναξε ὁ γέρος.

Ὁ ἄλλος τότε τραβῆθηκε κοντὰ στὸ φῶς καὶ διάβασε. Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Σάμ,

Ἄυτό τὸ γράμμα στὸ γράφω ἐγὼ ὁ Ρεβῆρο, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Λοπέξ. Τώρα πού θὰ πεθᾶνω θέλησα νὰ ἐξομολογηθῶ τὴν ἁμαρτία μου γιὰ ν' ἀλαφρώσω τὴν ψυχὴ μου.

«Λοιπόν, Σάμ, τὸν Λοπέξ τὸν σκοτώσαμε ἔμεις. Ἐγὼ δηλαδή, ὁ Τζιμ καὶ περισσότερο ἀπ' ὄλους ὁ Μαρτινῆς. Ἐμεῖς τὸ κάναμε τὸ ἐγκλημα. Καὶ σὺ πού καταδικάστηκε ὅτι ἔβαζες φαρμάκι στὸ φαί

...ΞΑΝΑΣΥΣΤΗΘΟΥΜΕ

ΠΕΡΣΥ τέτοιον καιρό στην 4η σελίδα του πρώτου τεύχους είχα ξαναγράψει πάλι αυτά τα ίδια λόγια περίπου που θα σάς πω και τώρα.

Δεν θα τα πω όμως βέβαια για τους παλιούς αναγνώστες, αλλά για τους καινούργιους που τους είναι άγνωστα.

Και για να είμαι σαφέστερη θα σάς γνωρίσω, θα σάς συστήσω μάλλον τους τακτικούς συνεργάτες μου, απ' τους τόσους που έχω στην ύπηρεσία μου. Μικρούς και μεγάλους άλλους κρυμένους πίσω από ένα ψευδώνυμο κι' άλλους με τ' όνομά τους.

Πρώτα πρώτα είναι ο Παππούς, που μαζί με την Θείσα διηγούνται διάφορα έγκυκλοπαιδικά ζητήματα, ανακαλύψεις σπουδαίες, βιογραφίες διασήμων μεγάλων ανδρών κλπ.

Ύστερα είναι η Γιαγιά, η οποία στα μικρά αδελφάκια σας τους λέει κάθε φορά σχεδόν ένα παραμύθιακ διδακτικό και ευχάριστο.

Κατόπιν είν' ο Φοίβος. Είν' ένα παιδί ψηλό, ξανθό και ροδοκόκκινο. Αύτος στα «Μεταξύ μας» αναγγέλλει σε κάθε τεύχος προσεχείς κι' ενδιαφέρουσες ειδήσεις σχετικές με τ' περιοδικό. Έκτός απ' αυτά δημοσιεύει επίσης πότε - πότε και διηγηματάκια δικά του. Προκηρύσσει επίσης τους διαγωνισμούς και τ' αποτελέσματά τους με τη βοήθεια της Γρηάς Γάτας μιας τέταρτης συνεργάτιδάς μου ή οποία εκτός των διαγωνισμών έχει αναλάβει το κυριώτερο, την αλληλογραφία και το τακτοποίημα των συνεργασιών και των αγγελιών του Τηλεγράφου.

Άλλος συνεργάτης είν' ο Ζέφυρος. Αύτος είναι ο σκιτσογράφος του περιοδικού. Αύτος έχει κάνει όλα τα σκίτσα που υπάρχουν σε κάθε τεύχος. Προτιμώτερο όμως, ιδιαίτερα γι' αυτόν, θάταν να τον γνωρίσετε με τ' πραγματικό του όνομα. Όνομάζεται Άρχελαος Άντωνάκος.

Νίνα Ρατση ονομάζεται η τακτική από πέρουο συνεργάτιδά μου ή οποία γράφει τ' «Παιδικό θέατρο», τ' «Σάτυρα του δεκαπενθήμερου» και διάφορους μονολόγους και άλλα ποιήματα.

Η κ. Εύτυχια Καμπανάκη είν' εκείνη που γράφει τις «Βιογραφίες ανθρώπων που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη μουσική» και «Για την υγεία και την όμορφιά».

Το άρθρο του κάθε τεύ.

χους με τον γενικό τίτλο «Εμείς, έσεις κι' οι άλλοι» γράφει ο συνεργάτης μου κ. Νικόλαος Καμπανάκης με τ' ψευδώνυμο Νίκος Άθηναίος, ο οποίος κι' ετοιμάζει για τ' έρχόμενα τεύχη νέα πρωτότυπη, ευχάριστη κι' ενδιαφέρουσα ύλη.

Υπάρχουν επίσης και τρεις συνεργάτες - αναγνώστες, ο κ. Φοίβος Μαυρίδης που γράφει τ' «περιπετειώδη διηγήματα» μεταφρασμένα απ' τ' Ισπανικά.

Ο κ. Αλέξανδρος Γκέρτσος, από

τον οποίο γράφονται «Οι άθλοι του Πιπίνου».

Και ο κ. Άνδρέας Καφούρος που έχει αναλάβει την σύνταξη της κυνηγητικής σελίδας με τον τίτλο «Το καρνέ του κυνηγού».

Καθώς βλέπετε, οι τελευταίοι αυτοί τρεις είναι αναγνώστες του περιοδικού.

Πώς θα μπορούσε όμως να τ' όνομάσει ο καθένας σας «η Έφημεριδοούλα μας» αν δεν συμμετάσχη κι' αυτός στο γράψιμο της ύλης;

Γι' αυτό άλλως τε κυκλοφόρησε, για να μπορούσε ο καθένας να δείξει τις δυνάμεις, το ταλέντο και τ' ζωή που κλείνει μέσα του.

Έχει λοιπόν δικαίωμα όποιος απ' τους αναγνώστες έδλει ν' αναλάβη κι' αυτός ένα είδος της ύλης που μπορεί και τ' άρεισει, να τ' ο γράφει μόνος του και τ' δημοσιεύεται σε κάθε τεύχος στην ώριμη σελίδα ή στήλη ή συνεργασία του.

Έκτός απ' αυτούς όμως είναι κι' άλλοι συνεργάτες, που δεν είναι τακτικοί, τα όνόματά των οποίων έχουν μέχρι τώρα σημειωθεί σε αρκετά τεύχη.

Το κυριώτερο όμως είναι ότι δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάτε ότι πρέπει να γράφετε όλοι από κάτι για να φέρν' επαξίως απέναντί σας τον τίτλο και τ' όνομά της και να μπορείτε και σεις να πητε στον καθένα ότι πράγματι και δικαίως λέγεται...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ

Ψύλλοι... με ταλέντο

Η έμποροπανήγυρις ή όποια ώργανώθηκε στο Στάδιο του Άμοτεργταμ είχε να επιδείξη πολλά αξιοθέατα. Τίποτε όμως δεν προσείλκυσε την προσοχή τόσο, όσο ένα ίπποδρόμιον... ψύλλων. Ο διευθυντής του περιέρου τούτου ίπποδρομίου, κ. Ντίλλεμ σε σενέντευξί του προς αντιπροσώπους του τύπου δήλωσεν ότι δεν είναι καθόλου άπλοπράγμα να ντρεσσαρισθούν οι ψύλλοι, διότι και μεταξ' των... θηλυτικών δια τ' αλματά τους ζωοφίλων υπάρχουν οι προικισμένοι με τάλαντο και οί... βλάκες! Για να εξασφαλίξη απόθεμα ψύλλων δια τ' ίπποδρομίο του και να προβαίγη μεταξύ αυτών εις επίλογόν, ο κ. Ντίλλεμ, άγοράζει ψύλλους καθημερινώς.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Χρήσιμος σε κάθε άπορία του κάθε συνδρομητού ή αναγνώστου της «Έφημεριδοούλας μας»)

Περιδικό για παιδιά, νέους και νέες, ιδρύθηκε πέρσει, στις 5 Φεβρουαρίου 1943 από τον δεκαεξαετή μαθητή, κ. Γιάννη Καμπανάκη ό οποίος την εκδίδει και τήν διευθύνει. «Η Έφημεριδοούλα μας» βγαίνει κάθε 5 και 20 του κάθε μήνα.

Κάθε χρόνο κυκλοφορούν 24 τεύχη τ' όποια συμπληρώνουν έναν τόμο που περιέχει περίπου 250 σελίδες ή και περισσότερες.

Η ύλη της «Έφημεριδοούλας μας» είναι λογοτεχνική, ήθοπλαστική, πραγματωστική κι' έγκυκλοπαιδική, κατάλληλη να μορφώνη, να ευχαριστή και να διασκεδάση ανθρώπους κάθε ηλικίας, φύλου, γούστου και μορφώσεως. Κάθε χρόνο δημοσιεύει από τρία μέχρι πέντε μυθιστορήματα, χρονογραφήματα θρύλους, άρθρα, εύθυμογραφήματα, σάτυρα κι' ένα σωρό άλλα πράγματα ενδιαφέροντα, γραμμένα τ' περισσότερα από γνωστούς και έγκρίτους λογοτέχνους και ποιητάς της πατρίδος μας, στολισμένα συγχρόνως με πολλά έγχρωμα και διαλεγμένα σκίτσα και στολίσματα, από γνωστότατο σκιτσογράφο.

Και οι αναγνώστες όμως της «Έφημεριδοούλας μας» δημοσιεύουν δικούς τους ποιήματα, διηγήματα, αγγελίες «Τηλεγράφου», σπαζοκεφαλιές, έξυπνα και κουτά και πολλά άλλα.

Οι συνδρομητές λαβαίνουν τ' ό κάθε τεύχος ταχυδρομικώς. Όσοι όμως θέλουν να τ' αγοράζουν κατά τεύχος μπορούν να τ' βρίσκουν σ' όλα τ' κεντρικά βιβλιοπωλεία και περίπτερα.

Επίσης στην Καλλιθέα, Νέα Σμύρνη, Παγκράτι, Άμπελοκήπους, Μακρυγιάννη, Πατησίων κ.λπ.

Οι συνδρομές αρχίζουν αναδρομικά, από τις 5 Ιανουαρίου και τελειώνουν στις 20 Δεκεμβρίου, ώστε ο συνδρομητής να έχει δλόκληρο τον τόμο και τ' μυθιστορήματα απ' τήν αρχή.

ΚΙΝΗΣΙ

Κάθε αναγνώστης της «Έφημεριδοούλας μας», συνδρομητής ή άπλος άγοραστής κι' αν είναι έχει τ' δικαίωμα να πάρη ψευδώνυμο, να στέλνη συνεργασίες, να λαβαίνη μέρος στους διαγωνισμούς, να δημοσιεύη στον «Τηλέγραφο» μικρές αγγελίες, ν' άλλολογραφή με τ' περιοδικό και να χη μαζί του κάθε έπικοινωνία.

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ψευδώνυμο μπορεί ο καθ' ένας κι' ή κάθε μία να πάρη, άφοϋ πληρώση τήν έγκρισή του, συμβουλευόμενος τ' τιμολόγιο του τελευταίου τεύχους. Κρυβόμενος πίσ' απ' αυτό μπορεί ν' άλλολογραφή, να στέλνη συνεργασίες και να

πειράζη τούς άλλους στοϋ «Τηλεγράφου» τις μικρές αγγελίες χωρίς να μπορη να τον γνωρίση κανένας.

Διαβάζοντας προηγούμενα τεύχη μπορείτε να καταλάβετε εύκολα τ' είδη της δράσεως των ψευδωνύμων.

Όποτε κι' αν πάρη κανείς τ' ψευδώνυμο, ίσχυει μόνον μέχρι τ' τέλος τ' ό Δεκεμβρίου. Ύστερα για τον άλλο χρόνο πρέπει να τ' αναεώση ή να πάρη άλλο με τούς ίδιους όρους.

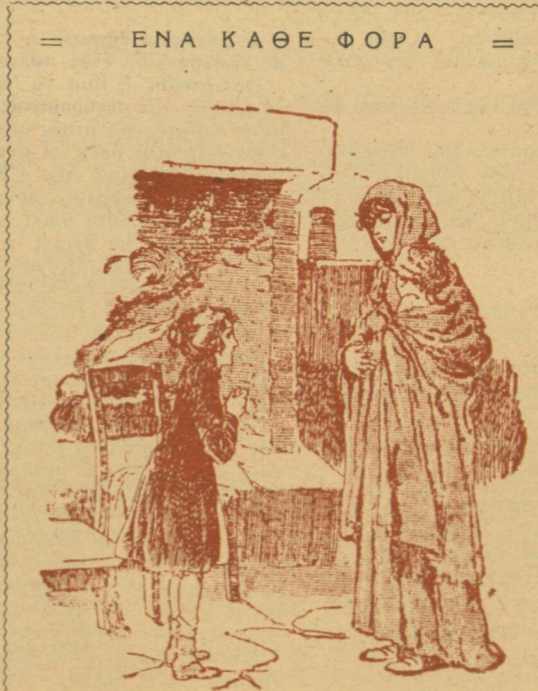
Η ΣΕΛΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ

Έτσι λέγεται ή ειδική σελίδα όπου δημοσιεύονται οι συνεργασίες που στέλνουν οι αναγνώστες της «Έφημεριδοούλας μας», ποιήματα και διηγήματα, άφοϋ βεβαία έγκριθούν.

Τ' πολύ καλά κομμάτια όμως δημοσιεύονται μέσα στο δλον τ' ό τεύχους τιμητικά.

Κάθε συνεργασία που στέλνεται δεν πρέπει να είναι μεγαλύτερη από μια στήλη της σελίδας. Επίσης πρέπει να είναι γραμμένη από τ' μια μεριά τ' ό φύλλου, με μελάνι, καθαρογραμμένη ορθογραφήμενη κ.λπ.

Όλοιως δεν λαμβάνεται όπ' όψιν, τ' ό ίδιο και για ό,τι δήποτε άλλο.

ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕ — Πώς; δεν ξέρεις ότι βάλαμε τηλεφωνο στο σπίτι; Μά δεν τ' είδες στον τηλεφωνικό κατάλογο; Τί διαβάξεις επιτέλους;

φωτογραφίας, λευκών λέξεων, μεταφράσεως κτλ. Κάθε φορά στην προκήρυξη βρίσκονται οι λεπτομέρειες. Δηλαδή, τ' βραβεία, ή δωρία, τ' δικαίωμα άπάντησεως, κτλ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Μη νομίζετε πως ο Τηλέγραφος αυτός είναι καμιά συσκευή απ' τις γνωστές με τηλεγραφόβυλα, σύρματα και μηχανήματα. Όχι!

Είναι μια ιδιαίτερη σελίδα μ' αυτή τήν όνομασία, όπου ο καθ' ένας μπορεί με τ' ό ψευδώνυμο τ' ό να δημοσιεύη αγγελίες σαν αυτές που χη τ' ό σημερινό τεύχος.

Τιμές των αγγελιών θα βρητε γραμμένες στο τιμολόγιο που δημοσιεύεται στις τελευταίες πάντοτε σελίδες.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Από τήν ειδική σελίδα της αλληλογραφίας θα λαβαίνετε άπάντησι για κάθε σας άπορία και θα μαθαίνετε αν οι συνεργασίες σας έγκριθη καν ή όχι. Προσοχή όμως δεν θα λαβαίνετε άπάντησι αναλόγως αν δεν είναι καθαρογραμμένα τ' γράμματά σας, με μελάνι κι' απ' τ' μια μεριά τ' ό φύλλου. Τ' ό κάθε γράμμα μόνο τρεις συνεργασίες επιτρέπεται να περιέχη, αν είναι περισσότερες δεν θα λαμβάνονται όπ' όψιν, εκτός αν τ' δικαίωμα άπάντησεως που πρέπει να έσω κλείεται, είναι διπλό. Ποτέ επίσης να μη στέλνετε άλλο γράμμα ή συνεργασίες, αν δεν λάβετε πρώτ' άπάντησι σ' αυτά που πρωτοστείλατε.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Αύτα υπάρχουν σε κάθε τεύχος σχεδόν και προαναγγέλονται από τον Φοίβο μελλοντικά πράγματα τ' ό περιοδικού, ή συζητούνται ζητήματα διάφορα, γενικά, που ενδιαφέρουν όλους.

Αύτος είναι ο καινούργιος κανονισμός, και οδηγός τ' ό 1944, απαραίτητος για όλους. Για τούς μόν καινούργιους να μάθουν τον τρόπο κινήσεως της εκδόσεώς μου. Για τούς παλιούς δέ, να μάθουν τις άλλες πράξεις που έγιναν απ' τον περσινό. Κάθε νέος συνδρομητής πρέπει να λάβη μέρος στην τ' ό ευχάριστη κίνηση.

Για να ξέρη όμως να τ' κάνει όλ' αυτά πρέπει να συμβουλευτή, τον κανονισμό, για να μη γίνονται σφάλματα. Περιμένω να δώ τ' κίνησι τ' ό δημιουργήσετε φέτος.

«Η Έφημεριδοούλα μας» (σας)

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Μ' αγωνία μετράμε τις στερνές μέρες του Δεκέμβρη... Κάθε μία που περνά κι' ένα βήμα του παλιού χρόνου προς τόν θάνατο.

Πάντοτε μ'ας φαίνονται άργες αυτές οι στερνές μέρες, άτέλειωτες. Λές και διψασμένοι, λαχανιασμένοι, κυττάμε μακριά τόν νέο χρόνο που τρεμολάμπει στην άπεραντη κοιλάδα τών αιώνων.

Πολλοί μετάνοιωσαν μέχρι τώρα γι' αυτή τους την προσμονή. Πολλοί θάθελαν να μ'ην τόν είχαν αντίκρυσση τόν νέο χρόνο που τόν προσμένανε ρόδινο, εύτυχιμένο, κι' ήρθε με μορφή χάρου, φτώχειας, δυστυχίας. Κι' όμως λένε: «Άμποτε νάρθη ό άλλος» κι' έξακολουθούν τήν πορεία στην πεδιάδα τών αιώνων, στο δράμα του έπομένου θαμπόθωρου χρόνου. Προχωρούν.

Φαντάστηκες ποτέ αυτήν τήν πεδιάδα τών αιώνων; Άνθρωποι που προχωρούν ούρά, δίχως αρχή, δίχως τέλος. Οι χρόνοι κολλημένοι σε κανονικές αποστάσεις στην πορεία τους, σά στήλες χιλιομέτρων. Κι' αυτοί να βαδίζουν: Άλλοι σκυφτοί, άλλοι όρθοί, άλλοι σκυθρωποί, άλλοι γελαστοί. Και κάθε τόσο πολλοί που πέφτουν. Και κάθε τόσο νέοι που γεννιούνται.

Λίγους θάβλεπες να κυτάνε προς τά πίσω. Όλων τό βλέμμα καρφωμένο μπρός. Ό καθένας κάτι άχρη να προσμένη άπ' τήν κοινούργια περιόδο. Όσοι δέν κυτάνε μπρός, είναι οι άπελπισμένοι, τά ράκη της ζωής.

Προσπεράσαμε τή στήλη που'γραφε 1943. Σε λίγο θα φτάσουμε στην έπομένη.

Ξέρουμε να μαντεύουμε, μ'α προσμένουμε. Και βαδίζουμε στην πεδιάδα τών αιώνων σάν ξεχωριστή όμάδα ανθρώπων, μεις οι Έλληνες βαδίζουμε προς τά μπρός γέροι, νέοι, και παιδιά, άντρες και γυναίκες. Με τό μέτωπο ψηλά τό βήμα σταθερό και τήν όψη σύγουρη.

Έφθασε ό νέος χρόνος! Όλοι λοιπόν με μιά φωνή άς εύχηθούμε όπως διέλουμε τό έτος 1944, με ύγείαν και εύτυχίαν.

Χρυσόπτερος Άετός Έυθύμων Νειάτων

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Μαμά! χτυπούν τήν πόρτα! Θάνα οι προσκόποι παιχνίδια να ζητήσουν, και σ'α φτωχά μετά θά πάνε σ' αυτά λίγη χαρά για να σκορπίσουν!

Τά πιό γερά τ'άχω χωρίσει. Για ίδες περίφημα βαστούν ως τόσο! Άπό χαρά έχω γεμίσει, όπου μπορώ κι' έγώ κάτι να δώσω.

Καλώς μ'ας ήλθες, νέε χρόνε! Σε χαιρετώ άπ' της καρδιάς τά βάθη, σε σένα τό χρωστώ και μόνο, που τήν άληθινή χαρά έχω μάθει.

Χρυσόπτερος Άετός Έυθύμων Νειάτων

ΓΕΝΑΡΗΣ

Χαρωτός ό κύρ Γενάρης μέσ' στην βαρυχειμωνιά μόλις πρόβαλε, αρχίζει ή καρδιάμας να γελά, γιατί αυτός μ'ας φέρνει πάντα τήν χρυσή πρωτοχρονιά και ώραιούς μποναμάδες και γλυκίσματα πολλά.

Μ' όλα τά γεράματά του, και τά κάτασπρα μαλλιά του, έχει λεβεντιά και χάρη, και σάν παλικάρι μοιάζει κι' όλα τά παιδάκια βλέπει, σάν έγγονια, σά παιδιά του κι' άφθονα κι' ώραια δώρα, και παιχνίδια τούς μοιράζει.

—Καλώς ώρισε, παππούλη, κάθησε ν' αναπαυθής; θέλεις πήττα; θέλεις κόττα και κρασί κι' όπωρικά; Φάγε, πιέ! Νά τό τραπέζι! Έλα να μ'ας εύχηθής κι' εύτυχια κάθε χρόνο να μ'ας φέρνης ταχτικά.

Είμαι φρόνιμο παιδί, κι' όσα κι' άν μου δώσης δώρα, και στολιδία και παιχνίδια, σ'α φτωχά θά τά μοιράσω, σ'α παιδάκια που στεναίνουν όρφανά σ'όν κόσμο τώρα και θά τά παρηγορήσω, και μαζί τους, θά γιορτάσω.

Πρόβαλε καλέ Γενάρη! τό χεράκι σου, φιλω και τά κάλλανδα σου ψάλλω, και χορεύω και γελω κι' οι γονείς μου, με φυλάγουν με άνοικτη τήν άγκαλία να μου δώσουν τήν εύχή τους, μυρωμένη με φιλιά.

Αιθέραρχος Έυθύμων Νειάτων

Ο ΝΕΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ξεσπάθωμα λέγεται ή έγγραφή ενός νέου συνδρομητού με τή φροντίδα ενός παλαιότερου.

Και επειδή ή ίδια «ή Έφημεριδούλα μ'α» δέν εύκαιρεί να ψάχνη για συνδρομητάς καινούργιους αναθέτει τό έργο αυτό από σήμερα στους μέχρι τώρα έγγραφέντας. Δηλαδή θά γίνετε όλοι έσείς οι άντιπρόσωποι, οι διαδηλωτάι κ' ή ζωντανή ρεκλάμα της «Έφημεριδούλας μ'α». Σε κάθε παιδί άγόρι ή κορίτσι, συγγενή σας ή φίλο, σ'ό σχολείο, σ'όν περίπατο, σ'ό σπίτι, σ'όν κινηματογραφο και άλλο, να τού μιλάτε με θέρη για τήν «Έφημεριδούλα μ'α», για τά μυθιστορήματα και τά διηγήματα που δημοσιεύει, για τούς διαγωνισμούς που προκηρύσσει και για τά τόσα διασκεδαστικά, εύχάριστα και μορφωτικά που περιέχει, ώστε να κάνετε και τούς άλλους να ενδιαφερθούν για τήν «Έφημεριδούλα μ'α» και να τήν αγαπήσουν να γραφτούν συνδρομητάι, να πάρουν ψευδώνυμο και να λάβουν μέρος στην κίνηση τού περιοδικού.

Τό καλό δέ του Ξεσπαθώματος είναι τριπλό, καλό για τήν «Έφημεριδούλα μ'α», καλό για σ'α και καλό για κείνους που γράφονται συνδρομητάι και γνωρίζονται με τήν «Έφημεριδούλα μ'α» και δι' αυτής μαθαίνουν διασκεδάζοντα τόσα πράγματα και γνωρίζονται με τόσα καλά παιδιά. Όλα λοιπόν, τά παιδιά, οι νέοι και οι νέες, όλα τά Έλληνόπουλα, δέν πρέπει να στερηθούν από τού να είναι συνδρομητάι στην «Έφημεριδούλα μ'α» και ν' άσχολούνται μ' αυτήν αντί με άλλα άνώφελα, άσκοπα και περιττά πράγματα που άσχολούνται μερικοί-ές.

Προσποθήσατε λοιπόν όλοι οι μέχρι τώρα έγγραφέντες να γράψετε κι' άλλους, όσο τό δυνατόν περισσότερους για τό καλό όλων. Περιττό να σ'α π'ω π'ως τό Ξεσπάθωμα περισσότερο παρά ποτέ χρειάζεται τώρα.

Γιατί τά έξοδα είναι πάρα πολλά και καθημερινώς αυξάνουν. Για να μπορή λοιπόν ν' άνταπεξέλθη σ'α τόσα έξοδά της κ' ή Έφημεριδούλα μ'α» πρέπει να έχη πολλούς συνδρομητάς.

Οι όροι τού διαγωνισμού είναι οι εξής: Ό διαγωνισμός

γωνισμός Ξεσπαθώματος είναι έτήσιος. Αρχίζει τόν Γενάρη και τελειώνει τόν Δεκέμβρη, που βγαίνουν και τ' άποτελέσματα, περιλαμβάνει δέ όλους εκείνους που στο διάστημα τού χρόνου έγγράφουν σ' όνομά τους νέους συνδρομητάς έτήσιους, εξαμήνους ή τριμήνους.

Μεταβίβασις Ξεσπαθώματος δέν γίνεται.

Δικαίωμα συμμετοχής δέν υπάρχει.

Βραβεύονται όμως μόνο όσοι γράφουν από δέκα συνδρομητάς και πάνω, κατά τόν εξής τρόπο:

Όσοι γράφουν από δεκαπέντε μέχρι είκοσι συνδρομητάς δημοσιεύεται τιμητικό ή φωτογραφία τους στην «Έφημεριδούλα μ'α» και παίρνουν βραβείο κατ' έκλογήν τους ένα βιβλίο που θέλουν. Επίσης τ' όνομά τους γράφεται σε ιδιαίτερο κατάλογο τιμητικό.

Όσοι γράφουν από δέκα μέχρι δεκαπέντε συνδρομητάς, δημοσιεύεται κι' αυτών ή φωτογραφία και τά όνόματά τους γράφονται σ'όν τιμητικό κατάλογο.

Και τέλος όσοι γράφουν από δέκα συνδρομητάς και κάτω δημοσιεύονται μόνο τά όνόματά τους σ'όν τιμητικό μ'α κατάλογο. Οι εικόνες τών βραβευμένων δημοσιεύονται δωρεάν. Τά βιβλία δέ, άνάλογα με τις σημερινές τιμές, θά κοστίζουν τ' άκριβότερα μέχρις εκατό χιλιάδες.

Όμως εκτός άπ' αυτά, μόλις οι έγγραφέντες άπ' τούς παλιούς συνδρομητάς φτάσουν τούς 500 (ήδη δέ από τό 1943 φτάσαν σχεδόν τούς 200, άρα ύπολείπονται μόνο ν 300 άκόμα), τότε θά εκδίδεται «ή Έφημεριδούλα μ'α» δεκαήμερη. Και θά τήν έχετε σ'α χέρια σας και θά τή διαβάσετε τρεις φορές τό μήνα αντί δύο που είναι τώρα.

Και μέχρις αύριο, που λέει ό λόγος, να γραφτούν οι νέοι 500 συνδρομητάι από τό έρχόμενο φύλλο θά γίνη δεκαήμερη.

Κάντε λοιπόν γρήγορα και βάλτε τά δυνατά σας, άν θέλετε αυτό να γίνη τό γρηγορότερο. Άπό τό έρχόμενο δέ θ' αρχίσουν να γράφονται σε χωριστό και ιδιαίτερο τιμητικό κατάλογο όλοι όσοι θ' αρχίσουν από τώρα να ξεσπαθώνουν. Όλοι αυτοί λοιπόν, έσείς δηλαδή, θά όνομάζονται ιδρυτάι της δεκαήμερου εκδόσεως. Άπό σ'α δέ εξαρτάται ή σύντομία ή ή άργοπορία αυτής της εκδόσεως.

Άλλο τίποτα δέν έχουμε να σ'α πούμε. Σ'α είπαμε άρκετά. Περιμένουμε τώρα τ' άποτελέσματα τών ενεργειών σας!

Φοίβος—Γρηά Γάτα

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Άπό τόν Άπρίλιο τού 1943 ή κ. Εύτυχία Καμπανάκη άρχισε να δίνει διάφορες ύγιεινές συμβουλές σ'ό (Πώς να άπερασπίσετε τήν όμορφιά σας), που κράτησαν μέχρι τό τέλος Δεκεμβρίου.

Φέτος ή ίδια άρχίζει πάλι από σήμερα να σ'α δίνει νέες συμβουλές επί τών ιδίων θεμάτων στη στήλη αυτή που έπιγράφεται «Για τήν ύγεία και τήν όμορφιά». Πρέπει να τις διαβάσετε όλοι και ιδιαίτερος όλες, γιατί είναι χρήσιμες και άφέλιμες και θά προσφύλαξουν από πολλά κακά τήν ύγεία και τήν όμορφιά σας, που ίσως μπορεί να παθαινατε από άγνοία σας.

Γι' αυτό δέν πρέπει να μείνη κανείς χωρίς να διαβάση σε κάθε τεύχος της «Έφημεριδούλας μ'α» τις τόσο πρακτικές συμβουλές «Για τήν ύγεία και τήν όμορφιά» σας.

Τά μαλλιά.

1 «Μιά καλλονή της οποίας τά μαλλιά δέν είναι περιποιημένα δέν μπορεί να έχη αξιώσεις ώριότητας». Έτσι έλεγε κάποιος Λατίνος ποιητής. Αυτό είναι άληθινό και στις σημερινές δικές μας ήμέρες. Άλλά με τά βαρεία καπέλλα και τήν περιωρισμένη ζωή σ'ό έσωτερικό του σπυτιού τά μαλλιά τά γυ.αικεία και τά άνδρικά έχουν τάση να άραιώνουν.

Η γυναικεία φαλακρότης είναι

Πρωτοχρονιάτικο κάλεσμα

Στ'όν Τίμο Β. Δημητρακάκη

Έλα, σ'ό τζάκι ή φλόγα ή πύρινη σε καρτερεί να σου ζεσάνη τό κορμί, γλυκά να σου μιλήση για κάποιο παραμύθι της γιαγιάς που ίσως μπορεί μέσ' άπ' τά χρόνια τό παλιά τούς ήρωες ν' άναστήση...

Έλα, τά χιόνια τίναξε και γίνου τό παιδί τ' άφρόντιδο και σίμωσε σ'ό δλόφροτο τό έλάτι, κι' όποιο παιχνίδι θέλεις πάρε άπ' τό γερτό κλαδί, τήν κάθε μιά έγνοια ξεχάσε τού ύλιβερού διαβάτη...

Έλα, τά βήματά σου φέγγει τ' άγιο τ' άστροφώς, τό νέο χρόνο δέξου τον μέσ' στην γαλήνιαν ώρα. Άπ' άστρο σ' άστρο να διαβή κι' ό πόθος σου ό κρυφός, π' άγγός, δλόλαμπρος, θά ρηθ ή σής θύμησης τή χώρα...

Έλα, προσφέροντας χρυσά, λόγια τού ποιητή κάποιος στη σ'άρα τήν παλιά θαρτή να σ' άπαντήση κι ή σκέψη τού έρχομού σου αυτού, χρυσόφτερη κι αυτή μέσ' σ'όν γλυκύτερο σκοπό της νοσταλγίας να σ'όβιση...

Έλα, καθώς τά σήμαντρα γιορταστικά χτυπούν κι οι γνώριμες, παλιές, μορφές άπ' τ' άνθισμένα χρόνια θά σκύψουν γλυκομίλητες για να σε ύποδεχτούν, άλαργινέ ταξιδευτή, της σ'άρας με τά χιόνια...

Χρήστος Ν. Κουλούρης

Άπό τήν «Υστατή Άποδημία», τήν καινούργια ποιητική συλλογή που πρόκειται να κυκλοφορήσει σε πολυτελή έκδοση.

σχεδόν τό ίδιο διαδεδομένη όσο και τού ίσχυρου φύλλου. Πρέπει να λαμβάνεται μεγάλη φροντίδα για τά μαλλιά, τά όποια είναι τό ιδεώδες πλαίσιο ενός ώραιού προσώπου. Βέβαια, όπως και τό σώμα, τό τριχωτό δέρμα και τά μαλλιά έχουν τήν ύγιεινή τους. Σε τί όφείλεται τό πέσιμο τών μαλλιών; Εκτός τού τυφοειδούς πυρετού και τού άρθριτισμού, οι ύπερβολές της πνευματικής έργασίας, ιδίως κάτω από ένα φώς λαμπτήρος παλό κοντά σ'ό κεφάλι, τά συνεχή ξενύχτια, ή ζωή με μολυσμένον άέρα, οι φροντίδες και καταχρήσεις παντός είδους είναι άφορμές της άπωλείας τών μαλλιών, με τά όποια μ'ας προκίσει ή φύσις. Πρέπει λοιπόν να τά περιποιούμεθα ιδιαίτερα όχι μόνο με μιά άυστηρή καθαριότητα, αλλά και με μιά μέθοδο άυστηρής έπιβλέψεως. Τό πρώι πρέπει να βουρτσίζονται περισσότερο από σαράντα φορές. Ένα μασάζ τού δέρματος είναι πολύ άφέλιμο. Τό κτένι που θά μεταχειρίζεσθε πρέπει να έχη φαρδιά δόντια ώστε να κτενίζη χωρίς να άποσπ'α τις τρίχες. Τό σίδερο για τό κατσάρωμα τών μαλλιών πρέπει να χρησιμοποιείται όσο τό δυνατόν άργότερα. Άν έχετε πιτυρίδα θά τήν πολεμήσετε με καθημερινό πλύσιμο με νερό και κινίνη ή ρούμι και με ρετινόλαδο. Θά τρίβετε τό δέρμα με μιά βούρτσια και θά ξεβγάλετε καλά με τά χέρια, χωρίζοντας τά μαλλιά λίγα λίγα. Όσο για τό στέγνωμα ν' άποφεύγετε τά έπιστημονικά μέσα με θερμό άέρα, αλλά μόνον με πεταότα χνουδωτή, τρίβοντας τά μαλλια και τό κεφάλι, ως πού να στεγνώση έντελώς. Για τά λιπαρά μαλλιά, ένα λούσιμο με χλιαρό νερό, ως δυό λίτρες, μέσ'α σ'ό όποιο θά βάλετε δυό κρόκους αυγών και λίγο βόρακα σε σκόνη και θά ξεβγαλήτε με χλιαρό νερό με χαμομήλι, θά σκουπισήτε προσεκτικά, και θά στεγνώσετε έντελώς σ'όν καθαρόν άέρα.

Οι βαφές όλες είναι βλαβερές. Τό ξύλο τού Παναμά με άφέψημα χαμομηλιού για ξεβγάλμα διατηρεί τό χρυσό χρώμα σ'α ξανθά μαλλιά. Να κάνετε ένα χτένισμα πού να δίνη σ'ό πρόσωπο ένα σχήμα ώοδές ή μαλλιά άφράτα, ώστε να μαλακώνουν τό σύνολο. Με λίγο γούστο, ένα πρόσωπο χωρίς όμορφιά, γίνεται ένα πρόσωπο πρωτότυπο και εύχάριστο.

Στό έρχόμενο τεύχος θ' άσχοληθούμε με τά μάτια.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

1.—Τα γραφεία της «Εφημεριδούλας μας» είναι ανοικτά μόνον Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή 2—5 και Τρίτη, Πέμπτη και Σάββα το 8—1. Πάντοτε !

2.—Στο ερχόμενο τεύχος θα δημοσιευθεί ένα εξαιρετικό περιπετειώδες διήγημα με τον τίτλο : «Στη χώρα των ανθρώποφάγων». Τελειώνει επίσης στο ερχόμενο και «Το πόδι του άνωθρου». 'Απ' τὸ μεθεπόμενο δὲ θ' ἀρχίσουν ἄλλα πρωτότυπα καὶ πρωτοφάνη.

3.—'Απ' τὸ ερχόμενο τεύχος κί' ἐπιτετα «ἡ Ἐφημεριδούλα μας» θὰ ἐκδίδεται πάντοτε εἰκοσαεὶλιδη καὶ χρωματιστή. Τὸ κάθε τεύχος θὰ κοστίζει μόνον 25.000 δραχμές.

4.—'Απ' τὸ σημερινὸ τεύχος θὰ βρισκете πάντα στις τελευταίες σελίδες τὸ τιμολόγιό τοῦ τεύχους με τὶς κανονισμένες τελευταίες τιμές.

5.—Στὸ ερχόμενο τεύχος θ' ἀρχίσουν νὰ δημοσιεύονται ἀπὸ τὸν κ. Γιώργο Δαμία (Ἀρτανιάν) Ταξείδια σὲ γινώστες καὶ ἄγνωστες χῶρες. Διασκεδαστικά, εὐχάριστα, ἐνδιαφέροντα καὶ μορφωτικά. Κάθε φορὰ ἀπὸ ἕνα αὐτοτελὲς κομμάτι.

6.—Οἱ εἰκόνες ποὺ μπαίνουν σ' ὅλα τὰ τεύχη στὸ «ἕνα κάθε φορὰ», οἱ «μαγικὲς εἰκόνες» καὶ οἱ «ιστορίες χωρίς λόγια», προεφέρθησαν εὐγενῶς ἀπὸ τὸν κ. Γ. Βλέσσα, διευθυντὴ τοῦ περιοδικοῦ «Παιδικὸς Κόσμος».

Γι' αὐτὴ τὴν εὐγενική του χειρονομία ἡ διευθυνση τῆς «Εφημεριδούλας μας» τὸν εὐχαριστεῖ, ὑποσχόμενη νὰ τοῦ τ' ἀντοποδώσῃ στὴν κατάλληλη ὥρα.

7.—Τὸ ερχόμενο τεύχος θὰ εἶναι ἕνα γιὰ ὅλον τὸν Μάρτη 'Απ' τὶς 5 τοῦ Ἀπρίλη δὲ τὰ τεύχη τῆς «Εφημεριδούλας μας» θὰ βγαίνουν πάλι κάθε 5 καὶ 20 τοῦ κάθε μῆνα, ἐνημερωμένα στὴν ὕλη καὶ στὴν ἔκδοσι.

8.—'Απὸ τὴν συνδρομὴ τοῦ πρώτου τριμήνου εἰσπράχθηκαν 10000 δραχμ. παραπάνω. Κί' αὐτὸ λόγω τῆς συμπίεξης τῶν τευχῶν.

Οἱ συνδρομητὰ βέβαια δὲν πρόκειται νὰ τὶς χάσουν, ἀλλὰ θὰ τὶς μεταχειριστοῦν ἡ γιὰ ἀγγελίες, ἡ γιὰ

ψευδώνυμα, ἡ γιὰ μέρος τῆς συνδρομῆς τοῦ δευτέρου τριμήνου, ἡ τέλος γιὰ ὅτι ἄλλο θελήσουν.

9.—Κάθε βιβλίον, περιοδικὸ καὶ ὅτι δὴποτε ἄλλο ἔντυπο λάβομε ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς σὲ δυὸ ἀντίτυπα, θὰ τὸ ἀναγγέλλομε σὲ εἰδικὴ στήλη.

10.—'Όλα τὰ τεύχη τοῦ 1943 ἀπὸ τὸ 2ο μέχρι τὸ 22ο πωλοῦνται στὰ γραφεία τῆς «Εφημεριδούλας μας» ὁδὸς Μεγ. Ἀλεξάνδρου 6β. 15000 τὸ καθένα

11.—'Αντὶ 20000 δραχμ. ἀγοράζομε στὰ Προσωρινὰ Γραφεία τὸ πρῶτο τεύχος τῆς «Εφημεριδούλας μας» τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1943.

12.—Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομητὰ τοῦ 1943 νὰ δώσουν τὸ συμπλήρωμα τῆς περσινῆς τους συνδρομῆς πρὸς 50.000, ἀνάλογα με ὅσα πλήρωσε ὁ καθένας.

'Επίσης ἄς ἀνανεώσουν τὸ γρηγορώτερον τὴν συνδρομὴ καὶ τὰ ψευδώνυμά τους γιὰ φέτος.

Καὶ τέλος, ὅσοι χρωστάνε καὶ τίποτ' ἄλλα χρήματα ἀπὸ ἀγγελίες, ψευδώνυμα ἢ ἄλλο τίποτα ἄς κανονίσουν τὰ μικρὰ τους χρέη πρὶν αὐτὰ χάσουν ἐντελῶς τὴν ἀξία τους.

13.—Στὸ μεθεπόμενο τεύχος Νο 29 τῆς 5ης τοῦ Ἀπρίλη θὰ δημοσιευθοῦν οἱ εἰκόνες τῶν βραβευμένων στοὺς περσινούς διαγωνισμούς τῆς «Εφημεριδούλας μας».

'Όσοι δὲν ἔστειλαν ἀκόμα τὶς φωτογραφίες τους, ἄς τὶς στείλουν τὸ ἀργότερον μέχρι τὶς 30 τοῦ Μάρτη.

14.—Τὸ 31ο Νο τῆς «Εφημεριδούλας μας» θὰ περιέχῃ στις 20 σελίδες τοῦ μόνον : ἀγγελίες, συνεργασίες ἀναγνωστῶν καὶ τὶς συνέχειες τῶν μυθιστορημάτων σὲ περισσότερες σελίδες.

Φεβρουάριος

Κούτσα κούτσα νάτος πάλι καὶ ὁ μπάμπος ὁ Φλεβάρης ! Γκούχου γκούχου ! ὄλο βήχει κουρασμένος κί' ἀρρωσιάρης, κί' οὔτε μᾶς καλημερίζει μόν' μᾶς βλέπει θυμωμένος κί' ἔρχεται λαχανισμένος, σὲ μιά κάπα τυλιγμένος.

Τριζουν κρύσταλα καὶ πάγοι ἀπ' τὸν δρόμο ποὺ περνάει, κί' ὁ χιονιστὸς βασιὰ βογγάει, καὶ τ' ἀρνάκια τὰ καμημένα μες στὴ στάνη τὰ παγῶνη καὶ τὴ φύσι με σεχνῶνη, τοῦ θανάτου σαβανῶνει.

Μὰ πῶς κσιεὶ κί' ἡ φωτιά μας ! Γειτονόπουλα, ὄριστε καὶ ὄντικον ἀπ' τὴ γωνιά μας ζεσταθῆτε καὶ καθῆστε. Νὰ καὶ οὐ, φτωχέ μου Γεῶργε, καὶ φαγάκι καὶ ρουγάκια, κί' ἔλα πὲς μας ἱστορίες, κί' ὄμορφα πικραμυθάρια.

Ξοὺ ! ξοὺ ! ξοὺ ! ὦρα καλή σου ! Στὸ καλὸ, κουτσὲ Φλεβάρη ! Τράβα, γέρο-διακονισῆ ! Τί τοῦ κάκου πεισματάρη, ἀγγεῖες ; Νὰ σιμῶνει ὁ κῆρ Μάρτης, ποὺ με μόνη μιά ματιὰ σὲ κακαρώνει.

Αἰθέραρχος
«Εὐθύμων Νειάτων»

... Ἑφτά παιδιά στὸ Μπίρκεν-τρυφ τῆς Ἀγγλίας πρὶν λίγο καιρὸ πῆγαν με τὸν καθηγητὴ τους νὰ πατιάρουν σὲ μιά παγωμένη λίμνη.

Σὲ μιά στιγμή ποὺ ἦταν μαζεμένοι γύρω ἀπ' τὸν καθηγητὴ τους, ὁ πάγος ἔσπασε καὶ ἔπεσαν στὴ λίμνη ὅλοι.

Στὶς φωνές τους ἔτρεξαν οἱ χωρικοὶ νὰ τοὺς σώσουν, ἀλλὰ δὲν κατῶρθωσαν νὰ βγάλουν παρὰ μόνον τὸν καθηγητὴ.

Οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν ξενοχτήσαν στὴ λίμνη ψάχνοντας, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν οὔτε τὰ πτώματά τους.

Τέσσερις ἀπὸ τὶς μητέρες τῶν θυμάτων τρελλάθηκαν καὶ μιά ἔπαθε συγκοπή, ὕστερα ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ τὶς βρῆκε.

Κί' αὐτὸ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐνημέρωσις τοῦ φύλλου τέλεια καὶ στίς ἀγγελίες καὶ στίς συνεργασίες ποὺ ἔχουν μαζευτεῖ τόσες πολλές.

Περιμένετε ὅλοι τὸ 31ο τεύχος τῆς 5ης τοῦ Μᾶη. Θᾶναι κάτι τὸ πολὺ πρωτότυπο.

15.—Τὸ τεύχος τοῦ Μάρτη, διπλὸ (27—28), θὰ κυκλοφορήσῃ μετὰ τὶς 20 τοῦ μηνός.

16.—Τὸ τεύχος τοῦ Πάσχα θὰ βγῆ πανηγυρικὸ, ὅπως τὸ σημερινό.

17.—Ἡ ἀρίθμηση τῶν σελίδων τοῦ κάθε τεύχους προχωρεῖ καὶ συνεχίζεται κατ' αὐξοντα ἀριθμὸ, ὥστε στὸ τέλος τοῦ χρόνου, ὁ τόμος ποὺ θὰ συμπληρωθῆ νὰ ἔχῃ τὶς κανονικὲς του κατ' αὐξοντα ἀριθμὸ συνεχιζόμενες σελίδες του.

18.—Στὸ ερχόμενο τεύχος τῆς «Εφημεριδούλας μας» θὰ γίνουν ὠρισμένες νέες ἀνακαινίσεις καὶ τροποποιήσεις.

19.—Σὲ λίγο στὴν «Εφημεριδούλα μας» μεγάλες πρωτοφανεῖς ἐκπλήξεις.

20.—Ἐκπλήξεις ! Ἐκπλήξεις ! Φοῖβος

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 8)
δὲν ἦταν τότε καθαρό, ὅπως σήμερα, τὸ μικρὸ ἐκείνο μπουκαλάκι ποὺ ὁ Μπεκρέλ εἶχε ἐπάνω του παρὰ λίγο νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Τὸ γεγονός ὅτι τὸ ράδιο μὲς ἀπ' τὴν τσέπη ἔκανε μιά θανατηφόρο πληγή, ἡ ὁποία γινόταν κάθε μέρα πὺθ βαθεῖα κάνοντας τὸν Μπεκρέλ νὰ κρίσει στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου, προκαλοῦσε ζωηρὴ ἐκπλήξη κί' ἀγωνία στοὺς Κιουρὶ, τὴν ὁποία συμμεριζόντουσαν κί' οἱ γιαιτροί, οἱ ὅποιοι ἦταν ἀνίσχυροι νὰ τὸν σώσουν.

Μιά μερὰ ὅμως, οἱ Κιουρὶ γίνθηκαν μάρτυρες μιάς ἀπροσδοκίτου βελτιώσεως τῆς κλινικῆς τῆς ἀρρώστου. Ἡ βελτίωσις συνεχίστηκε κί' ὁ ἄρρωστος μῆλκε στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως.

Τὸ ράδι ο αὐτὸ, με τὶς ἐπικίνδυνες καταστρεπτικὲς ιδιότητές του εἶχε ἄραγε καὶ θεραπευτικὲς ἐπίσεις;

Ὁ Κιουρὶ ἡμέσως κάνοντας πείραμα πάνω στὸν ἐννοῖό του με ἐλάχιστη ποσότητα ραδίου, διεπίστωσε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα, σὰν αὐτὰ ποὺ παρουσιάσθηκαν στὸν Μπεκρέλ.

Τότε σ' ὅλον τὸν κόσμον γεννήθηκε ἡ ἐλπίδα ὅτι τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ σῶμα θὰ εἶχε τὴ δύναμη νὰ καταστρέφῃ τοὺς ἀσθενεῖς ἰστούς καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ με ὑγιεῖς.

Ἀπὸ τότε σ' ὅλον τὸν κόσμο ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ νὰ βροῦν τὸ σωτήριο ράδιο Στὴν Ἀμερικὴ, στὴν ὁροσειρὰ τοῦ Κολοράδο, ἀνακαλύφθηκε μιά κίτρινη ἄμμος ἡ ὁποία ἀπέδιδε σιδηρομετάλλευμα, 400 τόνοι τοῦ ὁποίου περιεχίαν 1 γραμμᾶριο ραδίου.

Στὸ Βελγίον Κογκὸ, Ἐυρωπαῖοι κηνηγοί, ἀνεκάλυψαν κατὰ τύχη ἐν' ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα εἰς ράδιο κοιτάσματα, τ' ἀνακάλυψαν δὲ ὡς ἐξῆς : Εἶδαν ὅτι μερικὲς φυλὲς ἡμιγγοίων μαύρων ἔθιζαν τοὺς ἀρρώστους των μέσα στὴ γῆ κί' ἄφηναν ἀπ' ἔξω τὸ κεφάλι τους ἐπὶ μιά καὶ πλεόν βδομάδα. Ὅταν τέλος ἔβγαιναν ἦταν καλά. Ἐξετάζοντας λοιπὸν αὐτὸ τὸ περίεργο χῶμα εἶδαν ὅτι περιεχε ράδιο.

Σήμερα τὸ πλουσιώτερον σὲ ράδιο μετάλλευμα βρίσκεται στίς Ἀρκτικές χῶρες, ἀπ' οἴου βγαίνει με ἀπάνταστες δυσκολίες.

Στὴν Καλιφόρνια βρέθηκαν τελευταία νέα κοιτάσματα, τὰ ὁποία ἐλπίζεται ὅτι θὰ εἶναι τὰ πλουσιώτερα σὲ ράδιο.

Παρ' ὅλες ὅμως τὶς σωτήριες ιδιότητές του τὸ ράδιο εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον. Γι' αὐτὸ τὸ φυλάνε με μεγάλες προφυλάξεις.

Ὁ μόλυβδος θεωρεῖται τὸ καλύτερον προστατευτικὸ μέσον κατὰ τῆς ἀκτινοβολίας του.

Ἡ ἀξία τοῦ ραδίου εἶναι τεραστία. Μία οὐγγία, δηλαδή 30 περίπου γραμμᾶρια ἀπ' αὐτὸ, στοιχίζουν περὶ τὰ 70 δισεκατομύρια δραχμῶν.

Εἶναι ἕνα σῶμα τόσο μεγάλης δυναμικότητας, ὥστε καὶ ἀφοῦ περάσουν δυὸ χιλιάδες χρόνια σχεδὸν δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἔχῃ τὶς ιδιότητες ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες σώζουν ὑπάρξεις.

Ὁ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος Πέ-

'Αγαπητοί μου,

Γιὰ πότε περνάει ἀλήθεια ὁ καιρὸς ! Τὰ λεπτά, οἱ ὥρες, οἱ μέρες, οἱ βδομάδες ! Πέρασε κιόλας ὁ πρώτος χρόνος ποὺ ἐκδίδεται ἡ «Εφημεριδούλα μας» καὶ κί' αὐτὸ τὸ τεύχος μπαίνει στὸν δεύτερον. Πότε ἄρχισε καὶ πότε τέλειωσε δὲν τὸ καλοκατάλαβε κανεῖς. Θυμᾶμαι τότε ποὺ βγῆκε τὸ πρῶτο τεύχος δειλὰ δειλὰ μετ' ὃ «Ἐπὶ τῆ ἐκδόσει» στὴν πρώτη σελίδα. Πόση συγκίνησις ! Πόσο βάσανα ! Κόποι, χαρὲς, λύπες καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα.

Καὶ νὰ τώρα, πει, ἔφυγε ὁ πρώτος χρόνος κί' αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχετε ὅλοι μπροστά σας αὐτὸ τὸ ἀξιοθαύμαστο πρῶτο τεύχος τοῦ δευτέρου χρόνου.

Θὰ περάσῃ ὅμως γρηγορὰ κί' αὐτός, θὰ περάσῃ ὁ τρίτος, θάρηθ ὁ τέταρτος, θὰ περάσῃ ὁ πέμπτος καὶ θὰ φεύγουν καὶ τ' ἄλλα χρόνισ, ποῖος ξέρει πόσα.

Ἐσεῖς θὰ μεγαλώσετε, ἴσως... ἴσως νὰ διαβάζουν ὕστερον τὴν «Εφημεριδούλα μας» τὰ... παιδιά σας. Καὶ θὰ προχωρεῖ καὶ μετ' ἡ βοήθειά σας πάντα θὰ μεγαλώνῃ καὶ θὰ...

Ἀλλὰ ἄς ἀφήσουμε καλλίτερα ὅλ' αὐτὰ. Εἶναι ζητήματα τοῦ μέλλοντος καὶ ὅλα θὰ κανονιστοῦν μετ' ἡ σειρά τους.

Πῶς σὰς φάνηκε λοιπὸν αὐτὸ τὸ τεύχος ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή κρατᾶτε στὸ χέρι σας;

Φαντάζομαι τί βροχὴ ἀπὸ ἐνθουσιῶδη γράμματα θὰ ἐρθοῦν ὡς ἀπάντησις.

'Αλλ' ἄς τελειῶνω, γιὰτὶ προβλέπω πῶς στὴν ἀλληλογραφία τοῦ ἐρχομένου τεύχους θὰ ἔχῃ δουλεῖ ὀση ποτὲ μέχρι τώρα δὲν εἶχα.

Οἱ ἀπαντήσεις λοιπὸν στὰ γράμματα ποὺ ἔλαβα ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου μέχρις 20ῆς Φεβρουαρίου 1944 :

Ἐρρελ Φλίν. Ἐλαβα τὶς καινούργιες σου συνεργασίες. Ἡ πρώτη μεν «Τὸ τραγούδι τῆς ἡλιαχτίδας» εἶναι πολὺ καλὸ, κατὰλληλο, καὶ γι' αὐτὸ ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῆ. «Οἱ θάλασσες» ὅμως ἀπορρίπτονται, γιὰτὶ ἔχουν πολλὰ στιχογραφικὰ λάθη καὶ εἶναι καὶ τὸ περιεχόμενό τους λίγο ἀκατάλληλο.

Ἐπίσης ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἡ «πνευματικὴ ἀσκῆσις» καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ «ἔξυπνα καὶ κούτα». Τ' ἄλλα ἀπορρίπτονται.

Κιουρὶ γεννήθηκε στὰ 1859 καὶ πέθανε στὰ 1906. Ἡ σύντροφος δὲ τῆς ζωῆς καὶ τῶν πειραμάτων του Μαρία Κιουρὶ γεννήθηκε στὰ 1867 καὶ πέθανε πρὶν δέκα χρόνια, στὰ 1934.

Κί' εἶσι ἀπ' τὸ σκοτάδι τοῦ παρελθόντος, ἀναφαίνεται ἕνα λευκὸ φῶς, ἐλπίδας γιὰ τὸ μέλλον : τὸ Ράδιο. Ἡ πὺθ πολὺτιμη οὐσία τοῦ κόσμου. Θὰ βασιλεύῃ αἰωνίως πάνω ἀπ' τὸν πολιτικὸν, σώζοντας διὰ μέσου τῶν γενεῶν ἀναριθμητες ὑπάρξεις.

Οἱ δυὸ σοφοί

γιὰτὶ δὲν ἔχουν καὶ τόσο ἐνδιαφέρον κί' εἶναι κί' αὐτὰ ἀκατάλληλα.

Σκίπια. Ἡ τελευταία συνεργασία σου ποὺ ἔλαβα μετ' ὃν τίτλο «Ἐνα ἔξυπνον ἀπορρίπτεται, γιὰτὶ δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο καὶ ἐξιοπαράτητο. Οἱ ἀγγελίες δημοσιεύθηκαν.

Χάνης Ἀλμπερ. Τὰ ἀνέκδοτα καὶ οἱ πνευματικὲς ἀσκῆσεις ποὺ ἔσταλεις, ὅλα καλά. Ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μετ' ἡ σειρά τους.

Ράφλης. Καὶ σὲ σένα ἐγκρίνω διὰς τὶς τελευταίες συνεργασίες σου, ἐπιτὸς ἐνὸς ἀνεκδοτοῦ.

Ἀηλαθὶ τὸ ποίημα «Ὁ παλιὸς μύλος» μετ' ἡ μικρὴ διόρθωση καὶ τὰ «ἔξυπνα καὶ κούτα». Οἱ ἀγγελίες δημοσιεύθηκαν.

Καπετᾶν Εὐάγγελ. Τὸ «Παιδικὸ πνεῦμα» ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Οἱ ἀγγελίες δημοσιεύθηκαν.

Βιεννέζικη Φραντζέλα. Τὰ δυὸ διηγηματάκια ποὺ μοῦστειλες, χωρὶς τίτλο, ἔχουν πολλὰς ἑλλείψεις καὶ δυστυχῶς ἀπορρίπτονται. Προσάσθησε ἕνας τίτλος. Ἰσως καταφέρει κατὶ καλλίτερον.

Ροβῦρς - Ραφαήλ. Ἐλαβα τὸ γράμμα σας. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια. Κανόνισα τοὺς λογαριασμούς σας.

Ἐλευθέρη Σκιάβα. Ἡ συνεργασία σου «Στὸ σαλονάκι τῆς Ἐφημεριδούλας μας» πολὺ καλὴ, ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῆ τὸ γρηγορότερον. Οἱ ἀγγελίες καὶ οἱ παλιὲς καὶ οἱ καινούργιες δημοσιεύθηκαν.

Ναυπλιόν. Ἡ ἔξυπνάδα τοῦ Καθῆ καὶ «Ὁ Δελφινάκης καὶ ὁ σκύλος του» ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Κουρσάρς. Ἡ συνεργασία σου μετ' ὃν τίτλο «Ἐξο χιονίτζε» ποὺ πρὶν λίγες μέρες μοῦστειλες ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῆ.

Βασιλίσσα τῶν λευκοειδῶν. Μερικὰ ἀπὸ τὰ «ἔξυπνα καὶ κούτα» ἐγκρίνονται, τὰ ὑπόλοιπα βεβαίως ὄχι.

Δις Δυναμίτις. Οἱ ἀγγελίες δημοσιεύθηκαν. Τὰ «Ἡθὴ καὶ ἔθιμα τῶν Ἀράβων» ποὺ μοῦστειλες ἀπορρίπτονται. Στείλε κατὶ καλλίτερον. Ὅσο γιὰ τὴν «ἔξυπνη ἀπάντησις» εἶναι γνωστὸ ἀνέκδοτο κί' ἀπορρίπτεται κί' αὐτὸ.

Ξανθὲ Ἰππότη. Τὰ ἀνέκδοτα ποὺ μοῦστειλες ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἀρτανιάν. Τὸ «Πασχαλιᾶτικο πάρτυ» μετ' ἡ μερικὲς διορθώσεις θὰ δημοσιευθῆ στὸν πρῆπει. Ὅσο γιὰ τὸ «Ἐορτολόγιον τοῦ 1944» ἀπορρίπτεται πᾶτων γιὰτὶ εἶναι ἀνεπίκαιρον καὶ δεύτερον ὄχι τόσο... ζεστό.

Αἰθέραρχος. Ὁ «Φεβρουάριος» δημοσιεύθηκε στὸ σημερινὸ τεύχος. Ἐγκρίνεται ἐπίσης καὶ θὰ δημοσιευθῆ τὸ ποίημα ποὺ μετέφρασες ἀπὸ τὰ ἀγγλικά μετ' ὃν τίτλο «Μὴν πετᾶς ποτέ!».

Ὅσο γιὰ τὸ «Πῶς ἀναγγέλλονται οἱ καινὲς εἰδήσεις», ἂν καὶ δὲν εἶναι βέβαια πρωτότυπο, θὰ στὸ δημοσιεύσω ὥστόσο μετ' ἡ ὀρισμένες ἀπαιτούμενες διορθώσεις, σὲ λίγο, στὸ «Θεατρὰκι μας», γιὰτὶ πιστεύω ὅτι οἱ περισσότεροι ἀναγνώστες δὲν θὰ τὸ ἔχουν ξαναδιαβάσει, κί' εἶσι καὶ τοὺς εὐχαριστῶ. Μέχρι τὸ τεύχος τοῦ Πάσχα θὰ ἔχῃ δημοσιευθῆ. Οἱ ἀγγελίες δημοσιεύθηκαν. Οἱ λογαριασμοὶ σου δὲ, σχεδὸν ὅλοι τακτοποιήθηκαν.

Τὶς συνεργασίες σου καὶ τὶς γράφεις σὲ καθομιλούμενη γλῶσσα. Ἐγκρίνονται ἐπίσης καὶ θὰ δημοσιευθοῦν οἱ τρεῖς συνεργασίες σου ποὺ μοῦφερες τελευταία, δηλαδή «Τὰ δυὸ μούλαρια», οἱ «Σκέψεις» καὶ τὸ ποίημα «Μάτια!».

Ἐῦθυμο Τυρολέζο. Ἡ τροποποίησις ποὺ μοῦ ζήτησες στὴν ἀγγελία θὰ γίνῃ. Ὁ σκύλος ποὺ γαυγίζει εἶναι γνωστότατον ἀνέκδοτον καὶ τὸ «Ἐ-σανὰ» ὄχι καὶ τόσο... ἀγνωστο. Γι' αὐτὸ ἀπορρίπτονται καὶ τὰ δυὸ. Οἱ πνευματικὲς ἀσκῆσεις μόνον ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μετ' ἡ σειρά τους. Νὰ πῆς στὸν Ἀπόστολον νὰ κανονίσῃ τοὺς... λογαριασμούς σου...

Ρίτσαρντ Τάλματς. Ἀπορρίπτεται ἡ «Ὁμόνοια» γιὰτὶ ἔχει πολλὰς ἑλλείψεις. Ἐγκρίνονται ὅμως καὶ θὰ δημοσιευθοῦν οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς πνευματικὲς ἀσκῆσεις. Ὅσο γιὰ τὴν εἰκονογραφημένη ἀρροστιχίδα πολὺ καλὴ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ, γιὰτὶ στοιχίζει πολλὰ τὸ κλισε, ἂν ὅμως πληρώνης ἐσὺ τὶς 60.000 ποὺ χρειαζοῦνται τότε... γίνεται.

Ἐρῦλε. Μιά κί' ἔγινε ἡ ἐνημέρωσις τῆς «Εφημεριδούλας μας», ἐντελῶς σχεδόν, γι

νεται κι' η εφημερίδα των αγγελιών απ' το σημερινό τεύχος καθώς βλέπετε. Στο ερχόμενο τεύχος δε, θα έχη γίνει έντελώς. Κι' έτσι απ' τις αρχές του 'Απριλίου θα είναι εφημεριώμενη και το τεύχος κι' οι αγγελίες του και όλη η άλλη βίλη του.

Το ζήτημα των εκφράσεων θα κανονιστή κι' αυτό σιγά - σιγά ύστερα από την ενημέρωσή.

Για τις αποκαλύψεις είπα άρκετά. Όταν πρέπει να αναστρέψω δε, πράγμα που νομίζω ότι δεν θα μ' αναγκάσουν να κάνω, θα επείρω όπως πρέπει κι' όταν πρέπει.

Όσο για τις παρεξηγήσεις που συνέβησαν στο διάστημα της διαδόσεως, τί να πω; Αυτό είναι ζήτημα του καθενός σας.

Γιατί λίγοι θάναθ έκεινοι που θα σας παρεξηγήσουν. Άλλ' όταν βρίσκονται να τους απαντάτε στον καθένα ανάλογα με την μόρφωση, την έξυπνάδα και ηλικία που θαχουν. Άλλωστε δεν κυριαρχεί το χρώμα παντού πρέπει να τους λέτε, αλλά και τα αισθήματα.

Οι αγγελίες σου δημοσιεύθηκαν και οι λογαριασμοί σου κανονίστηκαν. Όσο για τα ζητήματα των άλλων υπειθύνους βέβαια δεν είναι, αλλά υπενθύμισέ τους να είναι εν τάξει.

Το «Σούρουπο» που μου ξαναείπες είναι καλούτσικο ποιηματάκι. Έγκριστεί και θα δημοσιευθή.

Νεκρέ. Το «Καλοκαίρι» το τελευταίο ποιηματάκι σου που μούστελλες για συνεργασία άρκετά καλό. Θα δημοσιευθή. Οι αγγελίες, οι λογαριασμοί και τα ψευδώνυμα τακτοποιήθηκαν.

Μαύρο Φάντασμα. Το ποιήμα σου «Η Φουντουκιά» απορρίπτεται επειδή έχει πολλές ελλείψεις. Το ίδιο και για το χιούμορ που είναι καθαρά αντιγραφή.

Τσιγγάνε. Τα «Σοφά λόγια» και τα «Έξυπνα και κοινά» άρκετά καλά κι' ενδιαφέροντα. Θα σου τα δημοσιεύσω.

Μπέλ' Άμι. Σ' έγραψα συνδρομητή. Θα δημοσιεύσω τις αγγελίες σου. Ένέκρινα το ψευδώνυμό σου, τακτοποίησα τους λογαριασμούς σου και εγκρίνω και θα δημοσιεύσω τις συνεργασίες σου. Δηλαδή τα δυο ποιήματά σου («Η άνοιξη έρχεται» και τα «Επιμύθια τεραστίων»), τα οποία είναι πολύ καλά και σε συγχάρω για την αξιοσύνη σου. Έπίσης σ' ευχαριστώ για τα τόσα σου καλά λόγια και ελπίζω πως θα είσαι τακτικός στην κίνηση, κρατώντας το λόγο σου για όλα υποσχεθήκες.

Ατρέμπε. Το «Χιούμορ» που μούστελλες για συνεργασία απορρίπτεται.

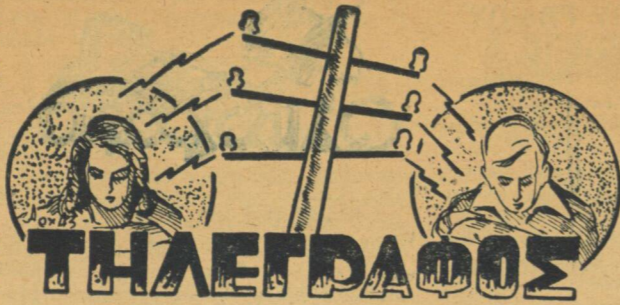
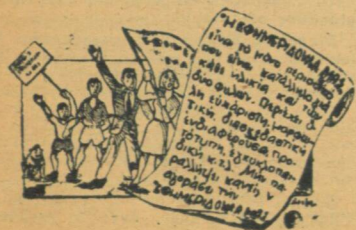
Άερατε Γεζόπη. Σου ένεκρινα το ψευδώνυμο που ζήτησες. Σε χρώσω όμως 25.000 δραχμές επί πλέον των 20.000 που μου έστειλε. 5.000 κάνει το ψευδώνυμο, 5.000 το δικαίωμα άσαντήσεως στην άλληλογραφία, 5.000 η αγγελία, 5.000 το τίολοιο για το παρόν τεύχος και 25.000 για το ερχόμενο.

Στο σημερινό τεύχος κάθε πληροφορία σχετική θα τη βρεις. Τα γραφεία της «Διαπλάσεως» είναι: οδός Ευριπίδου 42. Η «Αράχνη» και ο «Άσος» δεν εκδίδονται πιά.

Στείλε μαζί με τα όφειλά σου και τη συνδρομή σου για το δεύτερο τρίμηνο=δραχ. 125.000, συνολικά δε δραχμές 150.000.

Άερατε Σκοπευτή. Έλαβα την επιταγή με τις 25.000 δραχμές. Πρέπει όμως να μου στείλης άλλες 5.000 για το ψευδώνυμο, 5.000 για το δικαίωμα άπαντήσεως, 125.000 για τη συνδρομή του δεύτερου τριμήνου, 25.000 για το τεύχος το σημερινό, 25.000 για το τεύχος του Ματίου και 5.000 για μία αγγελία=δραχμές 190.000 πλην 25.000 που μούστελλες=165.000 δραχμές.

Μ' αγάπη
Γρηά Γάτα

1-Στη νέα μου προβολή θάρθετε όλοι τζάμπα!...

Άλιντα Βάλλι

2-Χιονάτη, Ευχαρίστος γίνομαι σωματοφύλακά σου και θέτω το ξίφος μου στη διάθεσή σου. Θα ήθελα να σε γνωρίσω. Εάν τού επιθυμής κι' εσύ απάντησέ μου.

Χαρούμενε με τον Συρανό ντέ Μπερζεράκ, είμαστε έχθροι.

Άποκαλύψεις.

Ζούντεξ=Κωνσταντίνος Παναγόπουλος.
Ποιητής=Τάκης Άλαμάνος.

(Η αποκάλυψη του Ποιητού που μπήκε σε άλλη μου αγγελία ήταν λανθασμένη).
Άρτανιάν

3-Έρχόμενος από τον Άδη σάς χαιρετώ νέοι μου φίλοι.

Μικρός Διάβολος

4-Πιστεύω ή συντροφιά μου να σάς φανή ευχάριστη.

Μικρός Άγγελος

5-Συρανό ντέ Μπερζεράκ, 'Επειδή είσαι έχθρός του Άρτανιάν σε αποκαλύπτω. Είσαι ο Στέφανος Λιβανός.

Ζεζέφιν Μπαϊκερ, 'Επειδή είσαι μάχη ηθδές τον καιρό της μάχης στο σαλονάκι μας.

Πυθία, θα μās πής τη μοίρα μας;
Χαρούμενε, Με τη Σκνίπα τάρβαλες; Θα σε τσιμπήσω!

Άρτανιάν, Σε ζηλεύω για την τύχη σου. (293)

Άθως

6-Ζακελίνα, Καλώς ήρθες.
Δρεσοστάχτη, Χειμωνιάτικα μās ηθδες.

Έξερυνητή, Γιατί παγώσαμε; Μήπως ηθδες από το Βόρειο Πόλο;

Ζούντεξ

7-Μπαίνοντας στην κίνηση της 'Εφημεριδούλας μας χαιρετώ όλους -σε και σās ελδοποιώ πως δεν θ' αφήσω κανέναν ήσυχο, γιατί είμαι ο ...

Πράκτωρ 5

8-Βασίλισσα της Ζούγκλας, 'έν επιθυμώ να πιάσω γνωριμιές.

TAPZAN

9-Άρσέν Λουπέν πρόσεξε γιατί είμαι ο ...

TAPZAN

10-Πειραχτήρι σε συλλυπούμαι θερμώς για την εθφύια σου. (47) Παγώσαμε.

ΣΚΛΑΒΟΣ

11-Άράχνη πρόσεξε γιατί υπάρχουν και ξεσκονόπανα.

ΣΚΛΑΒΟΣ

12-Ταρζάν τις αγγελίες σου τις έδωσα να δημοσιευθούν.

ΣΚΛΑΒΟΣ

13-Κουτούτσιε δεν είσαι κουτούτσιος αλλά άρκετά κουτός.

ΣΚΛΑΒΟΣ

14-Μπαίνοντας στον δεύτερο χρόνο της

κινήσής μου, εύχομαι σε όλους «ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ».

Τόμ Πλεφσίρ-Κόμης Μόντεχρήστος

15-Χαρούμενε μās προκαλείς; Δεχόμεθα.

Ροβύρος-Ραφάηλ

16-Χιονάτη γιατί μου έκηρύξες πόλεμο; Πρόσεξε γιατί θα σ' αφήσω για πάντα νεκρή στη γυάλινή σου κάσα.

Πριγκηπόπουλο

17-Πυθία, Βιολέττα, Άτθις για την ονομαστική σας γιορτή σās εύχόμεθα όλοι -σε εγκάρδια χρόνια πολλά κι' ευτυχισμένα.

«Εύθυια Νειάτα»

(Καθυστερημένη)

18-Ο σύλλογος «Εύθυια Νειάτα» εύχεται στους θναγνώστες της «Εφημεριδούλας μας» όπως περάσουν με ήγεια κι' ευτυχία τον νέο χρόνο 1944.

ΕΥΘΥΙΑ ΝΕΙΑΤΑ

19- ΠΡΟΣΟΧΗ!... ΠΡΟΣΟΧΗ!...
Ο σύλλογος «ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΖΩΗ» διοργάνωσε δεχρήστρα. Όσοι τυχόν γνωρίζουν ένα οποιοδήποτε θραγονα και θέλουν να συμμετάσχουν, άς απεύσουν το ταχύτερον να γραφτούν στα γραφεία της «Εφημεριδούλας μας». Μέχρι στιγμής ο σύλλογος διαθέτει: Δυο κιάρες, ένα άκορνετόν και ένα πιάνο με τους έντελεστές του.

«ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΖΩΗ»

20- ΠΡΟΣΟΧΗ!!!
Εισερχόμενος στην κίνηση της «Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους, και βλες, και ζητώ άλληλογραφίαν. 'Ιδιαίτερος επιθυμώ να άλληλογραφήσω και να γνωρίσω την Κάλτσα του Διαβέλου (είσαι;);, το 'Έντελβάζι (όχι το λουλούδι), την Πυθία και τον Κάλχα (συγχαρητήρια για τους χρησιμούς σας), καθώς και την Τσιγγάννα (άλληθνή ή προφητεία σου (260), θα ήθελα να μαντεύατε εσύ, ή Πυθία και ο Κάλχας, και το δικό μου μέλλον!!!) την Σκνίπα (τσιμπάς); την Χιονάτη και σας, και όσοι άλλοι έχουν την ευγενή επιθυμία να γνωριστούμε, άς γράψουν: Όδός Άμριτρώνος 88 Άθήναι δια

Σειχην.

21-Θρύλε(343) Τόν τρόπο δεν θ' άργήσης να τόν δής!

Παραδέχομαι πως είμαι για γέλια, αλλά με την καλή σημασία της λέξεως δηλαδή είμαι Χαρούμενος γελώω και κάνω να γέλαση καθ' ένας που έχεται μαζί μου μ' αυτά που τού λέω. Όσο για σένα... Μά εσύ είσαι κλάμματα και δεν θ' άργήσης να γίνης για θρήνους. Να είσαι βέβαιος. Στο βεβαίωνει ο...

Χαρούμενος

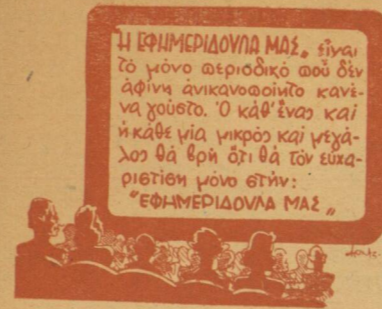
22-Μπήκε το 1944! Μπαίνο κι' εγώ θριαμβευτικά στον δεύτερο χρόνο της κινήσής μου στην «Εφημεριδούλα μας». Άλλά άσφαλώς δε θα με έζετε όλοι. Γι' αυτό πρέπει να συστηθώ ώστε να με μάθουν οι καινούριοι. Φίλοι μου είμαι (γελάστε) ο...

Χαρούμενος

23-Και τώρα που με μάθατε, αφού χαιρέ-

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ.
Τα γραφεία της είναι ΜΕΓ ΑΠΕΞΑΝΘΟΥ 67 (πάρκο θ' κωνσταντίνου - είσοδος πορτά)

γνώση την αγαπητή «Εφημεριδούλα μας» και της εθχηθώ να τή χιλιάστ' χαιρετώ και όλους σās. 'Ιδιαίτερος τόν Άμιμητε, τόν Χάρη, τόν Άγνωστε 'Ιππότη και ... μερικους άλλους.

Χαρούμενος

25-Χιονάτη για όλους κάτι έγραψες. Κι' όμως έμένα με έχασες. Θέλεις δηλαδή να με πάρη το παρλόνο;

Χαρούμενος

26-Νεκρέ (338) Είσαι σάς να λέμε φαινόμενο. Έτσι;

Έκλαβε ποιός σε σιλάβωσες;
Άδη (269) καλά θά κάνης να πās στη Βασίλισσα των Άγρίων που δέχεται ύπηκόους με τέτοιες ιδιότητες!

Μαύρο Φάντασμα (354) βιάζεσαι πολύ;

Χαρούμενος

27-Μπαίνο στην κίνηση της «Εφημεριδούλας μας».

Πράκτωρ 4

28-Χαρούμενε (273) ... εμένα όμως φαίνεται πως σου καθαρίζουν αυγά.

Τρύπιος Ντενεκές

29-ΤΡΥΠΙΟΣ ΝΤΕΝΕΚΕΣ
ΤΡΥΠΙΟΣ ΝΤΕΝΕΚΕΣ
ΤΡΥΠΙΟΣ ΝΤΕΝΕΚΕΣ

30-Μπούμι Κάποιος φουρνός θα γκρέμισ. Δέν είναι δύσκολο να καταλάβετε το λόγο. Άπλούστατα ξαναφάνηκε ο Ντέτεκτιβ Χ.

Τρύπιος Ντενεκές

31-Χιώτη (340) πρόσεξε γιατί θα τó πάθης χιώτικα.

Τρύπιος Ντενεκές

32-Θρύλε (341) «Κόνωψ επί κέρατος βοός...»

Τρύπιος Ντενεκές

33-Καπετάν Βρυκόλακα (347) με θέλεις για διατητή;

Τρύπιος Ντενεκές

34-Μελαχροινή Άμαζόνα (357) ...εγώ, άν με καταδέχσαι.

Τρύπιος Ντενεκές

35-Ξανθέ 'Ιππότη (446) δέχομαι την πρόσκληση. Πού και πότε θα παίξωμε. Άκάντησέ μου.

Άρτανιάν

36-Μελαχροινή Άμαζόνα σου προσφέρω τη συμμαχία μου. Δέχσαι;

Άρτανιάν

37-Άμιμητε πρόσεξε στην αγγελία σου 361. Η δεύτερη αποκάλυψη είναι λάθος, γιατί εγώ έχω ένα όνομα (Γ. Δαμίας) και ένα ψευδώνυμο (Άρτανιάν). Το ψευδώνυμο Άθως λοιπόν, δεν είναι δικό μου. όπως γράφεις. Και κάτι άλλο, χρυσό μου. Όταν δεν είσαι βέβαιος να μην αποκαλύπτης και να μη φρονήσης σε μένα κάθε ψευδώνυμο που θα σ' άρεση. Κατάλαβε, μικρό μου; Άντε μπράβο!

Άρτανιάν

38-Στόν εορτάζοντα διευθυντή της «Εφημεριδούλας μας» εύχομαι για τη γιορτή του χρόνια πολλά κι' ευτυχισμένα. Όσο για την «Εφημεριδούλα μας» να την δούμε όλοι μεγάλη και τρανή όπως την επιθυμούμε.

Μυστικός Άστυνόμος Χ-9

39-Πειραχτήρι (393) Άστον. Άπ' τó θεό θά τέρψη.

Μυστικός Άστυνόμος Χ-9

40-Μαρκία Ρέκ δε μās χορεύεις λίγες κλακέττες;

Μυστικός Άστυνόμος Χ-9

41-Όδυσσέα Γκράν και Ναπολέοντα σās λείπει ο Καμπρόν. Άν τύχη και τόν βρήτε όμως προσέξτε μη σās πη καμιά λέξη.

Μυστικός Άστυνόμος Χ-9

42-Καπετάν Φασαρία (379) Πολλή φασαρία για τó τίποτα κάνεις.

Μυστικός Άστυνόμος Χ-9

43-Άμιμητε (361) την έπαθες Χιώτικα. Δέν είμαι ο Γεώργιος Δαμίας, αλλά ο ...

Άθως

44-Φασέλα και Δίς Δυναμίτις δέν νομίζετς ότι κάνετε την ίδια δουλειά κι' οι δυό; Έφημεριδούλα απομακρύνάτε τους.

Άθως

45-Νεκρέ γύρισε στον τάφο σου.

Άθως

46-Δυό Ντέτεκτιβ (428) Άλλάξτε ψευδώνυμα. Γέμισε «ή Έφημεριδούλα μας» από Ντέτεκτιβ. Πηγαίνετε άλλου να φοβερίσετε.

Άθως

47-Μελαχροινή Άμαζόνα (357) Ευχαρίστωθς θέτω την πένα και τó ξίφος μου στην διάθεσή σου. Άπάντησέ μου γρήγορα. Με δέχσαι;

Άθως

48-Με τόν νέο χρόνο εύχομαι στην «Εφημεριδούλα μας» να γίνη για πάντα τó περιοδικό μικρών και μεγάλων με την μεγαλύτερη κυκλοφορία κίνηση και ότι άλλο θέλει. Στόν διευθυντάς την πάντα κι' εκδότη της να ζήση κι' αυτός διευθυντάς την πάντα κι' εκδιδοντάς την καλύτερη από κάθε άλλο περιοδικό.

Και στα «Εφημεριδούλα» να ζήσουν όλα τους, πάντα κοντά στην «Εφημεριδούλα μας», αγαπημένα, σ' όποια ηλικία κι' άν φτάσουν. Και ... σε μένα να μην πάψω να σās πειράζω πάντοτε κι' αλωνίωσ μένα κι' είμαι τó ...

Πειραχτήρι

49-Άφιερωμένο στους δυό νεοφερμένους μάντες και σαλατο-ποιητάς την ΠΥΘΙΑ και τόν ΚΑΛΧΑ.

Και οι δυό όπως γνωρίζω είναι στη μυθολογία, αλλά ήθραν κι' εδω πέρα κι' άρχισαν πολυλογία.

Για τους δυό μάντες λέω τους δυό μάντες τών Δελφών, πορθρανε και μās τά μπλέξαν και με τίτλους ποιητών.

Ποιητά της κακής ώρας όπως και οι τόσοι άλλοι ξεφουρνίζοντας άρλοήμπετς μās ζαλιανό τó κεφάλι.

Έξεδόθη και κυκλοφόρησε τó περίφημο παιδαγωγικό και ψυχολογικό βιβλίο της κ. Μαιρης Βρυάκου ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Ήδη έγινε άνάρπαστο από τόν παιδόκοσμο, μά κι' άπ' τούς μεγάλους.

Σας τó συνιστούμε ιδιαίτερώς.

Στά Πάρτυ

Στις Εκδρομές

Στον Περίπατο

Διαδίδετε την ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ.

Και μη έχοντας τί άλλο να μαντεύσουν και να πούν, άρχισαν να βρίζουν έναν κι' άλλον ένα να χτυπούν.

Πιάσανε τόν Ντενεκάκο τόν χιλιότροπη μένο και τού είπαν και τού είπαν που τόν πρίζαν τόν καιμένο.

Και τού είπαν πως είν' βλάκας με λειρι και δίχως ταίρι τή στιγμή που τους κυκλούσε ήλιος μέσ' στο μεσημέρι.

Και σαλεύοντας ο νούς τους δεύτερο χρησμό τυπώνει κι' έτσι τινάξ' από μέσα λίγη άπ' την πολλή του σκόνη.

Ύστερα από τόν Τρύπιος δηλαδή τόν Ντενεκέ τó Πριγκηπόπουλο έπιασαν να τού πούν τόν άμανά.

Τού άμφισβήτησαν τó σόι κι' όλη τή μεγάλη φάρα λέγοντας τα όλα τούτα μά ψευτιά και σαχλαμάρα.

Τήν κατάντια του τού λένε να γυρίση να τήν δή και δέν βλέπουν τή δική τους πούτ' άσύγκριτα φριχτή.

Κι' έτσι άποτυχημένοι ός μάντες και ός ποιητάι θε να γίνουν τώρα πλέον άπλητοκαθαριστάι.

Γιατί όπως έμηνύσαν εις την πρώτη αγγελία έντός όσον άλλων είπαν πούταν και αυτά γελοία ...

... άγοριών και κοριτσιών όλα τ' άπλητα στη φρά ειλαν πως θα βγάζαν τούτοι μαναζά σε μία θρα.

Άρα ο Κάλχας κι' ή Πυθία δέν άξίζουν παρά μόνο για να πλένουνε τά ρούχα που συχνά - συχνά λερώνω.

Έπειδή όμως νομίζω ότι είπα άρκετά σās άφίνο τώρα πλέον θα σās ξαναβρω μετά.

Τά υπόλοιπα μονάχοι κανονίστε τα. Χατήρι όλα τούτα τά χροστάτς εις έμé τó ...

Πειραχτήρι

50-Τζιτζίκι της ζωής (426) Τό βρήκες! Πειραχτήρι

51-Μάγισσα τού 20ού αιώνας (427) Μαυγαγορίτισσα είσαι; Πειραχτήρι

52-Δυό Ντέτεκτιβ σάν μορφετς άποκαλύπτει με! Πειραχτήρι

53-Χάρη πολύ τó μάγα μās κάνεις και να έφνης πως δέν σου πάει. Πειραχτήρι

— ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΔΩΡΟ! —
ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑΣ ΜΑΣ
(Πωλείται στα γραφεία της)

54—Ξανθός Ίππότης (440) γιατί δεν πάς
μόνος σου; Μπορεί σ' αυτό να σε διευκολύνει
ο Χάρως.

Πειραχτήρι

55—Κάλτσες του Διαβόλου το λέει η καρ-
δούλα σου, καθώς βλέπω. Συγχαρητήρια!
Α γρογο συμμαχούμε;

Πειραχτήρι

56—Μήδεια (477) Δεν φοβάμαι κανέναν
γιατί είμαι το ...

Πειραχτήρι

57—Πενηρό Διαβολάκι άλλον έκτός του
Σινεάκ δεν καταδέχεσαι

Πειραχτήρι

58—'Αμίμητε δτι κι' αν πής έχης λάθος
Πειραχτήρι

59 'Αρτανιάν (495) Γιατί ρωτῆς; Μήπως
έκτελες μεταφορές;

Πειραχτήρι

60—Σέρλοκ Χόλμς Τι Προθέσεις έχεις;
Πειραχτήρι

61—Πέτρας του σκανδάλευ, άσφαλώς θα
σε έλαφρόπτερα

Πειραχτήρι

62—'Ακουαφέρτε. 'Εσύ μās έλειπες τώρα
πήγαινε γρήγορα να καθαρίσης την «Καλιό-
πη»

Πειραχτήρι

63—Χάρς (338) τί κουταμάρες είν αυτές;
Πόσες έποκαλύψεις, πρέπει να σου κάνουν για
να παραδεχθῆς;

Ξανθός Ίππότης

64—Πειραχτήρι σαν πολύ μās μπήκες στη
μύτη και μου φαίνεται πώς!!!

Ξανθός Ίππότης

65—'Ο Χάρως έξακολουθεί τις βλακειες του.
Ξανθός Ίππότης

Ξανθός Ίππότης

66—Χάρς δεν είμαι το πουλάκι σου αλλά
ο ΔΗΜΙΟΣ σου. (436) 'Επιδῆ με το ίδιο
ψευδώνυμο πέρνεις, κάθε φορά που σε απο-
καλύπτουν, άλλο, νομίζεις δτι θα σε φοβη-
θῶ; Σε γελάσανε.

Ζούντες

67—Δημόσιε Κύνδυς Νο 1 (432)
'Ο Ζούντες δεν είναι ακαιοποιόν στοιχείον»
και απόδειξις δτι κινηγά ψευδώνυμο του
είδους σου.

Ζούντες

68—Ζακελίνα (372) 'Οπως ξέ-
ρεις εμένα δεν μπορώ να σε δια-
τάξω, γιατί ...

Ζούντες

69—Μπαίνω στην κίνησι της
'Εφημεριδούλας μας».

Πράκτωρ 4

70—Τρύπις Ντενεκέ (318) εῖς
ιδίωv κρίνεις τὰ άλλότρια;

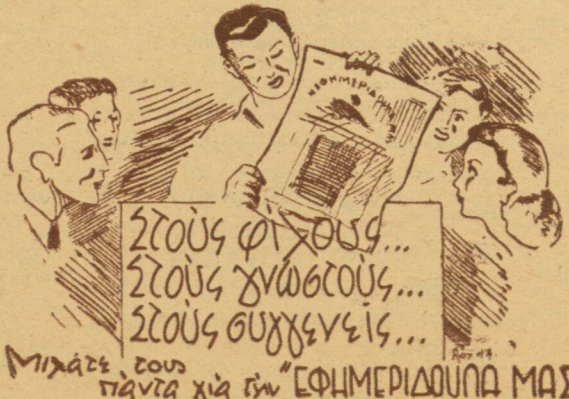
ΧΑΡΩΣ

71—Πυθία και 'Αθῆς πῆτες
Χαιρετισματα στην Δῶρα.

ΧΑΡΩΣ

72—Γιατρέ περιμένω!

ΧΑΡΩΣ

73—Καπετάν Βρυκόλακας δεν πάς λέω γῶ
ἀπό κεί ποῦρδες.

ΧΑΡΩΣ

74—'Αδῆ (370) Οικονομία στις ἀγγελίες
θέλεις να κάνης;

ΧΑΡΩΣ

75—Φίλτατο ΑΚΟΥΑΦΟΡΤΕ, μεγάλη μου
τιμή να μπῆς στη κίνησι μόνο για μένα. Σ'
εὐχαριστῶ γι' αὐτό. Πέρα για να περάσης ὁ-
μως δὲ κάνω. Γιατί ἂν εἶσαι και παππᾶς με
τήν ἀράδα σου θὰ πᾶς. Σὲ συμβουλεύω δὲ,
να πάρης ἀπελεγμένο για να με χωνέψης.
'Όσο για τὸ λυώσιμο, δὲν κινδυνεύω ἀπ' αὐ-
τό γιατί' εἶμαι πολὺ καλά κημουφλαρισμένος
'Ο φιλαράκος σου

Τρύπιος Ντενεκές

76— Τρόμπκα επειδὴ μόλις μπήκες στην κί-
νησι ἀποκαλύπτεις γι' αὐτό ὁ δαιμόνιος Μάρ-
τεν Ντάλ σε ἀποκαλύπτει. Εἶσαι ὁ Δημήτριος
Κόλιας

Μάρτεν Ντάλ

77— Προσοχή! Προσοχή!
'Η 537 μπήκε κατὰ λάθος

ΧΑΡΩΣ

78— Σᾶς εἶχα ἐγκαταλύσει τόσον καιρό
και εἶχε ἀδιάσει ἡ γωνιά ἐπὶ μένα. Μᾶ , γά-
μαι πάλι. Εἶμαι ὁπως πάντοτε ...

'Υπναράς

79—Πληγωμένε 'Αετὲ δέχομαι συμμαχία.
'Αλλὰ πρῶτα, πήγαινε στὸν Γιατρέ να σε
κάνη καλά.

'Υπναράς

80—Πλοίοκρη Νέμε εἶσαι ὁ ίδιος τοῦ Π. Κ;

'Υπναράς

81—Μελαχροινῆ 'Αμαζόνα ξέρεις τί θα
λέη τώρα ὁ Καπετάν Θυέλλας 'Αχαχούχα,
τώρα τί γίνεται; (358) Πρόσεχε γιατί θα σε
ἀποκαλύψω.

Καπετάν Θυέλλα τὸ γαζοζῆν μου κάνει
τόσον κρότο και σὺ με τὸ γαζοζῆν δουλεύεις;

'Υπναράς

82—Μπαίνοντας σύγχρονα με τὴν 'Εφημε-
ριδούλα μας κι' ἐγὼ στὸν δεύτερο χρόνο τῆς
δράσεώς μου, χαιρετῶ ὄλους-ες σας και σᾶς
εὐχαριστῶ πὸν τόσο καλά ἀκούσατε τὰ λόγια
μου και ἤρθατε με τὸ μέρος μου. Σᾶς εὐχο-
μαι λοιπὸν τὸ 1944 εὐτυχισμένο, εἰρηνικό,
πλούσιο, χωρίς ἀποκαλύψεις, υγιές και ὅτι
ἄλλο θέλετε.

Παντοτινὸς φίλος σας.

Τζιτζίκι τῆς ζωῆς

83—Σκνίπα Δέχομαι τὴν συμμαχία σου ὑπὸ
τὸν δρον να έχης σκοπούς εἰρηνικούς και
εὐγένη ... καθὼς πρέπει.

Τζιτζίκι τῆς ζωῆς

84—Τρύπις Ντενεκέ ... ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Καπετάν Θυέλλας

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ.

Δικαίωμα ἀπαντήσεως τὴν ἀλληλο-
γραφία (συνεργασίες κλπ. δρχ. 5.000
Τιμὴ τεύχους » 25.000
'Εγκρισις ἢ ἀνανανέωσις
ψευδωνύμου » 5.000

Συνδρομές

Πρῶτο τρίμηνο » 50.000
Δεύτερο » » 125.000
Πρῶτο ἑξάμηνο » 175.000

'Αγγελίες (Τηλέγραφος)

Μὲ ἀπλᾶ γράμματα ἢ λέξις » 300
» παχαῖα » » » 400
» κεφαλαῖα » » » 500
'Ο χωριστὸς στίχος » 1.000
Μικρότερη τιμὴ μιᾶς ἀγγελίας εἴ-
ναι 5.000 δρχ.

== ΟΛΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ==

85—Τρύπις Ντενεκέ (315) Σκότωσέ' τον
για να φάμε και κολύβα.

Καπετάν Θυέλλας

86—Πειραχτήρι θέλεις νᾶμε κι' ἐγὼ σὸν
τὸν Ντέτεκτιβ «X» με τίς φουσκίτσες του;
'Εγὼ ἔχω τίς γροδιές μου

Καπετάν Θυέλλας

87—Πειραχτήρι (323) Να με συχωρήῆς ἄλ-
λὰ δὲν σε ρωτήσαμε

Καπετάν Θυέλλας

88—Καπετάν Βρυκόλακας (346)
Δυστυχῶς δὲν τὸ πρόφθασα.

Καπετάν Θυέλλας

89—Δημόσιε Κύνδυς Νο 1 με τὴν ψωρο-
συμμορία σου κόφτε λάσπη πρὶν σᾶς τὴν πε-
τάξω στὰ μούτρα Χιονάτη τώρα φαλῆρισε
ἀφοῦ σε πήρε ὑπὸ τὴν προστασίαν του ὁ 'Αρ-
σέν Λευπέν

Πιέρ Φρεναί

90—Πρωτοπαίοντας στην κίνησι χαιρετῶ
ὄλους-ες

Μαρίκα Ρέχ (374) νάμαι

Πιέρ Φρεναί

91—Δάμων και Φιντία (451) εὐχαριστῶ πολὺ

'Αλεποῦ

92—Δάμων και Φιντία φαίνεται πῶς θα
εἰσαστε και σᾶς γαϊδουράκια, συγγώμηv καλῆ-
φωνα Χάρς (459) δὲν σε δικαιοῶν Πλούτωνα
Νεκρέ, Ζωντανὸ Πτώμα και Κέρβερε θέλε-
τε να κάνουμε μιὰ ομάδα τοῦ κάτω κόσμου.

'Αδης

93—Κόγις ἔξυπνε Τερπίλα πὸν
νομίζεις πὸν βρίσκεσαι, σὴν γειτο-
νεῖά σου; ἄλλη φορὰ να προσέχης
τί γράφεις και να μὴν γράφεις
ὁπως σὴν 208.

'Αδης

94—Μελαχροινῆ 'Αμαζόνα'Εγὼ
θα σε κάνω 'Αουλιναέα' μου!

Δὸν Κιχώτης

95—Προσέξατε ὄλλοι ὄλες σας
Ζητῶ τὸν συντροφό μου Σάνσο.

Δὸν Κιχώτης

96—Εἰσερχόμενος στην κίνησι
τῆς 'Εφημεριδούλας μας» χαιρετῶ
ὄλους-ες. Συμμαχὸ με τὸν κάτω
κόσμο.

Χάρων

97—'Αρτανιάν (388) Εὐχαριστῶ
πολὺ για τὸ ἐνδιαφέρον ἄλλὰ για

Λέοντα τῆς Δαμιασκου για ἀνατίναξε και
μένα.

Δις Δυναμίτης

106.—Εἰσερχόμενος στην κίνησι τῆς 'Εφη-
μεριδούλας μας» χαιρετῶ ὄλους-ες ἰδιαιτέρως
δὲ τὸν Νεκρὸ και τὸν Πλούτωνα καθὼς
και ὄλους τοῦ κάτω κόσμου.

ΖΩΝΤΑΝΟ ΠΤΩΜΑ

107.—Χάρς ἀπορῶ πῶς ἔχεις ἀπαίτησι να
δικαιοῶσαι αὐτὲς τίς ἀσυναρτησίες σου στην
459. Τὸν 'Αμίμητο οὐτὲ τὸν ἔξρω. Παρακο-
λουθώντας σας διως μπορῶ να κρίνω ἀφοῦ
μᾶς παίρνεις για μάρτυρες σου.

ΖΩΝΤΑΝΟ ΠΤΩΜΑ

108.—'Ενα στρατιωτικὸ χαιρετισμὸ σε ὄ-
λους-ες σας. Πρωτοπαίοντας στην κίνησι
συμμαχῶ με Ναπολέοντα και 'Οδυσσεᾶ
Γκράν.

Μελαχροινῆ 'Αμαζόνα συμμαχῶ ἐγὼ μαζί
σου. Δὲν νομίζεις δτι πολλοὶ ἀσχολοῦνται
με τὸ να ὑπερασπίσουν τὴ Χιονάτη; 'Ας
λάβουν ὅπ' ὄσιν τους μερικὸι (384—418—507
—508 κλπ.) δτι δὲν βρίσκονται οὐτε στην ἄ-
γορὰ τῆς οδοῦ 'Αθῆνᾶς οὐτε στὸ Μοναστη-
ράκι. 'Ας προσέχουν καλύτερα στις ἐκφρά-
σεις τους. Λυποῦμαι.

Λαφαγιέτ

109.—'Εντελβᾶίς, πολὺ δόρυθο δημιουρ-
γησε γυῶ ἀπὸ τὸ ἀτομὸ σου. Δὲν ἔχω πάν-
τως ἐγὼ ἀνάγκη να λάβω μέρος στὸν διαγο-
νισμὸ σου.

Λαφαγιέτ

110.—Χιονάτη μήπως περισεύει ἀκόμα μιὰ
δέσι στὸ γκροῦπ σου; 'Αν ναί, σε παρακα-
λῶ να με προσλάβης ὡς νάνον.

'Ο πιθανὸν μέλλον νάνος σου

111.—Λυποῦμαι πολὺ, για μερικὸς θρασείς
ποῦ τοῖμοῦν να γράφουν ἀγγελίες σαν τὴν
208. Συγχαρητήρια στὸν ἔξυπνο τῆς 208.

Γιατρός

(ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων)

112.—Νάνοι, δὲν νομίζετε δτι πρέπει ὄλοι
μαζὶ να βάλουμε σὴν θέσι τους κεινοῦς ποῦ
μᾶς πειράζουν και μᾶς κτυποῦν; 'Εἴ ἄλλο
θᾶναι χρέος μας να ὑπερασπισουμε τὴ Χιο-
νάτη.

Γιατρός

(ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων)

113.—Χάρς. Χάρς στὸ πλῆθος τῶν ἀγγε-
λιῶν με πρόλαβαν ἄλλοι. 'Ας εἶναι.

Γιατρός

(ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων)

114.—Μάγισσα τοῦ 208ῦ αἰῶνος, ὄσο και
συγχρονισμένα να εἶναι τὰ μέγισα σου δὲν
τὰ λαμβάνω ὅπ' ὄσιν μου.

Γιατρός

(ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων)

115.—Δημόσιε Κύνδυς Νο 1 (432) Διάβα-
σε τὴν 208. Συγχαρητήρια ἐκ τῶν προτέρων
διότι θα κατορθώσης ν' ἀποκαλύψης μερικὰ
ψευδώνυμα ἀνευ λόγου. Νομίζω δτι ἡ 208
πρέπει να σε βάλη σὴν θέσι σου.

Γιατρός

(ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων)

116.—Δημόσιε Κύνδυς Νο 1 (432) Μπάρδο σου!

Ναπολεῶν—'Οδηροεὺς Γκράν

103.— Δημόσιε Κύνδυς Νο 1, πρῶτον δὲν
εἶμαι καιοποιόν στοιχείον. Κτυπῶ μόνον ὄ-
σους με κτυπήσουν. Δεύτερον δὲν ἐπιτάσσο-
μαι σε κανέναν. Καφεῶρε 'Ανδρέα (459)
ὄσο λέξεις για σένα; ἔχεις ἄδικο.

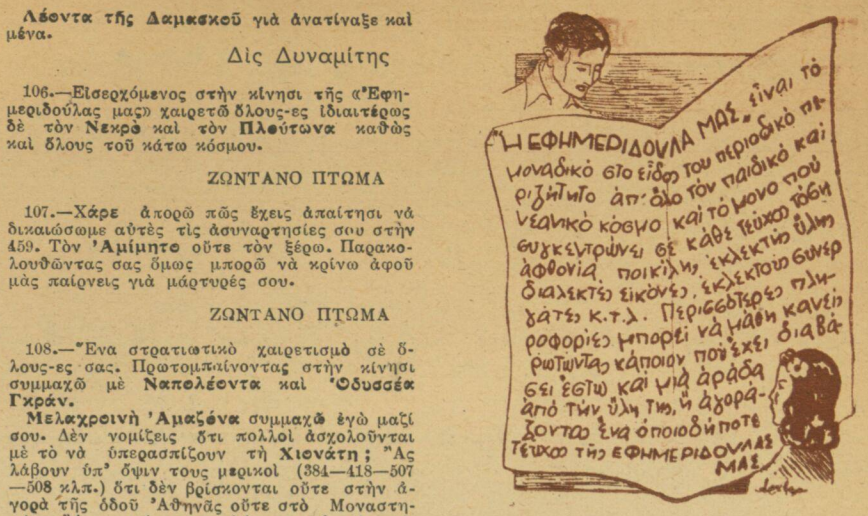
Κέρβερος

104. Ζητοῦνται και ἄλλα λουλουδία.
Βασίλισσα τῶν Κρίνων σε διορίζω ὄπουρ-
γὸ μου, στὸς κρίνους. 'Εντελβᾶίς, Γαζία,
Βασίλισσα τῶν Κρίνων συμμαχούμε. Μά-
γισσα τοῦ 208ῦ αἰῶνος μὴν ἀπειλῆς τίς
'Βασίλισσες» Τζεγί με τὸ να φέρεσαι μάγικα
δὲν βγάξεις τίποτα ὄπως και μερικὸι
ἄλλοι.

'Ελευθερη Σκλάβᾶ—Κεουράρε γνωρίζο-
μαστε.

Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν

105.—Χάρς, τὸ δικε εἶναι δικε. Στην 459
δὲν σε δικαιοῶν καθὸλου ἂν και σᾶς παρα-
κολουθῶ.

τώρα τελευταία ἀδυνατία 12 ὄκάδες. Πάν-
τως δὲν σοῦ κρατῶ κακία. 'Αν θᾶς γινόμα-
στε φίλοι.

Νεκρός

118.—Ξανθός Ίππότης σε ἔξρω πολὺ καλά.
Δὲν ντρέπομαι να διακηρῶξω δτι παίζω και
θα παίζω στρατιωτάκια. 'Αν θέλεις μπορῶ
να σοῦ μᾶθω τὸ παιγνίδι καλλίτερα.

Νεκρός

119.—Πλούτωνα σε βλακοῦς.

Νεκρός

120.—Πρωτοπαίοντας στὸ κομψὸ σαλονά-
κι τῆς 'Εφημεριδούλας μας» χαιρετῶ ὄλους-
ες. 'Ιδιαιτέρως τὴν Μάγισσα τοῦ 208ῦ αι-
ῶνος και τὴν Μήδεια. 'Υπόσχομαι δὲ, για
τὸ 1944 δρᾶσι πρωτοφανῆ.

Βιεννέζικη Φραντζόλα

121.—Μπαίνοντας στὸν δεύτερο χρόνο τῆς...
ἀκινήσις μου, ὑπόσχομαι για φέτος πραγμα-
τικὴ δρᾶσι.

Ξανθός Φοῖβος

122.—Χάρς ἡ μάλλον Καφεῶρε 'Ανδρέα
(459) 'Αφοῦ ἀποκαλύπτεις τὸν Μάρτιν Μπέκ
για να προλάβης τὴν ἀποκάλυψι του ἀπὸ τὸν
'Αμίμητο, γιατί τὸ ἀποκαλύπτεις ἐτσι ποι-
ποδὸς με τὸ ψευδώνυμο Χάρς. 'Αλλοῦ αὐ-
τά. Ντροπή σου.

Θρύλος

123.—Ζακελίνα. Γράψω τὸ γρηγορότερο
στὸν σύλλογο μας 'Αραοῦμένη Ζωῆ. Εἶμαι
ἔνας ἀπὸ τοὺς διευθύνοντας αὐτὸν τὸν σύλ-
λογο.

Εἶναι μιὰ εὐκαιρία να γνωρίσω και προσο-
πικῶς τὴν συμπαθῆ μου συνεργάτιδα.

Ζούντες

124.— ΙΠΠΟΤΑΙ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ!

καὶ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ

τῆς 'Εφημεριδούλας μας»

Λίγη χαρὰ στην ἀρχαὶ ζωῆ μας κάνει κα-
λό. Τρέξτε να γραφῆτε στὸν σύλλογο 'Αρα-
οῦμένη Ζωῆ».

'Αθως—'Αρτανιάν

125.—Δημόσιε Κύνδυς Νο 1 δέχομαι τὴν
πρότασι σου! 'Απὸ ποῖον ν' ἀρχίσουμε;

Κουράρος

126.—Χάρς σε προκαλῶ σε μονομαχία. Δέ-
χεσαι;

'Ιππότης με τὸ Ρόδο

127.—Μελαχροινῆ 'Αμαζόνα (357) 'Εγὼ
θέλω!

'Ελευθερη Σκλάβᾶ

Η «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ»
ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ 1944
= Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ =
= ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ =

